

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

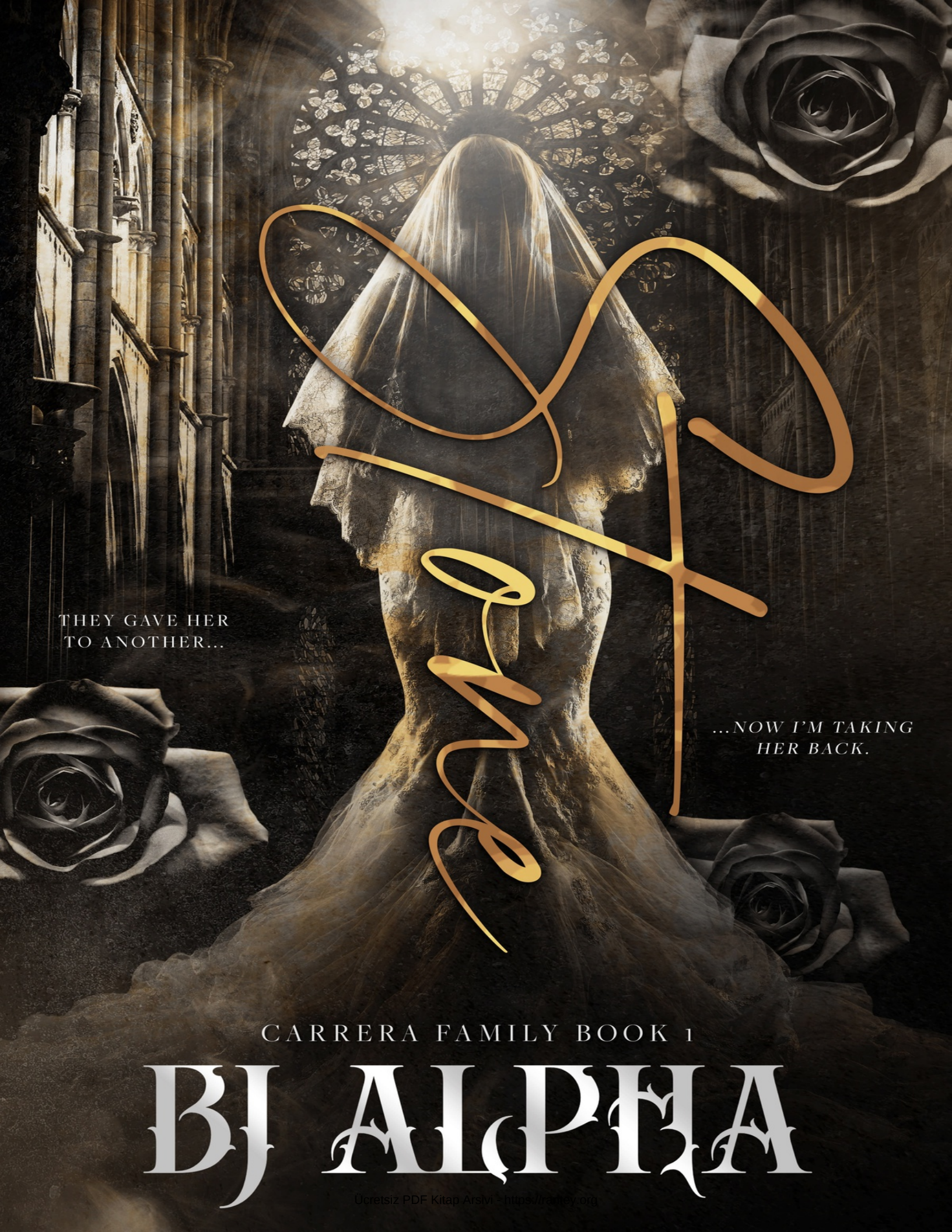
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



THEY GAVE HER
TO ANOTHER...

...NOW I'M TAKING
HER BACK.

CARRERA FAMILY BOOK 1

BJ ALPHA



Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey



Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

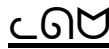
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!



TAŞ

CARRERA AİLE KİTABI I

BJ ALFA

Telif hakkı © 2024 BJ Alpha'ya aittir.

Her hakkı saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz; ancak kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması bu kuralın istisnasıdır.

Bu kitap kurgusal bir eserdir. Karakterler, isimler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır.

Gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölü kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Yazarın telif hakkı kapsamındaki münhasır haklarını hiçbir şekilde sınırlamamak kaydıyla, bu yayının yapay zekâ (YZ) teknolojilerini metin üretmek üzere "eğitmek" amacıyla kullanılması açıkça yasaktır. Yazar, bu çalışmanın yapay zekâ eğitimi ve makine öğrenimi dil modellerinin geliştirilmesi için kullanımına lisans verme hakkını saklı tutar. Yazarın önceden yazılı izni olmadan hiçbir ses dosyası üretilemez.

Yayınlayan: Alpha Team Publishing.

Düzenleyen: Dee Houpt.

Düzeltilme işlemi Nice Girl, Naughty Edits'ten Mackenzie tarafından yapılmıştır.

Kapak tasarımı: Bee@Bitter Sage Designs tarafından yapılmıştır.

İçindekiler

[ÖZET](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Siena](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Taş](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Taş](#)

[Siena](#)

[Bölüm 11](#)

[Taş](#)

[Siena](#)

[Bölüm 12](#)

[Siena](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Taş](#)

[Bölüm 17](#)

[Siena](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Siena](#)

[Bölüm 28](#)

[Taş](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Siena](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Taş](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Taş](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Taş](#)

[Taş](#)

[Epilog](#)

[Genişletilmiş Epilog](#)

[DAHA FAZLA?](#)

[BJ ALPHA tarafından da yayınlandı.](#)

[Teşekkürler](#)

[Yazar Hakkında](#)

İnsanlığın en kötü yönlerini aşmış ve hâlâ mücadele edenler için.

Hayatta yaşadıklarınızdan daha fazlasının sizi beklediği bilgisine sıkıca tutunun.

Keşfedilmeyi bekleyen inanılmaz anılarla dolu bir dünya var.

'Tek bir güzel anı, bir ömür boyu sürebilir.'

- Taş

Taş

Varoluşum tamamen bir yalan üzerine kurulmuştu. Kendimi sandığım adam aslında yok.

Hayatımda gerçek olan tek şey o.

Kız kardeşim.

Takıntım ortaya çıkmak üzereyken, o benden alınıp başka birine hediye ediliyor.

Ailemin sadakatinden şüphe duyuyorum ve onun sırlar ve yalanlarla örtülü olduğunu düşünüyorum.

Ya onlar aslında ailem değilse? Ya düşmanımса?

Bir taraf seçmem gerekiyor ve bir kez daha kim olduğumu bilmiyorum.

Tek bildiğim, onu seçtiğim.

Siena

Onu ilk gördüğüm andan itibaren sevdim.

Ailem ona duygusuz olduğu için Taş lakabını takmıştı, ama ben onun sağlam yapısının ötesini görebildim ve taş duvarlarını yıkıp paramparça ettim.

La Familia adına beni ondan çaldılar.

Peki ya onun varlığı sırlar ve yalanlarla örtülü ise?

Ya o, tanıdığımız adam değilse?

Ya o gerçekten kardeşim değilse?

Sırların bir şekilde gün yüzüne çıkma eğilimi vardır. Sizi içten içe parçalayabilir, kırıp yok edebilirler; ancak sırlar sizi özgür de edebilir.

Önsöz

Taş

Zihni uyuşturan bip sesleri ve boğuk sesler, başımdan yayılan acıyı daha da artırıyor. Derin bir nefes alarak gözlerimi açmaya çalışıyorum ama başaramıyorum, kırık bedenimde hapsolmuş gibiyim. Ne olduğunu, ne zaman olduğunu veya nasıl olduğunu bilmiyorum. Cehennemde hapsoldüğümü kabul ettim ve artık kendi varlığımdan bile emin değilim. Göremediğim veya katılamadığım bir dünyada bir seyirciyim.

Konuşmalardan bazı parçaları hatırlıyorum, ama başka hiçbir şey hatırlamıyorum.

Tamamen boş.

Hiç bir şey.

Boşluklarla dolu bir dünya.

"Sence hafızasını geri kazanacak mı?" diye homurdandı sert ama tanıdık bir ses. Sese bir yüz yakıştırmaya çalışırken zihnim karıştı ama başaramadım.

"Hayır. Çok uzun süre oksijensiz kaldı. İyileşme ihtimali çok düşük."

"Ama eğer öyle yaparsa, olanları hatırlayacak mı?"

"Efendim, bu tür yaralanmalardan iyileşen birini daha önce hiç görmedim."

Çılgılık atmak istiyorum, onları duyabiliyorum, beynim onların söylediği her kelimeyi anlayacak kadar çalışıyor, oysa benim kim olduğum hakkında hiçbir fikirleri yok ve hala hissedebiliyorum. Bilmemenin korkusu ruhumu ele geçiriyor ve bu dehşeti daha önce hiç hissetmediğimden hiç şüphem yok.

Asla.

Anılarım kayboldu, ama ruhum yaşıyor. Taştan yapılmış. Bunu biliyorum. Sadece onların da bunu görmelerini istiyorum.

Birinci Bölüm

Taş

Günümüz

Babamın evi Casa Forte'ye çağrıldığım da ikilemde kaldım. Orası tüylerimi diken diken ediyor ve midemi bulandırıyor, ama sonra bir de o var—Sienna, hayatımda gördüğüm en güzel kadın.

Sahip olamayacağım tek kadın.

Kız kardeşim.

Onun yeşil gözleri, kardeşlerimizin koyu renkli gözlerinden ve benim parlak mavi gözlerimden farklı. En büyük abim Azrael'e aramızdaki farklılıkları sorduğumda, alaycı bir şekilde, soyumuzun saf olmadığını, babamızın çok fazla kadınla birlikte olduğu için hepimizin farklı olduğunu, ama kendilerinin farklı olmadığını söyledi. Azrael ve Çar birbirlerinin aynısı, Sienna da simsiyah saçları ve bronz

teniyle onlara oldukça benziyor. Sadece, onun ısıltılı yeşil gözleri, giriş holünün duvarlarını değerli eşyalar gibi süsleyen annesinin fotoğraflarıyla aynı.

Azrael bir keresinde bana babamızın çok sayıda gayrimeşru çocuğu olduğunu ve hayatına kabul ettiği tek şanslı çocuğun ben olduğumu, bu yüzden minnettar olmam gerektiğini söylemişti.

Çok minnettar hissetmiyorum ama bu takdir olmasaydı, o da olmazdı. Hiçbir şeyim olmazdı.

Eğitmenlerim Vector ve Don, bana kalpsiz, acımasız ve zalim olmayı öğreten sadist piçlerdi. Zayıf olduğumu ve Carrera ismine bir utanç kaynağı olduğumu söylediler. Bu yüzden beni çok zorladılar. Sınırlarımı test etmek ve kendimi kurtarmak için. Bu yüzden onların işkence biçimlerini terapi gibi kabul ettim. Günahlarımdan tövbe etmeme ve düşüşlerimden ders çıkarmama izin verdiler, böylece aileme, ona layık olabildim.

Onlar beni bugünkü halime getirdiler.

İşkenceyi kucaklayan, kimseye acımayan, vahşeti en ham haliyle sergileyen ve bundan zevk alan bir adam.

Taştan bir varlık yarattılar.

Siena

Yatak odamda yüzüncü kez volta atarken tırnağımı kemiriyorum. Çıplak ayaklarım krem rengi kabarık halıda izler bırakıyor ama umursayacak halim yok.

En azından bugün değil.

Stone bu akşam eve geliyor ve bedenim, evim Casa Forte'nin soğukluğunda genellikle eksik olan çekicilik kıvılcımlarıyla yeniden alevleniyor.

Lüksün her alanına rağmen, burada rahatlık diye bir şey yok. Her şey bir göstermelikten ibaret; toplumun yeraltı dünyasından yaratılmış bir ayrıcalık ve zenginlik gösterisi. Önemli figürlerin, kendilerine uygun olduğu için görmezden gelmeyi tercih ettiği bir gösteri. Ailemizin reisi, babam Benito Carrera, aile tarihimizde bir efsane olmak istiyor. Hem de kötü bir efsane.

Babam son bir haftadır çok gergin ve mantıksız davranıyor; en yakın arkadaşı Don'un gizemli ölümünden beri böyle olmamıştı. Babamın ısrarla "Amca" diye hitap etmemi istediği ve beni ürperten adamdı o. Ölümü beni rahatlattı, babamdan daha yaşlı olan ve bana bir et parçası gibi bakan adamla evlendirilmeyeceğimi biliyordum. Ayrıca masum kadınların ve büyük olasılıkla çocukların ölümünden zevk alan, tanınmış bir sadistti. Dürüst olmak gerekirse, o karanlık gri gözlerindeki acımasız parıltıyla her şeyi yapabileceğine eminim.

O tam anlamıyla bir canavardı.

Stone'a karşı davranış biçimi ve onun hakkında söyledikleri, içimde nefret ve hastalık duyguları uyandırdı. Stone'un adı Don'un ağzından her çıktığında, söyleyeceklerinin hoşuma gitmeyeceğini bilmekten başım dönüyordu.

O ve babamın sağ kolu Vector, Stone'u alaya aldılar ve ona zarar verdiler. Ona karşı duydukları küçümsemeyi gizlemediler ve babam da bunu durdurmak için hiçbir girişimde bulunmadı. Sanki Stone'un çektiği acıdan zevk alıyormuş gibiydi.

Onlar zalim ve kötüler, bu yüzden ölene kadar onlardan nefret edeceğim.

Babam benim önümde açıkça konuşuyor, bu yüzden yaptığı işin ne olduğunu gayet iyi biliyorum. İnsan ticareti de bunlardan biri ve bu konu her gündeme geldiğinde midem bulanıyor, sanki o masum insanların hiçbir önemi yokmuş gibi, sanki onları tuttukları eğitim kampları gurur duyulacak bir şeymiş gibi.

Onlardan sanki kıymetli sığırlarmış gibi bahsediyorlar. Kim değerli ve eşsiz? Kim en çok para ediyor? Kim açık artırmaya çıkacak? Sonra akşamlarını Küba purosunu içerek ve kurbanlarını nasıl alt edeceklerini anlatarak geçiriyorlar.

Kardeşlerim Azrael ve Çar, babamın mirasını devralmak üzere yetiştirildiler ve bu beni her şeyden daha çok üzüyor. Onlar, içinde yaşadığımız bu sadist dünyadan çok daha fazlası, çok daha fazlası. Kalbimin derinliklerinde bir umut taşıyorum ki, bir gün bunu görecekler ve daha da önemlisi, buna inanacaklar.

Üvey kardeşimiz Stone'un babamızın servetine mirasçı olmayacağını biliyoruz. Benim itirazlarıma rağmen, onun beş para etmez biri olduğu bize defalarca söylendi.

Babamız, gayrimeşru çocuklarının evlilik dışı yaşamalarına izin verdiği için ona bir borcu olduğuna inanıyor ve kendi hatalarının bedelini nasıl ödeteceğini de çok iyi biliyor.

Stone'un vücudu, babamın tövbe dediği şeylerden kalma yara izleriyle kaplı. Genç bir kızken onu ilk gördüğüm anda, hiçbir kız kardeşin erkek kardeşi hakkında düşünmemesi gereken bir şekilde, parlak mavi gözlerine aşık oldum.

Kalbim hızla çarpıyordu, midemde kelebekler uçuşuyordu ve gözlerim onun gözleriyle buluştuğunda hayallere daldım. Sargılarını, yaralarını, pişmanlığını görmezden geldim. Her şeyi gördüm ve sadece onu gördüm —kayıp çocuğu. Hafızası olmayan, annesi olmayan ve babası olmayan çocuğu... Ve başka hiç kimse sevmezken ben onu anında sevdim.

Ona karşı hislerimi gizli tutacağıma kendime söz verdim, ne kadar yanlış olduklarını, toplumun onları ne kadar iğrenç bulacağını biliyordum; belki de babamdan çok farklı değilimdir.

Çünkü feci şekilde başarısız oldum.

İkinci Bölüm

Taş

Babam konuşurken, başımı öne eğip çorbayı dökmeden kaşığımı ağızıma götürmeye odaklanıyorum. Bunu yapmamayı erken yaşta, babamın evine akşam yemeğine davet edildiğimde öğrenmiştim. Gergin bir gençken çorbayı masa örtüsüne dökmek, ayak bileklerimden bağlanırken ve antrenörümün sadist zevki için arkadan tecavüze uğrarken parmaklarımın çekiçle kırılmasına neden olmuştu. Bütün bunlar olurken, odadaki erkekler benim düşüşüme ve acıma gülüyorlardı. Hayır, kesinlikle çorbayı dökmem.

Sienna'nın bakışları yanaklarımda kızarıyor. Onun yanında olduğum her an kalın ellerim titriyor ve bugün de istisna değil. Neredeyse ona beni yalnız bırakmasını söylemek istiyorum ama yapmamam gerekse de, onun bana olan ilgisinden hoşlanıyorum.

Azrael, dikkatimi havada asılı duran kaşığımdan uzaklaştırarak, "Siena," diye tısladı.

Ona doğru dik dik bakıyor, çenesini o meydan okurcasına kaldırıyor ki, dudaklarını ağzıma götürüp çekiştirmek istiyorum. "Ne? Bana selam bile vermedi," diye çıkışıyor.

Kaşığı ağzıma götürüp çorbanın domates aromalı olup olmadığını anlamaya çalışırken Azrael'in gözleri kısılıyor. Organı o kadar çok ısırдыңız için his ve tat alma duyusunu kaybettiğinizde bunu anlamak zor oluyor.

Sandalyesinde kıpır kıpır duruyor ve haftalar sonra ilk kez kendimi ona odaklanmaya bırakıyorum ve kalbim tekliyor. Narin, incecik, ama mütevazı yaz elbisesi vücuduna mükemmel bir şekilde oturuyor. Eğitiminin sayesinde sırtı dimdik, saçları ise pürüzsüz boynunu daha da uzatan şık bir at kuyruğu şeklinde toplanmış ve dokunuşumla lekelenmiş olduğunu hayal ederek gözlerimi kapatıyorum.

Sonra gözlerimi hızla açıp kendimi içimden azarlıyorum. İç düşüncelerimin ortaya çıkmasına izin veremem. Çünkü o benim kız kardeşim ve bu düşünceler sadece yanlış değil, aynı zamanda hastalıklı da.

Normalde uyşuk olan penisim ihtiyaçtan dolayı sertleşiyor ve kendimi beslemeden ceza almadan yapamayacağım için kaşığımı kaseye koyuyorum.

"Yemekte bir sorun mu var?" Babamın uğursuz sesi havayı yarıp geçti, peçeteyle ağzını sildi ve masanın diğer ucunda oturan bana doğru baktı. Bu, yerimi hatırlatan bir uyardı; masanın başında aileyle birlikte değil, sonunda, yalnız başıma oturuyordum.

İstenmeyen.

Boğazımı temizledim. "Hayır, efendim." Bana her konuştuğunda takındığı iğrenme dolu alaycı bakıştan kaçınmak için hızla bakışlarımı kaçırdım.

"Öyleyse neden yemiyorsun lan?" diye gürlüyor. Sienna ırkiliyor, Azrael ve Czar sıcıyor ve ben de o yaşlı herifin boğazını sıkmak istiyorum ama oturduğum yerde kıpırdamadan kalıyorum. Sanırım bunun sebebi, kısmen

duyma yeteneğimin olması ve bu yüzden onun karanlık ses tonuna neredeyse hiç tepki vermemem; ama onun kısmen sahibi olduğu eğitim kampında yaşarken yüksek sesli, öfkeli seslere alışmıştım.

“Muhtemelen bu sabahki işten kalan yanmış et kokusunu ellerinde hala hissedebiliyorumdur, değil mi?” diye şaka yapıyor Çar ve ben ona yan gözle bakıyorum. Bana yardım etmeye çalışıyor, bu yüzden başımı sallıyorum. Ne kadar az konuşursam o kadar iyi. Söylediğim hiçbir şey, ayak bastığım toprağa bile tiksinen bu adamı yatıştırmayacak. İlk defa değil, kendime neden beni bir ömür boyu sefalet mahkum etmek yerine öldürmediğini soruyorum, ama Benito Carrera'nın yaptığı bu; onun merhametiyle yaşayabilecekken ölmenize izin vermeyi reddediyor.

Babam şeytani bir kahkaha atarak kafasını geriye atıyor; yıllardır bana musallat olan aynı kahkaha, tüm vücudumdaki tüyleri diken diken ediyor.

"Bahse girerim o şerefsizler dişi köpek gibi çığlık atmışlardır." Kırık ön dişiyle alaycı bir şekilde sırtlıyor, onu tamir ettirmeye hiç zahmet etmemiş. Her gördüğümde, son karşı koyma girişimimi hatırlatıyor.

“Yine de, sanki buna layıkmışsın gibi bizimle aynı sofrada oturmana izin verdiğimde nankör bir piçsin.” Kaşığını bana doğru uzattı ve ben de herhangi bir hareketin bana ceza vermesine neden olacağını bilerek soğukkanlılığımı korudum. Tepkisizliğimden memnun olmuş gibi gülümsemesi genişledi. “Ağzına tıka basa yemek doldururdun, tıpkı açgözlü bir domuz gibi. Aile soframızda oturmana izin vermemin bu kadar uzun sürmesine şaşmamalı. Sen bir lağım çukurunda yaşayan bir hayvandan başka bir şey değildin.” Beni kışkırttı ve ben de duygusuz kaldım, oysa katılabildiğim her aile yemeğinden önce günlerce aç kaldığımı belirtmekten daha çok istediğim bir şey yoktu. “Şimdi ye!” Yumruğunu masaya vurduğunda, kaşığı alıp yemeye başladım, kulaklarım bu kadar kolay kontrol edilmenin utancından yanıyordu.

“Sevkiyat bu gece gelecek.” Kaşığı ağzıma götürürken Azrael'in iş odaklı sesi duyularımı sarıyor ve tam da en çok ihtiyacım olduğu anda bir anı gözümün önünden geçiyor. O benim için orada.

“Gücünü korumak için yemek yemen gerekiyor.” Yeşil gözleri alaycı bir şekilde parıldarken kaşığı bana doğru uzatıyor ve tek istediğim başımı sallayıp reddetmek, ama ona nasıl hayır diyebilirim ki? Çok güzel. Onu her düşündüğümde başım ağrıyor.

Ağzım açık kaldı, o da gülümsedi ve kaşığı ağzıma sokarak sulu karışımı yalamamı sağladı. Domates, fesleğen ve hafif sarımsak tadı damaklarımı şenlendirdi ve ne yaptığımı anlamadan bir lokma daha aldım. “Tarifi annem öğretti.”

“Bana da mı öğretti?” Sesim kısık çıkıyor ve bundan nefret ediyorum.

Yüzü düştü ve gözlerindeki ışıltıyı söndürdüğüm için kendimi keşke azarlayabilseydim.

“Hayır. Hatırlamıyor musun? Bizim annemiz aynı değil, Stone.”

“Aynı baba,” diyorum, sanki emredilmiş gibi.

“Doğru. Ya da bana öyle söylendi.” Dudaklarını ısırarak bir şeyler düşünüyor.

Kaşlarım çatılıyor ve acıdan yüzümü buruşturuyorum.

“Canın acıyor mu?”

Başımı sallamak istiyorum ama bunun sadece durumu daha da kötüleştireceğini biliyorum. “Hayır,” diye homurdanıyorum.

O kıkırdıyor ve bu ses kanımı ısıtıyor. “Sen berbat bir yalancısın. Bana yalan söylerken çok zorlanıyorsun.”

Dudaklarım seğiriyor. “Sadece sana mı?”

"Evet. Bu bir tür kodlama işi ve en güzel yanı da, yaptığınızın farkına bile varmıyorsunuz."

Gözlerimi deviriyorum ve kahkahası daha da artıyor. Masumiyeti her yerinden fışkırıyor ve keşke bu masumiyeti şişeye doldurup onu sonsuza dek böyle tutabilseydim, çünkü bu odanın ötesinde yaşanmaya değmeyecek bir cehennem var ve o henüz bunu keşfetmedi. Onu bundan korumak için elimden gelen her şeyi yapacağım, bu da içimde kalan tüm iyiliği yok etmek anlamına gelse bile.

"Taş. Aptal herif! Aman Tanrım, ne kadar yavaşsın! Beni dinliyor musun? Geçen sefer kulaklarını çok mu patlattım?" Kötücül kıkırdaması beni düşüncelerimden sıyırdı ve tetikte gözlerle ona baktım. "Ah, şimdi beni dinliyorsun, değil mi? Bak, bu yüzden o piçlerin sık sık yanımızda oturmasına izin vermiyoruz. O heriflerle doğru düzgün bir sohbet bile edemiyoruz." Karanlık gözleri parladı ve daha yeni başladığını anladım. "Dedim ki..." Sanki bir aptalla konuşuyormuş gibi konuşmasını yavaşlattı ve küstah tonuna karşı öfkeyle karşılık vermemek için kaşığımı sıkıca kavradım. "Önümüzdeki hafta depoda koruma olarak çalışmanı istiyorum."

Ne zaman konuşmam gerektiğini, ne zaman konuşmamam gerektiğini bilerek başımı sallıyorum.

"Bu hafta sonu yapılacak dövüşe hazır mısınız?" diye soruyor Çar, koyu renkli gözlerindeki heyecanla öne eğilirken, tüm yüzü 4 Temmuz havai fişekleri gibi ışıldıyordu.

Kardeşim dövüşlerimi izlemeye gelmekten zevk alıyor, özellikle de erkeklerin paralarını şeker gibi saçtığı, gönüllü kadınlar için. En azından gönüllü kadınlardan hoşlanıyor. Azrael'den pek emin değilim; özel hayatını çok gizli tutuyor, ama babamızın kaçırılan kadınları satmak için düzenlediği

açık artırmalara katılıyor ve itaatkar kadınlardan da hoşlandığını biliyorum. Bir keresinde evine gittim ve bir kız mutfak masasına bağlıydı, boynuna bir tasma takılıydı. Azrael'in gözlerinde, içindeki karanlığı yansıtan bir kötülük gizleniyor.

Gücümün beni inanılmaz bir MMA dövüşçüsü yapmama, ailem için kazançlı bir gelir sağlamama olanak tanıdığı için minnettarım, ancak aynı zamanda kullandığımız mekanlar aracılığıyla yasa dışı paranın akmasına da izin veriyor. Bugün olduğum adam olmamda, nadiren acı hissediyorum. Kusursuz bir taş yapı, bir güç ve dayanıklılık kulesi oldum ve bununla birlikte hesaba katılması gereken bir güç getirdim.

Çar'a doğru başımı salladım ve sırtışı şeytani bir hal aldı; midemi bulandırması gereken bir bakıştı ama bulaşmadı. Çar ne kadar sadist olsa da, bana asla tehdit oluşturmadı, sadece düşmanlarımıza tehdit oluşturdu. Ona güveniyor muyum? Hayır. Ailemden herhangi birine güveniyor muyum? Kesinlikle hayır.

Bininci kez, kardeşim olduğunu bildiğim adama bakıyorum. Keskin, kusursuz çenesi ve gamzesiz yüzüyle yakışıklı olduğunu ben bile kabul edebilirim. Simsiyah saçları geriye taranmış, tertemiz beyaz gömleği ve ütülü siyah pantolonuyla, kaygısız bir tavırla oturuyor; olmak istediğim tam bir Mafya adamı gibi görünüyor. Bunun yerine, yıllarca süren yoğun kas geliştirme çalışmaları yüzünden geniş omuzluyum, Çar'ın neredeyse iki katı genişliğindeyim ve 1.96 metre boyumla Azrael'den biraz daha uzunum. Karşımdaki adama benzemek için her şeyimi verirdim. Hatırlayamayacağım kadar çok kez kırılmış bir burnu yamuk değil, yüzünde hatırlamadığım yara izleri yok ve gövdesi parçalanıp dikildikten sonra iğnenin ardında çirkinlik bırakmamış. Sonra da alt bedenimi kaplayan yanıklar var, babamın nefretinin bir hatırlatıcısı. Öfkelenip dişini kırdığım gün, özellikle bir organı onun nefretinin en büyük darbesini yedi.

Sienna'nın gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum ve ona doğru döndüğümde dudaklarında yumuşak, gururlu bir gülümseme beliriyor ve kalbim, hissetmemem gereken bir özlemle doluyor.

"Oyunun içinde kalman gerek." Azrael'in sert sesi, Sienna'nın yakınında olduğum her an üzerime çöken sisin arasından sıyrılıyor. Onun varlığı, beni hipnotize eden yasak bir siren gibi. Zifiri karanlığımdaki ışık parıltısı, zulüm dolu bir dünyadaki iyilik ve yozlaşmadaki masumiyet. Umudum kalmadığında umut ve hayatta kalmamın tek amacı o.

Bakışlarımı Azrael'e çevirdim. Değerlendirici bakışları benden Sienna'ya doğru gidip geldi, hiçbir fırsatı kaçırmadı, çalıntı bakışları veya sevgi dolu bakışları asla gözden kaçırmadı. Panik başladı ve keşfedilme korkusu kanımı yaktı, alnımdaki damar zonklamaya başladı. Elektrik akımı gibi bir şokla karşılaştığımda içimdeki irkilmeyi tutamadım, başımın bir tarafında titremeler oluştu.

Kasığı o kadar sıkı tutuyorum ki metalin büküldüğünü hissediyorum, ama bu gerçeği gizlemek için hiçbir şey yapamıyorum.

"Eğer bana ofisinizin mahremiyetini tanırsanız, sizinle görüşmek istediğim önemli bir konu var." Azrael'in sesi yankılanarak duyuluyor.

"Henüz akşam yemeği yemedim. Sonraya bırakmak zorunda kalacağım," diyor babam.

"Konu O'Connell ailesiyle ilgili."

Babamın çatal bıçak takımı masaya çarparak şangırtı çıkardı ve sinirli bir şekilde sandalyesini geriye itti. Mücadelemini gizlemek için kullanılan Azrael ismini tanımıyorum, ama yine de minnettarım.

Öfkeyle yemek odasının kapısına doğru koştu, kapıyı açtı, sonra küfürler savurarak odadan çıktı. Azrael ise sakince sandalyesini geriye itip yanıma geldi, tam önüme geldi ve eğildi. "Kendine gel; kendini öldürteceksin," diye tısladı kulağıma. "Onu da." Sienna'yı işaret etti ve vahşi

sözleri karşısında kalbim duracak gibi oldu, boğazım ise inanılmaz derecede kurudu.

Onun benim yüzümden acı çekmesine izin veremem, bu yüzden onu kendimden uzaklaştırmaktan başka çarem olmadığını biliyorum, bu süreçte kalbim paramparça olacak. Eğer Azrael onun benim zayıf noktam olduğunu anlayabiliyorsa, başkaları da anlayabilir.

Üçüncü Bölüm

Siena

Azrael babamla birlikte odadan çıkana kadar bekledim, sonra başımı Çar'a doğru eğdim. Çar yüksek sesle homurdandı ve gözlerini devirdi, ardından yerinden kalkıp yemek salonundan çıktı ve Stone ile beni yalnız bıraktı.

Kapı kapanırken Stone'un omurgası dikleşti ve onun yanımda rahatsız olmasının verdiği acıyı bastırmaya çalıştım. Sonra dudaklarımı yaladım, sandalyeme yaslandım ve masanın etrafından dolaşarak, aslında hissetmediğim bir güvenle ona doğru ölçülü adımlar attım. Babamızın öfke patlaması sırasında onu rahatlatma ihtiyacı benimde bir karıncalanma hissi yaratmıştı ve yakışıklı yüzündeki görünür acıyı hafifletmek için onunla yalnız kalmaya çok ihtiyacım vardı.

Yaklaştıkça yanakları daha da kızardı ve yanına diz çöktüğümde bana dönüp dikkatini bile vermedi. Sanki yokmuşum gibi öylece ileriye bakmaya devam etti.

"Neren ağrıyor?" diye fısıldıyorum bulunduğum yerden. Kafam onun pazusuna bile ulaşmıyor ve bana kıyasla bu kadar iri olmasından hoşlanmadan edemiyorum.

Çenesi kasılıyor ama kıpırdamıyor.

Ağızımdan, bırakmaya hiç niyetim olmayan derin bir iç çekiş döküldü ve masanın üzerinden uzanıp, parmaklarının hasarlı kaşığı sıkıca kavramasını yavaşça gevşettim.

"Sienna," diye homurdandı bana dönmeden.

Eğri kaşığı yere bıraktım ve hiç beklemeden yakışıklı yüzünü avuçlarımın arasına aldım. Yüzü, bir MMA dövüşçüsünden kalma olmayan, girintili çıkıntılı yara izleriyle doluydu ve avucumu yanağında, gamzelerinin gizli kaldığı yere doğru kaydırđım. Düşünmeden, dokunuşuma karşılık verdi ve içimi bir sevinç kapladı; ona nadiren sahip olduğu rahatlığı sağlamanın verdiği mutluluk duygusu. "Hâlâ acı çekiyor musun?" diye fısıldadım kırık kalpli dev adamıma.

"Artık değil." Onun yumuşak sözleri içimde bir heyecan dalgası yaratıyor ve toplumun ona karşı duyduğum bu çekimi ne kadar yanlış bulduğu umurumda değil.

Zulüm ve kontrole dayalı bir yetiştirilme tarzının hüküm sürdüğu, kötülüğün karanlık yüzünde yaşıyoruz. Birbirimizde teselli bulmamıza şaşırılacak bir şey var mı gerçekten?

Kalbim hızla çarparken bile eli, avucumu yüzünden uzaklaştırmak için daha hızlı hareket etti ve sonunda bana dönüp dikkatini verdi, ama bana kolayca bahşettiğı o yumuşaklık gitmişti. Onun yerine takmak zorunda kaldığı maske vardı.

"Sakın bana dokunma."

Sözleri canımı yakmamalı; kalbimi, şiddetli acı vermeyi amaçlayan ustaca yapılmış bir bıçak gibi kesmemeli.

Onun umutsuz bakışını görünce gözlerimden yaşlar süzöldü. Tam da onların istediğı kişi oluyor ve bu durumdan nefret ediyorum. Tek istediğim kendisi olması, ama kalbimin derinliklerinde biliyorum ki o Stone değil.

O, onların hasta oyunları için özenle kukla haline getirdikleri adam değil ve biliyorum ki o benim kardeşim de olamaz, çünkü Tanrı bana karşılık bulamayacak bir sevgi bahşedecek kadar acımasız olmazdı.

Ondan hissettiğim sevginin de bir gün ölebileceği gerçeğiyle sendeledim. Onu ilk gördüğüm andan beri sevdiğim o hayranlık dolu bakışlar da bir gün yok olacak. Bu sevginin çalınmadan önce ona karşılık verememe düşüncesi, ayağa kalkıp kapıya doğru koşarken ciğerlerimi göğsümde yakıyor.

Kaçınılmaz olan gerçekleşiyor ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Yapabileceğimiz bir şey yok.

Belki de kaderinde her zaman Stone olmak vardı.

Taş

Başını öne eğmiş bir şekilde odadan hızla çıktı ve ben de başımı avuçlarımın arasına aldım. "Kahretsin." Güzel yüzündeki acı ifadesi gözümün önünde belirdi. Ona özür dilediğimi, bunun en iyisi olduğunu ve bana dokunmamasının daha iyi olacağını söylemek istedim çünkü onun yanında kendimi kontrol edemeyeceğimi ve hareketlerimin ikimizin de ölümüne, hatta daha kötüsü, işkence görmemize yol açacağını düşündüm.

Damarlarım suçluluk duygusuyla kaynıyor. Bana sevgi gösteren tek kişi o ve onu korumak için her fırsatta ondan uzaklaşıyorum. Kahretsin, keşke bir kez olsun onun şefkatli dokunuşuna teslim olabilsem.

Gözlerim kaşığa takıldığında düz olduğunu fark ettim, bu yüzden masanın etrafına göz gezdirdim ve sonunda Azrael'in yamuk kaşığına takıldım. Ne zaman değiştirdiğini merak ettim. Babamızın Azrael'in neden olduğu hasarla ilgili sorun çıkarmayacağını biliyordu ve işte böylece, onu yalnız bırakmamı söyleyen içimdeki sesi görmezden gelerek öylece durdum. Nasıl bırakabilirim ki, o kadar incinmiş görünüyordu ve beni korumaya her zaman bu kadar kararlıydı?

Büyük bir kararlılıkla derin bir nefes verdim ve kapıya doğru ilerledim, kapıyı açtım ve lobide sıralanmış muhafızların yanından hemen sola döndüm.

Vector'ın gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum ve o herifin suratına yumruğumu indirmekten daha çok istediğim bir şey yok. Güvenlik şefi, babamın yalakası ve sağ kolu, benden nefret ediyor ama bana işkence etmekten de zevk alıyor.

Karşılaştığım tüm vahşi adamlar arasında, o açık ara en kötüsü. Bana en kötü cezaları vermekten, beni kırmak ve yıkılışımı izlemekten sapıkça bir zevk alıyor gibi görünüyor, ama ben buna izin vermeyeceğim. O herife, kabuslarımın şeytanı olduğunu bilmenin verdiği tatmini vermeyeceğim. Bir gün onun da zamanı gelecek; bunun umuduyla yaşıyorum.

Dekorasyondaki değişim anında gerçekleşiyor. Evin geri kalanındaki gösterişli altın rengi duvar kağıdının aksine, kasvetli koyu duvarlar neredeyse uğursuz bir hava taşıyor. Mutfak kapısını itip taş merdivenlerden aşağı iniyorum, burnum yemeklerinin kokusuyla doluyor ve içimi bir tatmin duygusu kaplıyor. Personel başlarını kaldırıp odadan aceleyle çıkarken ben duvara yaslanıp onu izliyorum. Burada kendini evinde gibi hissediyor. Burası onun rahatlık alanı. Annesinin ve büyükannesinin tariflerini pişirmekten zevk alıyor ve kendisine yardımcı olan personelle yakın bir ilişkisi var.

Beni umursamadan, vahşi bir kedi gibi mutfakta tencere ve tavaları birbirine vuruyor ve ben de o pençelerin sırtıma saplanıp eski yaraları parçalayarak yerine yeni ve hoş karşılanan yaralar açmasını çok istiyorum.

Penisimin sertleştiğini fark edince, bunun durması için ayaklarımı kıpırdatıyorum.

Sadece sahip olamadığı tek kişiye karşı ereksiyon olabilen bir erkekte bir sorun var demektir.

Mutfağa sanki yokmuşum gibi rahatça giriyor ve her konuşmaya çalıştığımda güzelliği karşısında nutkum tutuluyor. Böylesine saf bir insan, kötülük dolu bir dünyada nasıl hayatta kalabilir?

“Domates ve fesleğen,” diye hırıltılı bir sesle söyledim. “Biraz da sarımsak var içinde.” Gözleri birden bana dikildi ve dudaklarında isteksiz bir gülümseme belirdi, bu da onun tavrındaki değişikliğe benim de gülümsememin irkilmesine neden oldu.

“Hatırladın mı? Başka bir şey hatırlıyor musun?” Alt dudağını ısıyor, gözlerinde umut parıltısı var ve ben de bu umudu söndürmek istemediğim için omuz silkip geçiyorum.

“Çorba çok güzeldi.” Başını yana eğerek beni süzdü, bu da vücudumda elektrik kıvılcımları çakmasına, içimdeki her ölü hücreye hayat vermesine ve övgülerime devam etmemi teşvik etmesine neden oldu. “Gerçekten çok güzeldi. Harika.”

Omuzları gevşedi ve ellerini önlüğüne sildi. “Peki ya o güzel gözlü kadın? Onu tekrar gördün mü?”

Bahsettiği şey, gördüğüm rüya. Rüyada bir kadın bana gülümsüyor. Yemin ederim annem, ama emin olamıyorum ve babama göre ölmüş, Sienna ise hâlâ hayatta olabileceği konusunda ısrar ediyor.

Başımı salladım. “Bana çorba yedirdiğini hatırlıyorum.”

“Peki ya ondan önce? Ondan öncesini hatırlıyor musun?”

Dişlerimi sıktım. Boğazını temizledi ve bakışlarını benden kaçırdıktan sonra tekrar bana çevirdi. Yüzünde bir acıma ifadesi vardı ve bundan nefret ettim. “Özür dilerim. Seni itmek istemedim.”

“Evet, yaptın. Bana yalan söyleme, Sienna.” Ses tonum sertti, bunu denemiş olmasına bile çok sinirlenmişim.

Sonra çenesini kaldırıp o sevimli dudak büzme ifadesini yüzüne yerleştirdi. “Haklısın. Kimse hatırlamadığı için seni hatırlamaya zorlamak istedim.”

“Başka hiç kimse umursamıyor,” diyorum.

“Eh, öyle olabilir. Ama umurumda.” Bakışları gözlerime kilitlendi ve penisim sertleşti, bu yüzden pantolonumdan çıkma isteğimi gizlemek için tezgâhın etrafından dolaşım.

“Umursamamalısın.” Sesim kararlı ve kesin, ve söylediğim her kelimenin arkasındayım. Umursamamalı.

Umursamasa ikimiz için de çok daha kolay olurdu.

Bana doğru bir adım atıyor ve ben de ondan kaçınmak için yana doğru çekiliyorum. "Evet, öyleyim."

"Siena," diye uyarıyorum.

Dudakları sinsî bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Evet?"

"Seni burada bulacağımı sanıyordum." Başımı çevirip baktığımda Çar'ın kapı çerçevesine yaslanmış, alaycı bir gülümsemeyle konuşmamızı izlediğini gördüm. "Azrael seni arıyor." Çenesini bana doğru kaldırdı ve ses tonundaki uyarıyı duyunca kaslarım gerildi, beyaz gömleğim iyice sıkıştı.

Sienna'ya bir bakış bile atmadan odadan çıktım ve taş basamaklardan yukarı çıktım, konuşmalarının bir kısmını duyuyordum. Doktor beni kısmen sağır ilan ettiğinden beri, onun dışında kimse gayet iyi duyabildiğini bilmiyordu.

"Kendini öldürteceksin, bunun farkında mısın?"

"Belki de onun uğruna ölmeye değer olduğunu düşünüyorum."

Keşke benim için ölmeye değer olduğunu düşünmeseydi, ama bu yüzden onu daha çok seviyorum. İçime sıcaklık ve umut yayıldı. Bu hayatta sahip olduğum tek şey bu, bu yüzden onu alıyorum, kucaklıyorum ve çok kıymetini biliyorum.

Sienna Carrera belki de en büyük zaafım, ama aynı zamanda kurtarıcım da.

Keşke kız kardeşim olmasaydı.

Dördüncü Bölüm

Taş

Ofis kapısını çalıyorum ve içeri girmeme izin vermesini bekliyorum. Her zamanki gibi, orada aptal gibi duruyorum, beni duyup duymadığını ve tekrar kapıyı çalmalı mıyım diye düşünüyorum, ama güvenlik görevlilerinin gözleri üzerimde olduğu için bunu yapmamayı tercih ediyorum. Onların beni, onun istediği gibi, kendisinden ve evinde yaşayanlardan, personeli de dahil olmak üzere, daha aşağıda görmelerine izin vermeyi reddediyorum.

Sonunda Azrael kapıyı açtı. Öfkeli gözleri gözlerime dikildi ve içeri girmem için işaret etti.

“Kapıyı çaldığınızı duymadık. Tekrar çalmalıydınız.” Babam, parmaklarının arasında bir puro ve yüzünde alaycı bir ifadeyle sandalyesinde dönüyor. Beni şiddete dönüşecek bir tartışmaya çekmeye çalışıyor ve ben buna izin vermeyeceğim. Onun öfkesine katlanmayalı epey zaman oldu ve bunu böyle sürdürmeye niyetliyim.

Azrael bana dik dik bakıyor, ben de uyarısını dikkate alıp yapmam gerekeni yapıyorum. Başımı eğiyorum, ellerimi arkamda birleştiriyorum, tıpkı Azrael'in kullandığı o lanet olası itaatkâr köle gibi.

"Özür dilerim efendim. Bir dahaki sefere daha sert vuracağım." Sesim kendi kulağıma neredeyse robotik geliyor, ama onun duymak istediği bu.

Bakışlarımı kaldırdım ama başımı kaldırmadım ve yüzündeki sırıtış, Cheshire kedisi gibi yayıldı. "Muhtemelen senin de işitme duyun berbat, değil mi?"

"Evet, efendim."

"İşte bu yüzden piçler yok. Onlar kalın kafalı, doğru düzgün kapıyı bile çalamayan herifler."

Başımı hafifçe kaldırıp kirpiklerimin altından Azrael'e bakıyorum ve içimde kaynayan öfkeyi bastırmaya çalışıyorum. Beni döverek 'sağır' edenin o olduğunu belirtmek istiyorum ama sessiz kalmayı seçiyorum, sonra Azrael'in karanlık gözleri beni daha da delip geçtiğinde başımı tekrar aşağı indiriyorum.

"Otur." Babamız, Azrael'in oturduğu koltuğun yanındaki boş koltuğu işaret etti ve ben de oraya oturdum. "Aptal orospu çocuğu, oturması için bile talimat verilmesi gerekiyor." Başını geriye atarak derin bir kahkaha attı, ne ben ne de Azrael karşılık vermedik. Bakışları nihayet tekrar bana yöneldiğinde, onun incelemesi altında kıpırdamamaya çalıştım.

"New Jersey'deki, antrenman yaptığın spor salonu." Başımı sallıyorum ve aklına gelen her türlü fikre bayılmış gibi dudaklarını yalamasından nefret ediyorum. "Bir daha ne zaman o tarafa gelirsin?"

Boğazımdaki kuruluğu temizlemeye çalışıyorum, içimdeki gerginliği belli etmemeye gayret ediyorum. "Ay sonunda orada bir dövüşüm var."

Şişman parmaklarından birini dudağının üzerinden geçiriyor, sonra puro külünün bir kısmını yere döküyor. Gözlerimin içine baktığım adam, Azrael ve Çar'ın daha yaşlı

ve daha geniş bir versiyonu, bana hiç benzemiyor. Ten rengimiz aynı değil ve onların keskin, biçimli çene hatlarına sahip değilim. Vücut yapım da farklı. Davranış biçimleri birbirine benziyor, ama benimkiler farklı. Aksanlarımız da aynı değil, gerçi bunun sebebi benim eğitim kamplarından birinde büyümüş olmam, onların ise burada büyümüş olmaları olabilir. Babam, bunun sebebinin geçirdiğim beyin hasarı yüzünden cümle kuramamam olduğunu söylüyor - ve nasıl geçirdiğimi de hatırlamıyorum. Ayrıca, ergenlik çağımdayken bu evin bodrumunda birden fazla kurşun yarasıyla uyandıktan sonra eğitim kampının revirine nasıl sevk edildiğimi de bilmiyorum. Aileme bu kısmı hatırladığımı söylemiyorum. Nedenini bilmiyorum, sadece içimdeki bir his bunu kendime saklamam gerektiğini söylüyor.

Kendime geldiğimde, revirde geçirdiğim zamanın bir antrenörün cezayı fazla abartmasından kaynaklandığı söylendi. Hiçbir şey hatırlamıyordum ve kafamdan ameliyat oldum. Don bir keresinde bana ölmemi beklemesi gerektiğini söylemişti ve eğer o olmasaydı, ona hak verirdim, çünkü o günden sonra olanlar çok daha kötüydü.

Kabuslarım hafızamı kaybettiğimde başlamış olabilir, ama ben zaten cehennemde boğuluyordum.

“Senin için bir işim var.” Sandalyesinde öne doğru eğildi ve gözlerime baktı. Şiddet dolu bakışlarındaki yoğunluk nabzımı hızlandırdı. “Kendini kanıtlaman ve işi tamamlaman gerekiyor.”

Kaşlarım çatılıyor. Kendimi mi kanıtlamalıyım? Kendimi kanıtlamak için zaten yeterince şey yapmadım mı? Biraz tuhaf bir ifade ama sadece başımı sallıyorum.

Masasının çekmecelerinden birini açıyor.

Azrael, "Bundan emin misin?" diye sorar ve babamızı elini kaldırarak dudaklarını büküp ağzını kapatmaya zorlar.

“Bu adamın öldürülmesi gerekiyor.” Adamın resmini açıp önüme koydu. Adamın sert bir yüzü, ciddi parlak mavi gözleri, siyah saçları ve otoriter bir havası vardı.

Meraklandım ama kim olduğunu ve ne iş yaptığını sormanın doğru olmadığını biliyordum, bu yüzden başımı kaldırıp babamıza onaylayıcı bir şekilde başımı salladım.

Azrael araya girerek, "Onu tanımadınız mı?" dedi.

Babam başını yana eğip beni dikkatlice inceledi.

"HAYIR."

Babam alaycı bir kahkahayla başını geriye atıyor, ama nedenini anlamıyorum. Yine de tüylerim diken diken oluyor ve midem korkuyla doluyor. Sanki konuşmanın yarısını duyuyormuşum gibi, bir şeyler bilmem gerekiyormuş gibi hissediyorum, ama her zaman böyle olmuş ve uzun zaman önce her zaman karanlıkta kalacağım gerçeğiyle barışmışım. Bakışlarım, ipuçlarından anlam çıkarmaya çalışırken ikisi arasında gidip geliyor.

Her zaman dışarıdan içeriye bakan.

"Aptal herif," diye homurdandı, bu da dişlerimi sıkmama neden oldu.

"Vector'dan size detayları göndermesini isteyeceğim."

"Evet, efendim."

"Gidebilirsin." Kapıyı işaret etti, ben de ayağa kalkıp kapıya doğru yöneldim. "Peki Stone?"

Ona doğru döndüm.

"Beni hayal kırıklığına uğratma." Bana öfkeyle bakarken, bu sözlerin ardındaki ima yüzünden boğazım kuruyor.

"Evet efendim," diyorum, aslında hissetmediğim bir özgüvenle. İçimden bir ses bana o adamı kağıtta tanımam gerektiğini ve kaçamayacağım bir tuzağa çekildiğimi söylüyor, ama onun oyununa aldırmadan uzaklaşıyorum çünkü bunların hiçbirinin önemi yok.

Benim bir önemi yok.

Ben hiç yapmadım.

Beşinci Bölüm

Siena

Burada olmamın hiçbir anlamı yok ama biliyorum ki bana ihtiyacı olacak. Her zaman olur. Farkında olmadığı şey ise benim de ona ihtiyacım olduğu. Bu yüzden, gece 1:30'da merdivenlerden sessizce iniyorum. Babam bir müzayedede ve geceyi orada geçirmek zorunda, Azrael ise bugün daha erken saatlerde evine dönmek için ayrıldı. Ayaklarım merdivenlerin dibine ulaştığında, etrafta güvenlik görevlisi olmaması beni derin bir nefes almaya itiyor; bu da dışarıda iskambil oynayıp ucuz purolar içecekleri anlamına geliyor. Kim onları suçlayabilir ki? Babamın kalesi yokluğunda güvende olduğu sürece, onların nöbet tutmalarına gerçekten gerek yok.

Personel lojmanlarına doğru yönelip hemen sola döndüm ve Stone'un yatak odasına yaklaşırken tüylerim diken diken oldu. Bodrumda yaşamaya zorlanması, onu daha da aşağılaması tam bir saçmalık. Babam, gayrimeşru çocuklarının bizimle aynı katta uyumasının uygun

olmadığını düşünüyor. Onlar onun altında, dolayısıyla bizim de altımızdalar. Tek kızının yukarıdaki gösterişli yatak odası yerine burada, aşağıda uyumayı tercih ettiğini düşününce dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

Babamın inlemeleri sert ahşap kapıdan içeri girdiğinde kalbim sıkışıyor, sonra babamın acısını ve ızdırabını oraya bıraktığını bilmek içimde küçük bir parçamı daha öldürüyor. Kapı koluna bastırırken elim titriyor ve içeri giriyorum.

Oda, ince perdelerden süzülen hilal şeklindeki ay ışığı dışında tamamen karanlığa bürünmüştü; bu ışık sayesinde Stone'un derin uykusunda acı içinde kıvranışını ve onu rahatsız eden kabuslarla boğuşmasını görebiliyordum.

Ayaklarım, hızla atan kalbim kadar hızlı hareket ediyor ve çarşafı kaldırıp yanına, yatağına giriyorum. Vücudunun sıcaklığı ve kolonyasının kokusu beni sarıp sarmalıyor, içimi ısıtıyor ama mırıldandığında kanım buz kesiyor. Nefesimi tutarak, kalbimin bir parçasını da beraberinde götüren, çektiği işkencenin daha fazlasını duymayı bekliyorum. Benim güzel, kaslı dev adamım acı çekiyor ve buna şahit olmak beni üzüyor.

“Yemin ederim hatırlamıyorum. Lütfen durun.” Sesindeki titreme ruhumu delip geçti, nefesimi o kadar sert kesti ki ciğerlerim dayanılmaz bir acıyla kasıldı. Büyürken neler çektiğini bilmek gözlerimi yaşarttı; bu da beni, böylesine kötü bir dünyada hiçbir tanrının var olamayacağına inanmaya yöneltti.

“Hatırlamıyorum. Keşke hatırlasaydım...” Onların hatırlamasını istedikleri şeyleri hatırlamıyor. Sık sık hatırlamaması için şartlandırılmış olup olmadığını merak ediyorum, ama içten içe bu sonuçla da mücadele ediyorum.

Hatırlamaması daha mı iyi? Anıları onu benden uzaklaştırır mı?

Biliyorum, inanılmaz bencilce ama onu gördüğüm andan itibaren kalbimi çaldı ve gerçek şu ki, kalbimi asla geri

istemiyorum, hele ki o kalbimi kendi içinde bu kadar güvende tuttuğu sürece.

Yan tarafına doğru yuvarlanıp benden uzaklaşıyor ve bir top gibi büzülüyor, ben de hızla ona sarılıyorum. "Stone?" Kalın pazısına hafifçe dokunuyorum ve çıplak teninin sıcaklığıyla nabzım hızlanıyor. "Stone? Sorun yok. Ben Sienna."

Donakaldı ve ben de bu fırsatı değerlendirerek elimi kolundan aşağı doğru kaydurdım, adeta kolumu onun etrafına sardım.

Sonunda nefesini verdi. "Ne halt ediyorsun Sienna?" diye tısladı, ben de boynundan gelen kokusunu içime çekerken dudaklarım onu oradan öpmek için kıpırdandı.

Bunu yapma konusunda inanılmaz bir ihtiyaç beni sarıyor. Ona dokunmak nasıl olurdu? Gerçekten ona dokunmak ve onun da bana dokunması.

Hazın etkisiyle gözlerime bakar mıydı, yoksa yoğunluğun etkisiyle gözleri kapanmak zorunda mı kalırdı?

Bacaklarımın arasında ıslaklık birikiyor ve kendimi ona sürtmek, onun üzerinde hissetmek istiyorum. Teninin pürüzlülüğünü ve dokunuşunun sıcaklığını hissetmek istiyorum.

Onu istiyorum.

Damarlarımda bir endişe yükseliyor; bunu yapabilir miyim? Onu daha önce hiç zorlamadığım kadar zorlayabilir miyim? İstiyorum. "İyi olup olmadığını görmek için geldim," diye fısıldıyorum.

"Biliyorsun ki hiç de iyi değilim," diye homurdanıyor.

"İşte bu yüzden buradayım," diye çıktım ve ağzımı sertçe kapattım.

Yastığına başını yaslayarak salladı. "Böyle hissetmemelisin."

Boy farkımız nedeniyle onu tam olarak kucaklamakta zorlansam da, ona olan tutuşum sıkılaşıyor.

"Burada olmamalısın," diye tekrarlıyor, bu sefer daha az inançla.

“İstiyorum,” diye fısıldadım ve düşünmeden ensesine bir öpücük kondurdum, dokunuşumun altında titrediğinde gülümsedim. “İkimiz de biliyoruz ki, ben yanındayken daha iyi uyuyorsun.”

Yüksek sesle homurdanıyor ve benim gülümsemem büyüyor; onu kazanmaya başlıyorum. "Gitmelisin." Gözlerimi deviriyorum. Hiçbir yere gitmiyorum.

“Hım, biliyorum.” Yavaşça doğruldum ve daha önce hiç hissetmediğim bir özgüvenle askılı bluzumun askılarını aşağı kaydırarak göğüslerimi açığa çıkardım, sonra da göğüslerim bu sert sırtlığa yapışacak şekilde tekrar eski pozisyonuma geçtim.

“Ne yani...” Yutkunuyor, ne kadar etkilendiğini belli ediyor. “Çıplak mısın?” Kesik kesik nefesleri içimde bir uyarılma dalgası yaratıyor ve arzuyla titriyorum. Göğüs uçlarım sırtına bastırıldığında, ona duyduğum şehvetli arzuyu, bana dokunma ihtiyacını daha da artırıyor.

Çevremizdeki hava yoğunlaşıyor. Bir sınır çiziliyor.

Bana dokunacak mı?

Acaba o, birbirimize duyduğumuz bu arzuya boyun eğebilir mi?

Geri dönüşü olmayan o çizgiyi geçebilir miyiz?

Bildiğim tek şey, o çizgi benim için çok uzun zaman önce kayboldu. Ama Stone için değil. O her zaman o çizgiyi korudu, hem de haklı olarak. Ailemiz onu sadece öldürmekle kalmaz, en acımasız yöntemlerle parça parça yok ederdi.

Ona karşı kendimi daha da zorladıkça, şüphe zihnimin ön planında yer almaya devam ediyor.

Sadece bir dokunuş , diye kendi kendime söylüyorum.

Zorlukla yutkunuyorum. "Sadece üst bedenim. Çıplak tenini tenime değdirmek istiyorum." Sesim ipeksi, arzuyla dolu çıkıyor. Kolumu tekrar onun üzerine sarıyorum, ön koluna mengene gibi bir kavrayışla tutunuyorum. Vücudundaki her kas geriliyor ve keşke gevşese ve

dokunuşumu benim onu kucakladığım gibi kucaklasa diye düşünüyorum.

Başını sallıyor ama üzerimi örtmemi istemiyor. "Bu çok yanlış," diye kekeliyor.

"Ama bu çok doğru geliyor, Stone," diye fısıldıyorum.

"Öyle olmamalı."

"Öyle olmamalı."

Orada sessizce uzanıyoruz, kalbim onun paramparça olmuş sırtına çarpıyor ve parmaklarım onun kolunu sıkıca kavramış halde ona sarılıyorum.

"Sertleştin mi?" diye fısıldıyorum.

Cevabını sanki bir ömür gibi bekledim, ama geldiğinde çok sevindim. "Evet."

Göğüslerim ağrıyor ve onu tahrik etme düşüncesi bile kasıklarımnda zonklama yaratıyor.

Ailemiz Stone'un cinsel serbestliğinin azlığıyla alay etti ve babam bir keresinde bunun performans gösterememesinden kaynaklandığını öne sürdü, ama ben farklı düşünüyorum. Sertleşme yeteneğine sahip. Bunu sayısız kez, hatta benim farkında olmadığımı sandığı zamanlarda bile gördüm.

Onlar onun çöktüğünü düşünüyorlar, ama Stone en büyük yıkıma dayanacak şekilde yaratılmıştı.

"Acıyor mu?" Boynunun dibine bir öpücük daha konduruyorum ve o inliyor.

"İnanılmaz bir şey."

Sırtına doğru gülümserken içimde bir sıcaklık ve umut yükseliyor. "Kendini daha iyi hissetmeye çalış," diye fısıldıyorum, o kadar tahrik olmuşum ki, onu delicesine becermekten başka bir şey istemiyorum, ama ikimiz de bunun asla olamayacağını biliyoruz. Bekaretimin korunması gerekiyor.

"Siena." Sesi uyarı dolu ve ben bundan memnuniyet duyuyorum.

"İstiyorum. Anlamıyor musun? Sana ihtiyacım var, Stone," diye sızlanıyorum. "Göğüs uçlarım sertleşti;

hissedebiliyor musun?" Geri çekiliyorum, sonra tekrar sırtına doğru bastırıyorum, göğüs uçlarımın tenine değmesini sağlıyorum.

"Kahretsin," diye homurdanıyor, kalçalarını kontrol edemezmiş gibi ileri geri hareket ettirerek. "Kahretsin."

"Çıkar şunu, Stone. Çıkar şunu ve elini becer. İsteddiğini biliyorum." Bana ne oldu bilmiyorum ama elimden geldiğince bunu yapacağım.

"İsa," diye dişlerini sıkarak söylüyor.

Tutunduğum kolu titriyor ve onun sertleşmiş penisini boxer'ından kurtardığını hayal ediyorum. Sonra eli hareket ediyor ve her kasılmayla pazı kası kasılıyor. Parmaklarım ona dokunmak, uzunluğunu elimde hissetmek için seğiriyor ama bunun onun için fazla olacağını biliyorum. Dürüst olmak gerekirse, daha fazlasını istemekten korkuyorum. Onu uzaklaştırmaktan endişeleniyorum, bu yüzden kalçaları eliyle aynı anda hareket ederken ve göğüslerim sırtında sallanırken her hareketten ve zevk iniltisinden zevk alıyorum.

"Keşke sana dokunabilseydim. Keşke senin de ellerimde dağılıp gittiğini hissedebilseydim."

"Siktir. Siktir," diye tekrarlıyor hareketleri vahşileşirken ve külotumda ıslaklık birikiyor. "Bunu istiyorum bebeğim; bunu çok istiyorum." Bana bu kadar kolayca "bebeğim" demesi beni inlemeye itiyor.

Acaba benimle sevişirken bana böyle mi seslenirdi?

"Üzerimi meninle kaplamak mı istiyorsun?"

Daha sertçe itiyor. "Evet, kesinlikle. Boğulmanı istiyorum." Tırnaklarım derisine saplanıyor, şüphesiz ki tahrikimin izlerini bırakıyor.

"Aman Tanrım," diye inliyorum zihnimde bıraktığı tasviri düşününce. Sıcak menisinin penisinin ucundan fışkırıp beni onun olarak işaretlemesi düşüncesi, parmaklarımı içime sokmak istememe neden oluyor. Penisini ağzıma zorla sokarken onu almaya çalıştığım görüntüsü gözümün

önünden geçiyor ve sonunda boşaldığında, dudaklarımdan taşarak beni sıırılsıklam bir hale getiriyor.

"Bunu istiyorsun, ha?" diye hırıltılı bir sesle sordu. "Benim menimi yutmak mı istiyorsun?"

"Lütfen," diye sızlanıyorum.

"Bütün bunlara dayanabileceğini düşünüyor musun, Sienna? Bu koca penisi o küçük, somurtkan ağzına alabilir misin?"

Yumruğunun penisini pompalamasının sesi havayı dolduruyor ve ondan adeta zevk fişkırıldığını hayal edebiliyorum. Düşüncesi bile ağzımı sulandırıyor ve klitorisim rahatlatma için acıyor.

"Hayır," diye hırıltılı bir nefesle fısıldıyorum.

Hareketlerinin hızıyla hışırdayan çarşaf, ağır nefes alışverişleri arasında erotik bir sese dönüşüyor ve ona yardım etme isteği duyuyorum. Tırnaklarım etine daha da derine saplanıyor ve o, hayvansı bir iniltiyle karşılık veriyor, sanki ona işkence ediyormuşum gibi. Aslında, işkence eden o.

"İçine zorla girmem gerekecek." Aman Tanrım, bunu istiyorum. "Sonra da menimi her yerine döküp seni berbat bir halde bırakacağım. Bunu mu istiyorsun bebeğim?" Vücudu benimkine karşı titriyor.

"Ah, kahretsin." Hareketleri sendeliyor, sonra duruyor. Boynundaki kaslar geriliyor ve ben oraya bir öpücük konduruyorum. Dokunuşuma karşı irkiliyor, sonra nefes verip yatağa gevşiyor. "Kahretsin."

Onun meniye çarşafına sildiğini hissedebiliyorum, sonra da tahmin edebildiğim kadarıyla boşalmış penisini bir yere saklıyor.

"Göğüslerini içeri sok," diye omzunun üzerinden göz teması kurmadan söyledi ve ben de homurdanıp doğruldum, sonra da askılarımı tekrar yerine taktım.

"Ortalığı dağıttın mı?" diye soruyorum.

Kıkırdar. "Evet, Sienna. Tam bir felaket yaptım. Memnun musun?"

"Tam olarak değil," diye karşılık veriyorum ve cevabını bekliyorum.

Sırtüstü döndü, sonra bakışları üzerimde gezindi, dudaklarıma odaklandı ve ardından çıplak duvara dikildi.

"Sana dokunamam, Sienna. Bunu biliyorsun." Gözlerinde bir acı var, keşke o acıyı her şeyden çok ortadan kaldırabilseydim.

"Ama sen bunu istiyorsun, değil mi?"

Gözleri gözlerimle buluştu. "Bunu bildiğimi biliyorsun."

"Anneciğim, belki de sadece üzerine uzanıp hareket edebilirim ya da başka bir şey yapabilirim." Kırılğanlık içimi kemirirken gözlerimi ellerime indirdim.

Başını yastıktan kaldırdı ve kaşları çatılırken gözlerine baktım. "Üzerime yatar mısın?"

Lütfen evet de. İçimdeki bu acı, bu sızı dinmeye ihtiyaç duyuyor ve bunu sadece onun yapmasını istiyorum.

"E-evet. Senin..." diye kalın uyluğuna doğru işaret ettim.

Adem elması yavaşça boğazından aşağı kaydı ve yüzünde bir anlayış ifadesi belirirken başını salladı. "Bacağımı mı sikmek istiyorsun?" Zorlukla yutkundu ve yanaklarım kıpkırmızı olurken loş ışığa minnettar kaldım. "Boşalmak için küçük amını bana sürtmek mi istiyorsun?"

Başımı salladım ve dudağımı ısırdım.

"Sienna, külotunu çıkar. Amının ıslanmasını hissetmeme izin ver."

Fikrini değiştirmesin diye hızlıca hareket ediyorum, sonra da talimatlarını uyguluyorum. Kolunu kaldırıyor, ben de kocaman bacağının üzerine bir bacağımı atıyorum, başımı da göğsüne yaslıyorum, sonra kalın eli saçlarıma dolanıyor.

"Benden ihtiyacın olanı al, güzel kız," diye fısıldadı. "Bana kalın sikime nasıl bineceğini göster."

Yavaşça kalın uyluk kasının üzerinde kendimi okşarken, bacaklarımın arasından ıslaklık sızıyor ve acıyan tomurcuğumu inleyene kadar okşuyorum.

"Kahretsin. Bu sesleri çıkardığında sana nasıl dokunmadan duracağım bilmiyorum, Prenses."

Bacaklarındaki kıllar, ileri geri sallanırken uyluklarım arasında sürtünme yaratıyor ve o da beni daha sıkı bir şekilde kendine doğru çekiyor. "Islak vajinanın üzerime damladığını hissedebiliyorum."

Göğsüm kabarıyor, omurgamda zevk dalgaları yükseliyor, sürtünmeyle birlikte zonklama da artıyor.

"Bacağımımeninle kapla, güzelim." Daha hızlı hareket ediyorum, bacağının üzerinde hareket ediyorum. "Kahretsin, işte bu. Bacağımın senin zevkinle kaplanmasını istiyorum." Uyluğundan aşağı kayarak, kolayca tekrar yukarı çıkıyorum. "Beni iyice ıslat." Kalbinin kulağıma çarpma sesi, bundan ne kadar zevk aldığını gösteriyor ve oraya bir öpücük konduruyorum, dudaklarım göğsüne değdiğinde beni nasıl daha sıkı kavradığını seviyorum. Pantolonum ağırlaşıyor ve dudaklarım aralanıyor. "İşte bu. Kahretsin, işte bu. Bacağımı vajina suyunla ıslat." Gözlerim bulanıklaşıyor, saf, katıksız bir coşkuya kapılıyorum. "Kahretsin. İşte bu." Sesinin sesi kesilirken, onun sıcaklığının ihtişamında süzülüyorum. Kolları etrafımda sarılı ve kalbi bana karşı atarken, hayatımda hiç bu kadar güvende ve sevildiğimi hissetmemiştim. Gözlerim kapanırken mutluluktan inliyorum.

"Neden sadece senin kollarında teselli buluyorum, Sienna?" Başımı nazikçe öpüyor. "Keşke seni yanımda tutabilseydim," diye fısıldıyor ben derin bir boşluğa dalarken.

Altıncı Bölüm

Siena

Son birkaç gün sessiz geçti ve bu beni tedirgin ediyor. Babamın evde bulunmasından ne kadar nefret etsem de, bir müzayede için uzakta olduğu zamanlarda birilerinin acı çektiğini biliyorum ve bu yüzden hissettiğim mide bulantısı beni sakar yapıyor. Suçluluk duygusu geceleri uykumu kaçırıyor ve Stone'un çektiği işkenceleri bilmek kabuslarımı daha da artırıyor.

“Bu sabah kırdığın üçüncü yumurta bu. Sorun ne?” Hizmetçinin on sekiz yaşındaki torunu Evelyn, okul ödevlerinin üzerinden bana bakıyor. Güzel, zeki ve yaz tatilinde bu evde yaşamayı hak etmiyor. Büyükanne ve büyükbabasının aile evimizdeki rolleri, Evelyn'i özel bir yatılı okula göndermelerine olanak tanıyor, bu yüzden bizim iyi insanlar olmadığımızı anlayacak kadar uzun süre ailemizin yanında bulunmadı.

Annesi bir yıl önce vefat ettiğinden beri, okul tatillerini burada geçiriyor. Büyükannesi ev hizmetlilerimizden biri,

büyükbabası ise yakın zamanda hastalanana kadar bahçe sorumlusuydu. Evimize bitişik küçük bir dubleks evde yaşıyorlar, ancak Evelyn boş zamanının çoğunu büyükannesiyile mutfakta geçiriyor.

Yukarı çıkmaması gerektiğini biliyor ve aptal olmadığı için bu sınırları zorlayacağını da sanmıyorum. Bu kızın, benimkileri çalan bu dört kötü duvarın dışında büyük hayalleri var ve içimin küçük bir kısmı ona ve o hayallerine imreniyor.

"Endişeliyim." Dudaklarımı ısırıyorum.

"Neden?" Konuşurken başını yana eğdi, sonra bakışları keskinleşti. "Birisi sana zarar mı verdi?"

Şaşkınlıkla geriye doğru çekildim. "Bunu neden düşündün?"

Hafifçe kıkırdadı. "Sienna, sen biraz istismara uğramış kadın havası veriyorsun. Çok ürkek ve paylaşmak istemediğin sırlarla sıkıca kapalısn." Sesi şakacı bir tona büründü ve ben rahatlardım. Meraklı ya da dedikodu yapmaya çalışmıyordu; sadece arkadaş olmaya çalışıyordu.

Gerçek bir dost.

"Evimiz güvenli değil. Bilmeniz gereken tek şey bu. Bunu aklınızda tutun," diyerek hamuru yoğurdum ve beni değerlendiren bakışlarından uzaklaştım.

"Büyükannem bana bunu söyledi. Bu yaz tekrar onun yanında kalmamı istemedi. Merak etmeyin, gitmemem gereken hiçbir yere gitmeyeceğim."

Onun bunu yapmayacağını biliyordum, ama bunu söylemesi ona olan inancımı pekiştirdi. Babam asla altındakilerin merdivenlerinden aşağı inmedi, bu yüzden onunla karşılaşma riski yok. Belki de bu yüzden burada aşağıda olmaktan bu kadar keyif alıyorum.

"Şef olmalısın, biliyor musun? Bu mutfaktaki herkesi organize ediyorsun ve yemeklerin muhteşem." Parmaklarıyla şef öpücüğü hareketi yapıyor ve ben onun bu hareketine kıkırdıyorum.

"Çalışmama izin verilmiyor. Bu bana yakışmıyor." Gözlerimi deviriyorum ve o da alaycı bir şekilde gülüyor, bu da beni güldürüyor.

"Size bir şey sorabilir miyim?" Dudaklarını ısıırıyor ve gözlerim kısılıyor.

"Sorabilirsin ama cevap verip vermeyeceğimi bilmiyorum." Kalbim gümbür gümbür atarken omuz silkiyorum. Evelyn'e sırlarımı anlatmaktan, televizyondaki kızlar gibi sadık bir arkadaşına sahip olmaktan daha çok istediğim bir şey yok, ama ikimizi de riske atacak kadar aptal değilim.

"Nişanlınızla tanıştınız mı?"

Sorusu kalbimin hızla çarpmasına neden oldu, tekrar nefes alabilmek için keskin bir nefes aldım. Başımı salladım ve gevşek topuzumdan saç tutamları düştü.

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiriyorum. "Henüz değil. Zor birisi." Yüzümü buruşturuyorum.

Burnunu kırıştırdı. "Neyden zor?"

Derin bir nefes vererek, "Görünüşe göre o da görücü usulü evlilik istemiyor," dedim. Omuzlarımı silktim. "Ailem onun işiyle bağlantı kurmak istiyor, onun ailesi de aynı şeyi istiyor."

"Ahmak herif. Seninle evlenmek herkes için büyük bir şans olurdu," diye takılıyor ve ben de gülüyorum.

Gülüşüm dindiği anda, sözleri bastırmaya çalıştığım duyguları harekete geçiriyor: "Belki de kalbi başka bir yerdedir."

Omuz silkiyorum ve o da sanki içimde sakladığım her gerçeği görüyormuş gibi bana bakıyor.

"Mahvoldun." Kalemimi bana doğrulttu.

"Teşekkürler." Gözlerimi devirdim. Konuşmayı daha hafif bir konuya çevirdiği için memnunum, böylece ağır duygusal yük dışarı sızamayacak.

"Sienna." Çar'ın keskin sesi odayı yırtarcasına yankılanır ve ben başımı kaldırıp onun Evelyn'e umut dolu bir parıltıyla baktığını görürüm. İkisi birbirine bakarken o

anlarda ortam buz keser. Sonra bir avcı gibi dudaklarını yalar ve ona bir et parçası gibi baktığı için boğazına yumruk atmak isterim.

"Ne istiyorsun, Çar?" diye çıktım ve o yavaşça başını bana doğru çevirdi. Bakışlarındaki uyarı beni yutkunmaya zorladı. "Özür dilerim." Boğazımı temizledim, haddimi aştığımın farkındaydım ve tatlı bir gülümseme takındım. "Benden bir şey mi istiyordun?"

Evelyn konuşmamıza hiç dikkat etmiyor; akıllı kız. Bunun yerine, başını öne eğip sanki biz yokmuşuz gibi defterine yazmaya devam ediyor.

"Baba düğünü öne aldı."

Boğazım kururken ve ellerim tezgâhın üzerinde yumruk haline gelirken, onun bakışları beni olduğum yerde tutuyor.

Dilim kalınlaştı ve sırtımdan bir damla ter süzüldü. "Ne zaman?"

"Ayın sonunda."

Kan dolaşımım hızlanıyor ve midemde kelebekler uçuşuyor, sinirlerim alt üst oluyor. Planladığım gelecek her zamankinden daha da yaklaşıyor ve protesto etmekten başka bir şey istemiyorum. Bağırarak, ağlamak ve kendi seçtiğim bir hayatı, kendi seçtiğim bir erkeği talep etmek istiyorum. Ama boşuna. Ailem asla izin vermez ve istediğim adam, sahip olamayacağım adam.

Başka bir ailenin zenginliğine dayalı olarak zorla bir evliliğe sürükleniyorum. Hakkında hiçbir şey bilmediğim ve hiç tanışmadığım bir aile bu. Tek bildiğim, Azrael'in bu anlaşmayla ilgilendiği ve benim zamanımın nihayet dolduğu. Neredeyse yirmi bir yaşındayım, evlendirilmiş olmalıydım, ancak nişanlımın bazı engelleri bu olasılığı kısıtladı.

Başka bir erkeğin her şeyimde ilk kişi olma düşüncesi içimde bir bulantı yaratıyor ve patlama noktasına gelmek üzereyken dudaklarımdan bir inilti çıkıyor.

Ya bu adam yaşlıysa? Aklıma Stone geliyor; benden sadece birkaç yaş büyük, neredeyse yirmi dört yaşında ve

babamızın seçtiği biriyle evlenmek zorunda kalmadığı için şanslıyım, ama bu onu gayrimeşru çocuk değil, oğul olarak kabul etmek anlamına gelirdi. Ayrıca, benim ve Çar'ın evliliklerini de ayarlamış durumda.

“Bunun aramızda kalması en iyisi diye düşünüyorum,” diyor Çar, ama sesi kulağıma bulanık geliyor, kafamdaki uğultunun arka planındaki beyaz gürültü gibi. “Babam sana haber verdiğimi bilmiyor.” Elbette bilmiyor. Çar'ın benim önümde, Evelyn'in önünde de bu kadar rahat iş konuştuğunu bilseydi çok kızardı. Sonra gözlerim onun gözlerine kayd.

“Hiçbir şey söylemeyecek.” Çar bana güvenle bakıyor ve sözlerinin görünenden daha fazlasını içerdiğini biliyorum. Ona tekrar baktığımda, başını ödevlerine gömmeye çalışırken yanaklarının nasıl kızardığını fark ediyorum.

O, Evelyn gibi masum, iyi bir okul kızıyla ilişki yaşamamalı. Onun bu işin dışında bir geleceği var, tıpkı benim gibi onun da önceden planlanmış bir geleceği var.

Yine de, kusursuz bir Mafya prensesi olarak yerimi bilerek dilimi ısırđım ve ona duymak istediğı şeyleri söyledim.

"Anlaşıldı."

Başını sallayarak mutfaktan çıkmak için arkasını döndü.

Evliliğimizi Stone'a asla söylemeyeceğimi biliyor. Bu süreçte hem onun hem de benim kalbimi neden kırmak isteyeyim ki?

Onu her zaman koruyacağım.

Ama onun bunu öğrendiğinde nasıl tepki vereceğini düşündükçe içimi kemiren korkuya engel olamıyorum. Bu onu mahvedecek ve bu his her şeyden daha kötü.

Yedinci Bölüm

Taş

Antrenörüm Elijah'a bir dönerek tekme daha attım ve yere yığıldı. Hatırladığım kadarıyla bu spor salonuna hep geliyorum, doğrusunu söylemek gerekirse çok uzun zaman önce değil ama öyleymiş gibi geliyor.

Elijah eski bir boksör ve şimdilerde karma dövüş sanatları antrenörü. Don beni onun yetenekli ellerine bıraktığı andan itibaren aramızda hemen bir bağ oluştu.

"Aman Tanrım, bu çok iyiydi." Ringin dışındaki çocuk alkışladı, sonra da bağırıp çağırmaya başladı ve dikkatimi Elijah'dan uzaklaştırdı.

"Tanrım, Stone. Bu kadar sert vurmak zorunda mıydın?" diye homurdandı Elijah ve ayağa kalkarken sırtını ovuşturarak dramatik bir şekilde nefes verdi. Bunun ona zarar vermesi imkansızdı, ama arada bir yaşlı adam numarası yapıyordu.

Onun bu tiyatral hareketlerine gülüyorum. Sienna'nın yanında olmanın dışında, kendim olabildiğim ve ailemin

olmamı istediği o soğukkanlı, kontrollü ve bastırılmış hayvan yerine gerçek kişiliğimi ortaya koyabildiğim tek yer burası.

Yaralarım burada herkesin görebileceği şekilde sergileniyor ve bu beni rahatsız etmiyor. Onlar için beni azarlamıyorlar. Aksine, içimdeki karanlıktan korkuyorlar. Kötülükle doğrudan yüzleştim ve yaralarımınla birlikte ayakta kaldım. Beni kırılmaz, taştan yapılmış gibi görüyorlar ve ben de öyle olmalarını istiyorum. Keşke beni yıkmak için küçük bir kadının yeterli olduğunu bilselerdi, o zaman beni hiç de güçlü görmezlerdi.

“Büyüyünce senin gibi olmak istiyorum.” On altı yaşından büyük olmayan çocuk neşeyle gülümsüyor ve ben de ona doğru alaycı bir bakış atıyorum, bu da onu geriye doğru sendelemeye zorluyor. Aptalca bir yorum.

Bunun işkenceye, aşağılanmaya ve tecavüze uğramak anlamına geldiğini anlamıyor. Benim savaşmamın kolay bir şey olduğunu düşünmesi gerçekten de çok can sıkıcı.

“Bu çocuk ne dediğini bilmiyor,” diye ilan etti Elijah, sonra sırtıma vurdu ve ben gerildim. Bana dokunmasına izin verdiğim tek kişi o. Dikkatimi çekerek kıkırdadı. “Bu hafta sonu kazanacaksın. Ödülün ne olsun istersin?” Kaşlarını şakayla karışık oynattı.

Aklım, gururlu bir baba gibi bana sunduğu ödüllere dolu. Bana sevgi gösteren tek erkek o. Bana verdiği ödüller küçük şeyler, kıymetini bildiğim şeyler. Mesela bir tarafında adım, diğer tarafında “Kalbinin rehberliğine izin ver” yazılı bir anahtarlık. Çok klişe ama aldığım ilk hediyeği hatırlıyorum. Hiç kullanmasam da, ailemin kontrolü dışında paraya erişebildiğim, onun adına kayıtlı bir banka kartı da var; bu da içimi rahatlatıyor. Bir keresinde bana spor salonunun yedek anahtarını hediye etmiş ve ne zaman bir yere kaçmam gerekirse kullanabileceğimi söylemişti. Bu hareket bile bana sadece Sienna'ya karşı hissettiğim bir duyguyu hissettirdi, ama hemen reddettim ve bakışlarımı kaçırarak anahtarı cebime koydum.

Ayrıca, arenada şampiyon arayan ve onunla birlikte olmak isteyen kadınları da asla bana yaklaştırmaz. Aksine, onları uzaklaştırarak beni onlardan korur.

Onun bende ne gördüğünden emin değilim, benim hakkımda ne bildiğini de bilmiyorum, ama bir şeyler bildiğini hissedebiliyorum ve ona sormayı düşündüm, ancak cevapların sonuçlarından ve kaçınılmaz olarak ortaya çıkacak olumsuzluklardan da korkuyorum.

"Git soyunma odalarını temizle, evlat." Homurdanan çocuğu kovdu, ama benim sert bakışımla çocuk soyunma odasının kapısına doğru koştu.

Elijah bana bir havlu fırlatıyor, ben de alnımdaki teri siliyorum ve boynumu bir yandan diğer yana çıtlatıyorum, antrenmandan sonra vücudumun bu kadar çok ağrımasından nefret ediyorum. Sanki vücudumu az önce maruz bıraktığım yorgunluğun ardından gelen bir rahatlama hissi, ama aynı zamanda geçmişimin ve geleceğimin bir hatırlatıcısı. Acı benden yayılıyor, yıllar boyunca vücudumun gördüğü yıpranmayla daha da şiddetleniyor. Ama aynı zamanda gençleşmediğim ve vücudumun daha da gerileyeceğinin de sert bir hatırlatıcısı.

Peki, artık savaşamayacak duruma geldiğimde bana ne olacak?

"Çar'ın yarın sana çok şey bağlıyor," diyerek elini açtı.

"Onu hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Biliyorum yapmayacaksın. Hiçbir zaman yapmazsın." Kendi ellerimdeki bandı sökerken beni göz ucuyla izliyor. "Ve ay sonunda başka bir dövüşün daha var." Bu bir soru değil, bir ifade, bu yüzden cevap vermiyorum. Dilimi ne zaman kullanacağımı ve ne zaman kullanmayacağımı öğrenmek için yıllarca aldığım eğitim, çoğu zaman sessiz kalmama neden oluyor. "New Jersey'de, değil mi?" Sanki bir cevap bekliyormuş gibi bana yan gözle bakıyor.

"Sağ."

"Neden oraya? Los Angeles daha büyük bir sahne, burası Kaliforniya'da."

"Orada mükemmel eğitimciler var." Omuz silktim. "Senin gibi yaşlı adamlar değil," diye takıldım, dudaklarımda hafif bir sırıtışla.

"Sadece dikkatli olmanı istiyorum evlat." Sesi, sanki yenilgiyi kabul etmiş gibi, ifadesizleşti.

"Sadece bir kavga," diye karşılık veriyorum, onu rahatlatmak için beceriksiz bir girişimde bulunarak. Ama çok iyi biliyorum ki bu kavga bundan çok daha fazlası. O da bunun farkında mı? İçimden bir ses farkında olduğunu söylüyor, ama daha derine inmeyi reddediyorum.

"Belki de daha büyük bir resim vardır. Onu bulmak için yeterince dikkatli bakmanız gerekiyor. Bazen içimize dönüp kalbimizin ritmini takip etmeliyiz. Yeterince dikkatlice dinlerseniz, bizi eve götürebilir." Beni izlediğini, sorular sormamı ve konuşmanın derinliklerine inmemi beklediğini hissedebiliyorum, ama yapmıyorum. Yapmayacağım. Belki de bulacaklarımdan korktuğum içindir, ama en çok da bunun beni Sienna'dan uzaklaştırmasından korkuyorum.

Babamın hilesi yavaş yavaş yerine oturuyor. Beni oraya dövüşmeye gönderdiler, ama aynı zamanda o ciddi ifadeli adamı da alt edeceğim. Sanki New Jersey'deki tekrarlanan antrenmanlarım ve dövüşlerim ay sonuna doğru bir hazırlıklıymış gibi.

Burada görünenin ötesinde daha fazlası söz konusu ve içimden bir ses bana bunu bilmem gerektiğini söylüyor, ama ne kadar sinir bozucu olsa da, hiçbir fikrim yok ve kendimi öldürmeden bunu öğrenmenin de hiçbir yolu yok.

"Bu sadece bir kavga," diye tekrarlıyorum.

Yutkunarak büyüyen düğümü geri çekip başımı sallıyorum. Ne olmasını istiyorlarsa olacak. Ben sadece bu lanet olası yolculuğa eşlik ediyorum. Onların hasta iplerine bağlı bir kukla gibiyim.

"Öyle mi?" Elijah ses tonuyla endişemi dile getirdi ve sonunda ona ne bildiğini sormak için ağzımı açtım, ancak spor salonunun kapısı açıldı ve babamın adamlarından biri olan Slavi, saatine bakarak içeri girdi.

"Süre doldu, koca adam. Hadi gidelim."

Elijah'dan yüzümü çevirerek iplerin üzerinden atladım ve çantamı almak için eğildim. Sonra dışarı çıktım, bu sırada Elijah'ın gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyordum ve sözleri zihnimde yankılanırken içimde ürpertici bir kötü his dalgalanıyordu.

"Belki de daha büyük bir resim vardır. Onu bulmak için yeterince dikkatli bakmanız gerekiyor. Bazen içimize bakmalı ve kalbimizin ritmini takip etmeliyiz. Yeterince dikkatlice dinlerseniz, bizi eve götürebilir." Boşver, ben sadece hayatta kalmak istiyorum.

Üstelik o benim evim.

"Sadece dikkatli olmanı istiyorum evlat." Elijah dışında kimse beni umursamıyor ve ay sonunda başıma ne geleceğini merak ediyorum.

Sekizinci Bölüm

Siena

Stone şehre her geldiğinde ve kavga ettiğinde, onun yaralandığını bilmek ve iyi olup olmadığını merak etmek beni huzursuz ediyor.

İnsanlar onun taştan yapıldığını söylüyor, ama bir gün parçalanacağından endişeleniyorum. Bunun kaçınılmaz olduğunu biliyorum, ama umarım o gün geldiğinde, her zaman olduğu gibi onu yeniden bir araya getiren kişi ben olurum.

Ona kendini atan kadınlar beni tedirgin ediyor. Beni rahatsız etmemesi gerekirdi ama ediyor. Çar her dövüşten cinsel maceralarının öyküleriyle dönüyor ve Stone'un bu eylemlere katıldığını veya hatta bunlardan bazılarına şahit olduğunu düşünmek bile içimi kıskançlıkla yakıyor.

Personel lojmanlarının koridorunda sinsice dolaşırken tırnaklarımı kemiriyorum, ama koridordan bir hareket sesi duyduğumda kulaklarım dikleşiyor ve nefesim kesiliyor.

Kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atarken, gölgelerin arasına geri çekiliyorum. Eğer güvenlik beni burada yakalarsa, bana sorular soracaklar, bu yüzden aklımda mantıklı bir hikaye uydurmak için koşturma var. Belki de sadece acıktığımı ve gece yarısı atıştırmalık almak için mutfağa gittiğimi söyleyebilirim? Evet, bunu yapacağım. Bunda yanlış bir şey yok ve tamamen akla yatkın.

“Kahretsin,” diye mırıldandı kadınsı bir ses ve ben duvardan uzaklaşıp mutfağa doğru adım atarken rahatladım. Aspiratörden gelen ışık odayı aydınlatıyordu.

“Evelyn?”

Elini Fransız kapılarına dayamış bir şekilde irkildi, sonra yavaşça dönerek bana baktı. *Vay canına!* Karşımdaki kızı görünce ağzım açık kaldı.

Kızıl saçları, kalçalarına kadar uzanan, parlak ve yüksek bir at kuyruğu şeklinde düzleştirilmiş. Vücudunu mükemmel bir şekilde saran ve göğüslerini daha belirgin hale getirerek onu olduğundan daha büyük gösteren dar siyah bir elbise giymiş. Kedi gözü eyeliner ve parlak kırmızı dudaklarıyla makyajı kusursuz ve görünüşüne anında imreniyorum.

O güzel, modern ve tasasız biri.

Geceliğime, yetmişli yaşlarında birine yakışacak kadar sıkıcı beyaz bir iç çamaşırına bakıyorum. Bu şeyle nasıl seksi olabilirim ki? Ve yaşma daha uygun bir şey nasıl sipariş edebilirim ki? İnternete bile ücretsiz erişimim yok ve gündüz kıyafetlerim sıkıcı geceliklerimle aynı standartta olmasa da, karşımda duran kızın benden birkaç yaş küçük ve çok daha deneyimli olduğunu bilerek huzursuzlanıyorum.

Babam her zaman kusursuz görünmemi sağladı; dünyanın dört bir yanından muhteşem tasarımcılar benim için özel olarak getirildi. Doğduğum andan itibaren beslenmem kontrol altında tutuldu ve parayla alınabilecek

en iyi eğitimi aldım, her ne kadar bu bir israf olsa da. Benim konumumdaki bir kadın tek bir amaç için kullanılır: üreme.

İhaleyi kazanan başarılı adam kim mi? Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve babam gerekli görmedikçe, muhtemelen düğün gününe kadar da bu bilgilere sahip olamayacağım.

"Gizlice mi çıkıyorsun?" diye fısıldayarak bağırdım, ses tonumdaki merakı gizleyememiştim.

Gözleri irileşti, tüm dikkatini bana verdi, sonra boyalı alt dudağını ısırdı ve sonunda nefes verip omuzlarını gevşetti, sanki artık beni bir tehdit olarak görmüyordu.

"Öyleyim." Omuzlarını geriye çekiyor ve bakışlarım onu süzdükçe, ona biraz farklı bakıyorum. Masum bir kız değil, kendine güvenen, dikkat çekici bir genç kadın.

Merakımı uyandırdı doğrusu.

"Nereye gidiyorsun?"

Boğazını temizledi ve yüksek topuklu ayakkabılarıyla dik durdu. "Savaşa!"

Gözlerim faltaşı gibi açıldı, kalbim hızla çarpmaya başladı. "Kardeşimin kulübünde mi?"

Yanakları kızardı, başını salladı ve Çar'ı görmeye gizlice gittiğini anladım. Orada neler yaptıklarını düşününce göğsümde bir endişe saplandı. "Evelyn, bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum. Orada olanlar..."

Elini kaldırıp başını salladı. "Belki de bunu kendi gözlerimle görmem gerekiyor. Bunu durdurmak için." Ciddi sesi göğsüme saplandı ve o anda ona ne kadar değer verdiğini anladım. Gözlerindeki ifade beni dondurdu. *Aman Tanrım, onu seviyor.* "Belki de bir kapanışa ihtiyacım var." Omuz silkti ve bu gece bunu elde edeceğinden hiç şüphem yoktu. Tamamen yıkılacak.

Ama belki de haklıdır, belki de bu dünyanın gerçekte ne anlama geldiğini görmesi gerekiyor.

Daha önce hiç boks maçı izlemedim ve birdenbire, Stone'u orada aksiyon halinde görmek için can atıyorum.

"Ben de seninle geliyorum," diye ilan ediyorum ve ağzı açık kalıyor.

"Sienna, hayır." Başını öfkeyle salladı.

Damarlarımda azim belirliyor. Belki benim de bir sonuca ihtiyacım var. "Evet." Çenemi yukarı kaldırıyorum.

Başını geriye doğru eğerek tavana bakıyor, sonra yavaşça aşağı indiriyor. "Başımız çok büyük belaya girecek," diyor alaycı bir gülümsemeyle.

Özgür bir gece geçirme ihtimaliyle adrenalin omurgamda yükselirken, heyecan tüm vücudumu sarıyor. "Yakalanmadığımız sürece olmaz." diye yapmacık bir güvenle göz kırpiyorum.

Dokuzuncu Bölüm

Siena

Evelyn'in elbiselerinden birini hızla giyip dudak parlatıcısı sürdükten sonra, onun yönlendirmesini takip etmem yönündeki kesin talimatlarla onunla birlikte evden çıktım. Güvenlik görevlilerinden birine gülümsedi ve el salladı, sonra topuklu ayakkabılarımızla sendeleyerek arabasına doğru yürürken elimi tuttu. Adamın gözleri bir an bile kalçamdan yüzüme bakmadı ve Evelyn karanlığın kimliğini gizleyeceğine dair beni rahatlattı.

Görünüşe göre bunu daha önce de yapmış ve tanıdığımı sandığım o uysal ve sakin kızın bu halini nerede sakladığını merak ediyorum.

Rhianna'nın navigasyon cihazını takip ederken söylediklerini dinleyerek, rahat bir sessizlik içinde mekana doğru ilerliyoruz. Arabası eski ve daha önce hiç binmediğim bir şey, ama aynı anda hem bu kadar rahat hem de özgür hissetmemiştim.

Güvenlik yok, kontrol yok. Sadece biz ve açık yol. Gözlerimi kapatıp pencereden gelen esintinin tadını çıkarıyorum ve Stone ile birlikte böyle araba sürdüğümüzü, dünyada hiçbir derdimiz olmadığını ve şiddet tehdidi olmadığını hayal ederken gülümsüyorum.

Hayatlarımızın kısıtlamaları ortadan kalktı ve birlikte bir gelecek doğdu. Şu anda bunun mümkün olduğuna inanmama izin veriyorum. Bedenim mutluluktan titriyor ve özgürlük duygusunun tadını çıkarıyorum.

"İşte burası." Gözlerim birden açıldı ve arabasının gürültülü bir şekilde durmasıyla binayı inceledim. Tam olarak beklediğim gibi değildi, bu yüzden harap haldeki depoya burun kıvırdım.

"Güvenli mi?"

Evelyn alaycı bir kahkaha attı. "Cidden bana bunun güvenli olup olmadığını mı soruyorsun?"

Haklı. Ben mafyanın içinde yaşıyorum. Hiçbir şey güvenli değil.

Kendimden şüphe etmeden önce, arabadan iniyor. "Hadi gel."

Kalabalığın kükremesiyle yer titrerken gözlerim kafesteki adama kilitlenmişti. Sırtındaki yara izleri, kolunun her hesaplı savuruşunda geriliyordu; terler akıyor, rakibinin vücudundan kan fışkırıyordu ve rakibi her yumruğun etkisiyle sendeliyordu.

"Aman Tanrım, o bir makine!" diye haykırdı Evelyn yanımda, Stone'un maçına kilitlenmiş haldeydik.

O, vahşi, sert, kendinden emin ve iddialı; rakibinin etrafında rahatlıkla hareket ediyor. Avını çevreleyen bir aslan gibi, her şeyin kontrolü onda ve acaba yatak odasında da aynı derecede otoriter mi diye merak ediyorum. İç

amaşışım ıslanırken ve bacaklarımın arasındaki ağrı şiddetlenirken, bir ayağımdan diğeriine geçiyorum.

Görünmez bir güç varmış gibi, başı yana doğru savruldu ve bakışları benimkilerle kesişti. Gözleri kısıılırken zaman ve kalbim durdu, yüzünde bir farkındalık belirdi ve rakibi bu fırsatı kullanarak çenesine bir yumruk attı ve bakışlarımız kesildi. Yumruğun sesi kemiklerimde yankılandı ve hafifçe sendelerken onun adına inledim ve suçluluk duygusu içimi kapladı.

"Aman Tanrım." Evelyn irkildi ve ben de onun bakışlarını takip ettim; koyu renkli gözler bize doğru dikilmişti, sonra Czar ayağı fırladı ve bize doğru öfkeyle yürüdü. Hayatımda hiç bu kadar öfkeli görünmemişti ve hayatımda ilk kez kardeşimin öfkesi beni dehşete düşürdü.

"Belki de gitmeliyiz?" Evelyn çantasını yerden alıyor ve ben başımı sallıyorum.

"Belki de gelmemeliydin!" diye gürlüyor. Kalabalığın arasından nasıl bu kadar çabuk geçti acaba?

Yakışıklı yüzünün her bir yerinde öfke yanıyordu. Evelyn'e ve bana öfkeyle bakarken yüzü kıpkırmızı olmuştu. Sonra kollarımızdan tutup bizi sertçe çekti ve bu kabalığı karşısında ağızım açık kaldı.

Kalabalık sanki onun emriyle dağılıyor ve bizi bir kapıya doğru götürüyor, ama ayaklarım onun güçlü adımlarına yetişmekte zorlanıyor.

"Buna inanamıyorum. O şerefsiz yüzünden ne kadar para kaybettiğimin farkında mısınız?" diye alaycı bir şekilde sordu.

"Bunu hayal bile edemem." Evelyn gözlerini devirdi ve onun sözleri karşısında gözlerim faltaşı gibi açıldı. Kimse ar'a böyle konuşmaz. Kimse.

"Şu ukala ağızını kapat!" diye çıkıştı ve adamlarından oluşan bir grup hızla arkamızdan gelirken bizi karanlık bir koridordan aşağıya doğru götürdü.

Kadın alaycı bir şekilde, "Normalde açık olmasını istersin, şimdi kapalı olmasını istiyorsun. Kararını ver artık,

Çar!" dedi. *Aman Tanrım*. Bu kadın da kim? Gözlerim öfke ve hayretle parladı.

Kapıyı hızla açtı, bizi içeriye, görünüşe göre bir ofise, itti ve ardından kapıyı arkamızdan sertçe kapattı, bu da beni yerimden sıçrattı.

Evelyn, onun bu öfke patlamasından hiç etkilenmemiş gibi görünüyor ve onun bu değişken davranışlarından rahatsız olmamak için nasıl bir hayat sürdüğünü merak ediyorum doğrusu.

"Güzel bir gece geçiriyorduk." Tırnaklarına sanki onlardan büyülenmiş gibi bakıyor ve doğrusunu söylemek gerekirse, bu kayıtsız davranışına hayret ediyorum.

"İyi geceler mi lan?!" Çar, beyaz düğmeli gömleğinin en üst düğmesini yırtarak odada volta atarken adeta patlayacak gibiydi. "O yediği yumruk bana milyonlarca dolara mal oldu Evelyn. Babamın bu kayba nasıl tepki vereceğini tahmin edebiliyor musun?"

İçimde bir korku dalgası belirdi ve nefes almakta zorlandım, her denememde göğsüm sıkışıyordu. Bu kayıptan kimin sorumlu tutulacağını çok iyi biliyordum. Çar'ın gözleri gözlerimle buluştu ve aramızda bir anlayış oluştu, sonra omuzları düştü. "Burada olmamalıydın, Si—" Sözü, ofis kapısının aniden açılmasıyla kesildi.

"Burada ne işi var?" Stone'un öfkeli gözleri bana dikildi, gözlerinde suçluluk duygusu kaynıyordu.

Onun varlığı midemde kelebekler uçuşmasına neden oluyor ve varlığının bana ne kadar büyüleyici geldiğine şaşırarak nefesim kesiliyor. Ben onun sağlam, kaslı vücudunun her santimini incelerken o başka yöne bakıyor.

Ter içinde kalmış, ağzım sulanıyor o terleri tatmak için. Parmak boğumlarından kan damlıyor ve birden yaralarını öpme, ona özlediği sevgiyi verme isteği duyuyorum.

"Onu eve götürün. Evelyn'le konuşmak istiyorum," diyor Czar, masasına yaslanmış Stone'a kilitlenmiş bakışlarıyla.

Sanki Evelyn ve ben yokmuştuk gibi, birbirlerine bakıp gizli bir konuşma yapıyorlar.

Sonunda Stone başını salladı, sonra bana göz teması kurmadan döndü ve ofis kapısını açtı. "Beni takip edin."

Evelyn'e şöyle bir göz attığımda, Czar'a bakmaktan başka her yere baktığını fark ettim ve dudağım hafifçe kıvrıldı. "İyi olacak mısın?" diye sordum ona.

"Stone," diye bağırdı Çar, bu da beni irkiltti ve Stone kolumu kavrayıp beni kapıdan içeri çekti. Koridorda hızla ilerlerken dokunuşu beni yakıp kavurdu.

"Ne halt ettiğini anlamıyorum Sienna," diyor dişlerini sıkarak. Ses tonundaki zehir, bizi koridorda yürütürken inlememe neden oluyor. Sonra bir kapıyı itip açıyor, beni içeri çekiyor ve arkamızdan kapıyı çarpıyor; kilit devreye girince ona doğru dönüyorum.

Sinirlerim alt üst olurken kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. Bakışları nefretle dolu, boğazım düğümleniyor. Geri adım atıyorum ve o da dolapların dibine kadar beni takip ediyor. Sonra ellerini üzerime koyup beni kafese hapsediyor. Kalın kolları başımın yanında saf öfkeyle seğiriyor ve ondan boğucu dalgalar halinde öfke yayılıyor.

Ben ne yaptım böyle?

Ona ne yapacaklar acaba? Boğazımdan boğuk bir inilti çıkıyor ve her zaman çok güçlü olan ona karşı zayıflık gösterdiğim için kendimden nefret ediyorum.

Gözlerim onun pazusundaki dövmeyle takıldı ve zihnimde onun gücünü pekiştiren bir anı canlandı.

Onuncu Bölüm

Siena

Bir kez daha başımı yana eğip kime benzediğini anlamaya çalışıyorum. Annesine benziyor olmalı. Babamın çocuğu olduğu söylenen genç adam, ne görünüşü ne de sesiyle bize hiç benzemiyor.

Peki neden vücudunda bu kadar çok yara izi ve bandaj var? Hemşire yanıkları olduğunu ve ölmesinin daha iyi olacağını söyledi; bu düşünce bile kalbimi söküp alıyormuş gibi hissettiriyor.

Belli ki maruz kaldığı zulüm uzun zamandır devam ediyor. Parmak uçlarımla dokunduğum bazı yara izleri eski, onları gizlemek için kullanılan mürekkep de öyle. Sonra pazusundaki yeni yara izi yeni ama daha eski bir yara izini kapatıyor gibi görünüyor.

"Eskiden bir kurttu," diye mırıldanıyor ve parmağım yeni mürekkepte, yani bir ölüm meleğinde takılı kalıyor.

"Neden üzerini örttün?" diye fısıldadım, ardından aynı deseni takip ettim.

"Beni kışkırttı."

Hareketim durdu ve ona doğru döndüm. Şişmiş gözleri beni, benim onu incelediğim kadar inceliyordu. Yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum ama bunu görmezden geldim, sorularımı sormaya kararlıyım. Dikkatimin dağılması için çok fazla ilgi çekiciydi.

"Nasıl?"

"Onun bende olduğunu ve ne anlama geldiğini hatırlamıyorum. Don, bunun eskiden kim olduğumu hatırlattığını söyledi, bu yüzden eskiden kim olduğumu hatırlayana kadar orada kalması gerekiyordu."

"Hatırlamanı istedi." Anlayışla başımı eğdim. İlginç.

Kaşları çatıldı. "Bunu yapmamı istiyordu."

"Öyleyse neden değiştirdin? Hatırlamıyorsan?"

"Çünkü biliyordum ki eğer hatırlarsam her şey değişirdi. Bunu değiştirirdi." Parlak mavi gözleri gözlerime yalvarıyor. Aramızdaki bağı kaybetmek istemiyor. Midem yabancı bir mutluluk hissiyle altüst oluyor.

Dudaklarımı yaladım ve gözleri hareketimi takip etti.

"Tam olarak ne demek istiyorsun?"

Yanakları kızardı ve bakışları aniden başka yöne çevrilerek, personel lojmanlarında hem revir hem de yatak odası olarak kullanılan odanın beyaz duvarlarına dikildi. Benden bahsettiği hissine kapıldım ve gülmek için dudağımı ısırdım.

Sonra bir o yana bir bu yana kıpırdandı. "Don bana dövmemi yakacağını söyledi. Muhtemelen sonunda önemli bir şeyi hatırlayacağımdan endişeleniyordu, bu yüzden hatırlatıcıyı benden silmek daha iyi olur diye düşündü."

Nefesim kesildi.

"Dışarı çıkıp dövmeyi kapattırdım, kendim seçebilirim diye düşündüm. Sonradan yaksa da sorun değil." Omuz silkerek sözlerini tamamladı.

Parmaklarımı tekrar üzerinden geçiriyorum. "Onu sende tutmana izin verdi."

Gülüyor ama gülüşü komik değil ve kanım donuyor.

"Evet, yaptı."

Parmaklarımı tırpanın üzerinde gezdiriyorum. "Senin için bir anlamı var mı?"

"Evet." Boğazını temizledi. "Şimdiye kadar bin kere ölmüş olmalıydım, Sienna." Midem bulandı. "Ölüm beni almaya çalışıyor ama ben hala buradayım."

Eğilip ölüm meleğinin üzerine bir öpücük kondurdum, dokunuşumla irkildi ama onu görmezden gelip başımı kaldırarak gözlerine baktım. "Böyle düşündüğün için minnettarım."

"Ruhumu aldığından neredeyse eminim, Prenses." Dudakları seğiriyor ama umutsuz gözlerinden buna inandığını görüyorum ve inanmasından nefret ediyorum.

"Yanılıyorsun Stone. Onu Azrail almadı. Ben aldım ve senin için güvende tutacağım." Ona onu ikimiz için güvende tuttuğumu söylemek istiyorum ama onunla bu kadar ilerleme kaydederken onu kendimden uzaklaştırmak istemiyorum.

"Sen benim ruhumu sakla, ben de senin kalbini. Böylece, ne olursa olsun, her zaman birbirimizden bir parçamız olacak." Gözleri kapanırken, kesik kesik nefesleri sığlaştı.

"Benim her parçam sende, Stone," diye fısıldıyorum.

"Don dövmen yüzünden sana ne yaptı?"

Alnından ter damlarken bakışları bana dikildi. Kaşlarını çatmış bir şekilde bana bakarken vücudu gergin bir haldeydi.

Ne diyeceğini tartarcasına dudaklarını yavaşça yaladı. "Gerçekten bilmek istiyor musun, Si?" Eğilirken sıcak nefesi yüzüme değdi ve dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırma isteğiyle dolaba yaslandım.

"E-evet..."

Ağız kulağıma yaklaşıyor ve çıplak göğsünün yakınlığı omurgamda tüylerimi diken diken ediyor. "Beni yere zincirledi, yaktı ve yaralarım tuz sürerken güldü. Sonra ne yaptığını biliyor musun?" Dehşet içinde ona bakarken başımı sallıyorum. "Beni sersemletmek için elektrikli bir çubuk kullandı, ama bunu memnuniyetle karşıladım. Nedenini biliyor musun?" Başımı sallıyorum. "Çünkü kıcımlı becerdiği zamanki kadar acıtmadı." Sadistçe kıkırdıyor ve amcamın ona işkence etmek için kullandığı acımasız yöntemler kalbimi buruyor. Kanım donuyor, kalbim tekliyor ve gözlerim yaşlarla dolarken inliyorum.

"Özür dilerim." Onun hayatının ne kadar acı dolu olduğunu düşününce dudağım titriyor ve gerçeği bildiğim için kendimden nefret ediyorum. Hıçkırıklar beni sarsıyor. "Çok özür dilerim."

Yanımda başını salladı, sonra saçlarıma nefes verdi. "Üzülme bebeğim. Bu sayede seninle vakit geçirebildim."

Sözleri zihnimi altüst ediyor ve ardındaki anlamı yavaş yavaş kavradıkça görüşüm bulanıklaşıyor.

Benimle vakit geçirmek için işkencelere katlandı.

Sözleri zihnimde yankılanırken birden gerçeği anladım. "Üzülme bebeğim. Bu, seninle vakit geçirmem anlamına geliyordu." Acaba ceza almak için mi böyle şeyler yapıyordu? Beni daha da yakınlaştıran cezalar için mi?

Taş

Sözlerimin ne anlama geldiğini anladığı anı biliyorum çünkü bedeni benimkine karşı titriyor ve boğazından hafif bir çığlık çıkıyor, ama onun acıması bana hiçbir zevk vermiyor. Bunu istemiyorum zaten. Hiçbir zaman istemedim. Tek istediğim, ne şekilde olursa olsun, onun bana yakın olması.

O yanımda olduğu sürece her şeyim var.

Cezalandırılmayı hak edecek şeyler mi yaptım? Her zaman değil, ama bazen, hatta çoğu zaman, revire gitmek ve onun gizlice girdiği odada yatağa bağlı kalmak zorunda kalmak anlamına geliyordu.

Sonra doğruluyor ve ben de geri çekiliyorum, ama sadece beni en güzel şekilde büyüleyen, ıslıl ıslıl yeşil gözlerini görebilecek kadar.

Dudaklarını kıvırıyor ve dudaklarındaki parlaklık, benim de dudaklarımı o parlaklıkla kaplamak istememe neden oluyor. Sadece bir tadımlık. Küçük bir tadımlık.

"Taş?"

Bakışlarım birden onun gözlerine kilitlendi.

"Senden şunu istiyorum..." Zorlukla yutkunuyor, sonra tekrar ağzını açıyor. "Kıçımı becermeni istiyorum."

Şaşkınlıktan topuklarımın üzerinde geriye doğru sendeledim ve içimdeki her hücre kaskatı kesildi.

Söyleyebileceği onca şey arasında, bunun olacağını asla tahmin etmemiştim.

Ofiste ona dokunduğum andan beri taş gibi sertleşmiş olan penisim, boxer şortumun bel kısmına sürtünüyor, ama ağzından çıkanları hâlâ kabullenemiyorum.

Boğazını temizleyip dikleştirdi. "Beni duydun mu?"

Donakalmış bir halde ona bakıyorum, yüzünde gerçeği arıyorum.

Sonra öne doğru bir adım atıp kalçalarını benimkine sürtüyor ve ben de onu hâlâ kafese kapatacak ama dokunmayacak kadar geri çekiliyorum.

"Söyledim-"

"Ne dediğini duydum Sienna," diye homurdandım ve ellerimi başının üstünde yumruk yaptım.

"Bunu istiyorum." Dudaklarını tekrar yaladı ve bu hareketin ne kadar baştan çıkarıcı olduğunun farkında olduğunu sanmıyorum, ve eğer penisim bu harekete bayılmıyorsa, yemin ederim. Ön meni ucundan fışkırıp karın kaslarımı ıslatırken, testislerim dayanılmaz derecede kasıldı.

Başımı sallıyorum, zihnim ve bedenim birbirleriyle savaş halinde, kanım hızla akıyor ve parmaklarım onun isteklerini yerine getirmek için seğiriyor.

"Seni içimde hissetmenin nasıl bir şey olduğunu duymak istiyorum," diye fısıldıyor.

"Öyle olmaz, Sienna." Onu reddetmek bana ne kadar acı verse de, onu incitmeyeceğim. Bunu yapmayı reddediyorum.

"Belki. Belki biraz yapabilirsin." Alt dudağını ısıırıyor ve ben de onu dişlerimin arasına sıkıştırmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Biraz mı?" diye tekrarlıyorum onun sözlerini, aptal gibi.

Yanaklarından yayılan sıcaklık, onun sıcaklığında yıkanmayı, boynuna sokulmayı ve çıplak tenine tüy gibi öpücükler kondurmayı çok arzuluyorum. Utangaç bir

şekilde başını sallıyor. "Sadece seni tenimde hissetmek ve biraz da menini içime boşaltmanı sağlamak için."

Yemin ederim kalbim duracak gibi oldu. *Tanrım, beni öldürmeye mi çalışıyor?*

Penisimin onun yumuşak bedenine değmesi, deliğine girmesi ve benim pürüzsüz, lekesiz tenini kaplayarak onu benim olarak işaretlemesi düşüncesiyle çenem gevşiyor. Hiç bu kadar vahşi hissetmemiştim ve ona, herhangi bir parçasına sahip olma ihtiyacı o kadar güçlü ki, kanım coşkuyla kaynarken damarlarımın patlayacak gibi olduğunu hissediyorum.

"Lütfen, Stone. Seni hissetmek istiyorum." Yeşil gözleri bana yalvarıyor ve dudakları aralanarak cevabımı bekliyor.

"Seni beceremem, Sienna," diye tısladım dişlerimi sıkarak. Ailesinin onun için planladığı her ne tür bir sahte evlilik olursa olsun, bakire kalması gerektiğini biliyor ve bu beni ne kadar üzse de, bu gerçeği çoktan kabullenmiştim. Her zaman başkasının olacağını biliyordum.

"Biliyorum," diye tersledi. Sonra nefes verdi ve kulağıma doğru eğildi. "Kıçımı almanı istiyorum. Az da olsa."

Kahretsin, acaba ne istediğinin farkında mı?

Eli sertleşmiş penisimin üzerine yerleşti. "Bunu sana vermek istiyorum. Bunu istiyorum." Beni sıktı. "Seni istemek benim tercihim."

Ağızımdan bir kükreme çıktı ve bir anda onu dolaplara doğru çevirdim. Kaba ellerim kalçalarına saplanınca nefesi kesildi, sonra öne doğru bir adım attım ve sertleşmiş penisimi kalçalarına sürttüm.

Bu yanlış, hem de çok yanlış, ama artık umurumda değil. Akraba olamayız.

Yapamayız.

Bunca cehennem azabı çektikten sonra cennetin tadına bile varmama izin verilmemesi nasıl mümkün olabilir?

"Bunu gerçekten istiyor musun?" diye fısıldadım kulağına ve o titredi. *Kahrolasınca titredi.*

"Evet, lütfen."

"Elbisenini kaldır." Spor şortumun içinden penisimi okşadım ve kalçasının üzerindeki daracık elbiseyi kıpırdatan kadının haline baktım.

Çıplak kalçaları görünür hale geldi ve hareketlerim durdu. "İç çamaşırı giymedin mi?" diye kekeledim.

Omuzunun üzerinden bana baktı. Yeşil gözleri benimkilerle buluştu ve gözleri ısıltı ve yaramazlıkla doluydu. "Benim hiç seksi gözüm yok."

Seksi olanlar mı? Üzerindeki her türlü iç çamaşırının seksi olduğunu anlamıyor mu?

"Kıçına öyle sert bir tokat atmalıyım ki oturamayacaksın," diye çıkıştım.

"Ya da onunla sevişebilirsin?" Dudaklarının arasına yayılmaya başlayan gülümsemeyi bastırmak için alt dudaklarını ısırırdı.

Sözlerine içimden homurdanarak saçlarına sokuldum ve temiz kokusunu içime çektim. Sonra dilimi kulağının üzerinden geçirdim ve ondan hafif bir inilti çıktı. "Ellerini başının üstüne kaldır."

Titreyerek dediğim gibi yaptı ve ben de narin bileklerini ellerime alıp duvara yasladım.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı.

"Vaz mı geçiyorsun?" diye soruyorum, oysa tek istediğim sikimi onun içine iyice sokmak. "Artık kalın sikimi dar kıçına sokmamı istemiyor musun, Sienna?" diye soruyorum yüzümü saçlarına gömüp, rahatlatıcı kokusunu hafızama kazırken.

"Bunu istiyorum." Vurgu yapmak için kalçasını öne doğru çıkarıyor.

Boğazım kuruyor ama onu övebiliyor ve tam olarak istediğini verebiliyorum. "Aferin kızım." Sonra, boşta kalan elimle şortumu indiriyorum ve penisimin serbest kalmasına izin veriyorum. Kızgın başından zevk sıvısı sızıyor ve hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Kalçalarını

hafifçe öne doğru eğik bir pozisyona getiriyorum. Bu, deliğini görmemi sağlıyor ve ağzım sulanıyor.

Onunla birlikte olacağım. Sonunda onunla birlikte olacağım.

Sonra başımı eğip penisimin ucuna tükürüyorum. Ön meniyle birlikte, penisin ucunu içeri kaydırmak için yeterli kayganlaştırıcıya sahip oluyorum.

"Acıtacak." Penisimi kalçalarının arasına soktum, kalçalarının bu kuvvetle bir o yana bir bu yana sallanmasından zevk aldım.

"Onu istiyorum." Nefes nefese kalışı ve kızarmış yanakları tahrik olduğunun göstergesi ve yemin ederim vajinasının kokusunu alabiliyorum ama dokunmaya cesaret edemiyorum. Eğer dokunursam kendimi kontrol edemem ve bunun geri dönüşü olmaz, ve içimden bir ses Sienna'nın da bunu bildiğini söylüyor.

Bu yüzden bana kalçasını teklif etti.

Kardeşi.

Bu yüzden onun istediği şeyi vermeye odaklanıyorum.

Yumruğum hızla hareket ederken penisimi onun büzülmüş deliğine hizalıyorum. "Sadece başını sokacağım, bebeğim." Boğazımdaki heyecan yumruğunu yutuyorum. "Sadece başını, tamam mı?"

"İçime girmeni istiyorum," diye nefes nefese söylüyor ve benim adımlarım hızlanıyor. Kendimi yumruklarken tenlerin birbirine çarpma sesi ve ağır nefes alışverişlerimiz, aksi halde boş olan soyunma odasını dolduruyor.

"Böyle yapabilirim," diye hırslı bir şekilde söylüyorum, onu derinden içime çekip kendime ait kılma isteğime karşı koyarken.

Penisimin başı, gittikçe hızlanarak kendimi boşaltırken kaslarını delip geçiyor. İçeri ittiğimde yüzünü buruşturuyor ve parmak uçlarına kalkıyor, sonra kasları geriliyor. "Aman Tanrım," diye mırıldanıyor.

Penisimin ucunun onu nasıl gerdiğine bakıyorum. "Bunu istiyor musun?"

"Evet."

Penisimi içine bir santim daha itiyorum, dişlerimin arasından tıslıyorum, büzülmüş deliği ise penisimin başını bir mengene gibi sıkıyor.

Vücudu kasılıyor. "Acıdı mı?" İlerleme hızımı yavaşlatıyorum.

"Yanıyor. Ama durma," diye nefes nefese söylüyor. "Daha fazla. Lütfen, Stone. Seni hissetmek istiyorum."

"Kahretsin," diye homurdandım, bu yabancı zevk duygusuna hayran olmakla ona zarar verebileceğim gerçeğinden nefret etmek arasında gidip geliyordum.

"Senin her şeyini istiyorum," diyor, sanki düşüncelerimi duyuyormuş gibi. "İçime derinlemesine girdiğini hissetmek istiyorum. Bunu bana senin yaptığını hissetmeye ihtiyacım var."

Başka birinin ona bu şekilde dokunması düşüncesi bile beni çıldırtıyor.

İsa.

Öne eğilip boynunu yalayarak bir iz bıraktım ve narin dilimde tatlı kokusunu hissettiğimde istemsizce bir inilti çıktı ağızımdan. "Seni tamamen ele geçirdim, Sienna. Sen benimsin."

"Evet. Ben seninim," diye boğuk bir sevinçle haykırıyor, ben daha da derine doğru kayarken.

Penisimin vajinasını nasıl genişlettiğini ve içeri doğru daha da ilerledikçe testislerimin nasıl kasıldığını izliyorum. Kalçaları kalınlığımın etrafında geriliyor ve hayatımda hiç bu kadar inanılmaz derecede tahrik edici bir şeye şahit olmamıştım.

"Bu kalça benim. Beni duyuyor musun, Sienna? Benim!" Tamamen içeri ittim ve içinden derin bir çığlık koptu, bu da elimi ağızına kapatmama neden oldu. Birinin onu duyabileceğini bilmek, ona sahip olma ihtiyacımı daha da artırdı.

"Bu zevk sesleri bana ait. Beni duyuyor musun?"

Başını sallamaya çalışıyor ve onun teslimiyetine karşılık testislerim kasılıyor. Aman Tanrım, o muhteşem. Her bir santimi harika.

Kalçalarım onun kalça yanaklarına çarparken, penisimi iyice içine sokuyorum.

Sonra geriye doğru sendeliyorum ve tekrar tekrar sertçe ileri atılıyorum.

Onun her iniltisiyle adımlarım hızlanıyor ve içimden geçen heyecanı görmezden gelmeye çalışıyorum; bu da bana her zamankinden daha fazla kontrol ve canlılık hissi veriyor.

Damarlarımda hızla akan bu sahiplenme duygusu, işkence gören ruhum için bir afrodizyak ve onu yanımda tutmaya yemin ediyorum. Şu anda o benim ve başkasının değil. Ona sahibim.

Elime doğru bir şeyler mırıldanıyor ve bana doğru geri itiyor. Tepkisine zevk mi yoksa acı mı sebep oluyor bilmiyorum ama ikisini de istiyorum.

Penisimin ucuna kadar çekiyorum, sonra da sonuna kadar içeri sokuyorum; onun sıcak kavrayışının verdiği hisle gözlerim yuvarlanıyor. "Evet, harika!" diye homurdanıyorum.

Elime doğru nefes nefese kalıyor ve ben bundan zevk alıyorum.

"Seni kimse duyamaz. Kardeşinin götünü siktiğini kimse duyamaz." Sözlerim ağzımdan dökülüyor ve bedeni benimkinin altında sıkıca kıvrılıyor. "Eminim küçük amın ıslanıyor, tıpkı benim götünü siktiğim gibi sikilmek için yalvarıyor."

Gitgide daha sertçe iterek, kalçalarına sahip çıktım, onu sert ve hızlı bir şekilde becerdim, o da bana kendisini zevk için kullanmama izin verdi.

"Benimsin!" diye kükredim, penisim şişerken ve her yoğun boşalmamda gözlerimin önünde yıldızlar belirirken hareketlerim sendeledi. Penisimi onun gerilmiş deliğinin

derinliklerine gömmeye devam ettim, bu anın asla bitmemesini diledim.

Birleştığımız noktaya bakıyorum ve bunun ihtişamının tadını çıkarıyorum.

Şişmiş anüsünden benim akarken, keşke benimle doldurduğum yer vajinası olsaydı da, sonsuza dek gerçekten benim olsaydı diye düşünüyorum.

Siena

Stone'un kıcımdan çıkmasıyla yüzümü buruşturuyorum, kalınlığının verdiği doluluk hissini şimdiden özlüyorum.

Yalan söylemeyeceğim. Yanma dayanılmazdı, ama güçlü kalçalarının her itişiyile içimde bir uyarılma dalgası yükseliyordu. Acı, onun ne kadar zevk aldığını ve benim için ne kadar kendini bıraktığını bilmekle birleşince, daha önce hiç hissetmediğim bir şeydi. O anda onu kontrol ettim ve orgazma ulaştırdım.

Cinsel ilişkiye girdik ve bunun verdiği coşku içimde bir sahiplenme dalgası yarattı. Bileklerimdeki sıkı tutuş gevşedi ve ellerimi bıraktı.

Menisi bacaklarımdan aşağı süzülürken, omzumu çevirip baktığımda onun kalçalarımın dik dik baktığını fark ettim.

“Hayatımda böyle inanılmaz bir şey görmedim.” Dudakları hayretle aralanmış ve yoğun bakışları beni ısıtıyor. Cinsel organına doğru baktığımda, o çoktan kendini saklamış olduğu için vücudum gevşiyor. Sonra başımı kaldırıp ona bakıyorum ve o da bana hayranlıkla bakıyor. Aramızda katalizör etkisi yaratan bir şey oluyor ve bu anda, mavi gözlerine ve ruhuna bakarken, onun gerçek kişiliğini görüyorum. Bunu daha önce hiç yapmamıştı. Ona bir ilk yaşattım, tıpkı onun bana yaşattığı gibi.

“Hiç...”

Başını salladı, sonra boğazını temizledi ve gözlerini kaçırdı, sonunda tekrar bana baktı. "En azından hatırladığım kadarıyla değil." Kulakları kıpkırmızı olmuştu ama gözleri hâlâ benimkine kilitliydi ve yutkundu. "Bedenim seninkini çağırıyor, Sienna. Çağırmamalı ama çağırıyor. Sadece seni istiyorum."

"Ben de sadece seni istiyorum," diye fısıldıyorum. Gözlerimden yaşlar süzülürken, onu asla elde edemeyeceğimi, en azından istediğim gibi elde edemeyeceğimi biliyorum.

Başparmağıyla yanağımdan bir damla gözyaşını silip ağzına çekiyor.

"İçine boşalayım."

Kocaman avuçları kalçalarımın üzerine yayıldı ve iki parmağıyla yoğun sıcaklığıyla beni ıslatmadan önce nazikçe masaj yaptı.

"Ağrın var mı?" diye sordu boğuk bir sesle.

Sorusu karşısında ağzım kurudu. Klitorisimi kastediyor, ben de başımı salladım. "Evet."

Dudakları memnun bir gülümsemeyle kıvrıldı, sonra ellerini çekti ve elbisemi kalçalarımdan aşağı indirdi, omuzlarım düştü ve ben hayal kırıklığıyla inledim.

"Güzel." Sırıttıyor, nadiren gösterdiği gamzelerini ortaya çıkarıyor ve bacaklarımın arasındaki ağrıyı dindirmediği için onu kasıklarından tekmelemek istiyorum. "Seni eve götürelim, sonra ne yapabileceğimize bakalım." Birdenbire, Casa Forte'nin cehennemine geri dönmekten başka bir şey istemiyorum. Vücudum onun vaadinin heyecanıyla yanıyor.

On Birinci Bölüm

Siena

Kaliforniya sokaklarından geçip evime doğru ilerlerken bedenim beklentiyle dolu. Her zamanki korku hissi yok. Babamın evde olmadığını ve Stone'un aklında bir şeyler olduğunu bilmek beni daha önce hiç olmadığı kadar heyecanlandırıyor.

Beni koruduktan sonra hızla kapüşonlu bir sweatshirt ve spor ayakkabı giydi, ardından spor çantasını kaptı ve arka çıkıştan çıkarak SUV aracına doğru yöneldik.

Siyah kapüşonlu, elleri dövme, tek elle araba kullanan iri yarı bir adamda eşsiz bir çekicilik var ve onun üzerimde yükselip istediğini almasını düşünmek bile beni neredeyse inlettiriyor.

Bakışları yoldan benimkine, sonra da aynı hızla tekrar yola kaydı.

"Daha önce bunu yapmadığını söylemiştin?" Dudaklarımı ısırarak, o gözlerini önünden ayırmadan, cevabını bekliyorum.

"Birinin götünü mü siktin?"

İhtiyaç sahibi.

"Hayır, Sienna. Yapmadım." Gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda neşeyle parıltıyor. "Beğendin mi Prenses? Benim penisim sadece senin içinde miydi?"

İtirafı karşısında gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Sadece ben mi? Sen yapmadın mı?" Yutkundum. "Ya diğerleri?"

"Birinin amını mı becerdin?"

Onun kabalığına başımla onay veriyorum.

Elini boynuna sürdü ve rahatsızca kıpırdandı. "Hatırladığım kadarıyla hayır." Karnımda kelebekler uçuşuyor.

"Keşke hepinize sahip olabilseydim." Sesi ciddileşmişti, gözleri tekrar yola çevrildi, kısıldı ve direksiyonu daha sıkı kavradı.

"Ben de," diye mırıldanıyorum ve her kelimesinin arkasındayım. "Ben de."

Taş

Arabayı personel lojmanlarına park edip SUV'den inmesine yardım ediyorum. Her şeyden çok elimi onun eline kenetlemek istiyorum ama binada güvenlik kameraları olduğu için kendimi tutuyorum. Çar, kızların binadan nasıl ayrıldığını araştırdığında yarın bu konuda çok sinirlenecek.

Personel girişine doğru ilerliyoruz ve ben elimi kapının üzerinde gezdirip içeri girmemiz için kapıyı itiyorum. Onu takip ederek içeri giriyorum, sonra duruyor ve talimatımı beklerkenki itaatkâr tavrı dudağımı seğirtiyor.

"Odam." Çenemi yatak odama doğru uzattım ve yüzünde bir gülümseme belirdi. O inanılmaz yüksek topuklu ayakkabılarıyla adeta zıplayarak kalçalarını salladı. Sonra kapının önünde durdu ve kilidi açmamı bekledi.

Damarlarımda dolaşan heyecan beni anahtarımı bulmaya ve kapıyı açmaya itti, sonra kapıyı itip açtım ve o içeri girdi. Yatağımın yanındaki küçük masa lambasına gitti ve açtı, sonra bana doğru döndü.

"Şimdi ne olacak?"

"Şimdi bana nasıl zevk aldığını göstermeni istiyorum."

Siena

"Şimdi bana nasıl zevk aldığını göstermeni istiyorum."

Vücudum kızardı ve klitorisim zonkladı. *Aman Tanrım. Bunu yapabilir miyim?*

"Elbiseni çıkar benim için, Sienna. Kızımı yatağında yatarken göreyim." Sözleri bedenimi kasıp kavurdu ve bacaklarımın arasında bir arzu tsunamisi yükseldi. Sanırım hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

Başındaki kapüşonu hızla başından geçirip odanın köşesine fırlattı ve bakışları bana kilitlenince göz bebekleri büyüdü. Sırtımı dikleştirdim ve kendinden eminmiş gibi davrandım, sonra topuklu ayakkabılarımı çıkardım ve elbisemi yavaşça başımdan geçirerek kendimi ona açtım. Göğüslerim sallandı ve dudaklarını yalarken ateşli bakışları göğüslerimde dolaştı.

Sevdiğim adama, kalbimin ve aslında bedenimin de sahibi olan adama gözümü dikiyorum. Ama o bunu dile getiremiyor. Vücudunu kaplayan sayısız yara ve iz, adeta bir işkence tablosu gibi, içimde suçluluk duygusu uyandırıyor ve acısına katkıda bulunduğumu bilmekten nefret ediyorum. Kasları bakışlarım altında geriliyor ve içimdeki kızarma, gökyüzünü süsleyen yıldızlardan daha parlak, görülmeyi arzulayan bir hal alıyor. Ayaklarımın ucunda dönüp yatağına doğru sallanıyorum. Kokusu beni

sarıyor ve ıslaklık bacaklarımın arasından sızarak uyluklarımı kaplıyor, meni ise kalçamı kaplıyor.

"Siktir," diye homurdandı ve omzumu çevirip baktığımda, spor şortunun üzerinden sertleşmiş penisini okşadığını gördüm.

"Sen de soyunacak mısın?" Tek kişilik yatağına tırmanıp sırt üstü uzanıyorum, başımı yastığına koyuyorum ve onun kokusunu içime çekiyorum. O her tarafımı sarıyor ve tek dileğim onun içimde olması, o sağlam bedeninin ağırlığının beni örtmesi, beni yere sermesi ve içimi doldurması.

Başını sallıyor ve göğsümde bir hayal kırıklığı hissi belirliyor ama bunu belli etmemeye çalışıyorum. Kalçamda kalınlığını hissetmiş olsam da penisini görmedim ve görmek istiyorum. Tanrım, ne kadar çok istiyorum.

"Kendine dokun." Sesi boğuk ve karanlık bir tonda, anında itaat etmemi sağlıyor.

Bacaklarımı ona bir gösteri sunmak için aralıyorum, iyice açıyorum ve ondan gelen bir tıslama sesiyle omurgamda bir heyecan dalgası yükseliyor. Sonra parmak uçlarımla onları kaplayan ıslaklığı okşuyorum. Kalçamdaki derin ağrı ihtiyacımı daha da artırıyor ve yavaşça klitorisime dokunuyorum, her dokunuşta daha uzun süre daireler çiziyorum, çünkü onun üzerindeki kontrolümden dolayı özgüvenim artıyor. Elinin şortunun içine nasıl kaybolup kendini çılgınca yumrukladığı ve kaslarının ihtiyaçtan nasıl gerildiği, içimden arzunun sızmasına neden oluyor.

"Kahretsin, sana dokunmayı çok istiyorum," diye nefes nefese söylüyor. "Çok ama çok istiyorum."

Başımı yastığa yasladım, umutsuzca onun bunu yapmasını istedim. "Lütfen. Yap şunu."

Yatak gıcırıyor ve çöküyor, ben de şok içinde başımı kaldırıp onun yatağa çıktığını görüyorum.

Aman Tanrım.

Aman Tanrım. Yanıma yatağa geliyor. Nefesim boğazımda düğümleniyor ve parmaklarımı klitorisimin üzerinde döndürmeye devam ediyorum, ama çok hızlı değil. Çok hızlı olursa, vücudu bacaklarımın arasındayken boşalırım ve bu anın tadını olabildiğince uzun süre çıkarmak istiyorum. Sonsuza dek sürmesini istiyorum.

"Kahretsin, seni buradan bile koklayabiliyorum, Sienna. Aminin bana olan arzusunu koklayabiliyorum."

"Evet." Daha sert bastırıyorum ve vücudumda yayılan şok dalgalarıyla sırtımı geriyorum. Aman Tanrım, neredeyse oradayım. "Bana dokun. Lütfen bana dokun."

Kalın eli açık bacağıma sıkıca kavradı ve dokunuşuyla inledim. İçime işledi, beni onun sahipliğiyle damgaladı.

Gözlerini bacaklarımın en üst noktasına dikmiş bir halde, Adem elması yavaşça boğazından aşağı kayıyor; sonra dudaklarını yalayıp yumruğunu daha hızlı hareket ettirince neredeyse patlıyorum. "Kahretsin, boşalacağım."

"Lütfen bana dokun." Tekrar deniyorum.

Eli bacağımdan kayıyor ve kalın parmaklarıyla vajinamın kıvrımlarını aralıyor.

Aman Tanrım. Dokunuşu içimde muhteşem bir mutluluk dalgası yaratıyor. Sonunda bana hep istediğim gibi dokunuyor.

"Nereye dokunmamı istiyorsun?" Gözleri birden gözlerime dikildi ve bakışlarındaki yoğunluk kalbimi hızlandırdı. Sanki bana ne yapmam gerektiğini soruyordu ve bu düşünceyle kalbim coştı.

"Parmaklarını içime sokabilir misin?" Dudaklarımı ısırdım, bu kadar ileri gitmeye istekli olup olmadığını merak ettim. "İçeri sokup çıkarır mısın? Sadece birazcık?" Vücudum istemsizce altında kasıldı, sanki bunu yapmasını istiyormuş gibi, ve kalın parmağı girişime doğru hareket ettiğinde, parmağım hareketsiz kaldı, orada onu hissetmeyi bekledi.

"Prensesim, çok ıslaksın. Bütün bunlar benim için mi?"

"Evet. Her zaman senin için." Klitorisimi tekrar okşadım ve parmağı deliğime girdiğinde yüksek sesle inledim.

"Kahretsin. Kahretsin, bu harika." Çenesi gevşemiş bir şekilde aşağıya bakarken dudaklarını yaladı.

Yavaşça, acı verici bir yavaşlıkla, içime giriyor ve sonunda duruyor.

"Engelini hissedebiliyorum," diye fısıldıyor ve ben donup kalıyorum. Bana dokunurken birbirimize bakıyoruz ve asla sahip olamayacağı tek şeye dokunurken bunu derinden hissedebiliyorum, o da bunu biliyor. Gözlerindeki hüznü beliriyor, sonra hızla gizliyor.

Ardından parmağını dışarı ve tekrar içeri kaydırarak istikrarlı bir ritim yakalarken, benim parmağım da klitorisime tekrar tekrar dokunuyor.

"Seni sikiyorum bebeğim. Kalın parmağımın minicik amını sikiyorum. Etrafımda geriliyorsun, çok küçüksün Sienna."

"Aman Tanrım." Onun iğrenç sözleri karşısında nefes nefese kaldım.

"Kahretsin, seni parmaklarımla becerirken göğüslerin sallanıp dururken çok iyi görünüyorsun, Si."

"Evettt. Durma. Lütfen durma," diye yalvarıyorum, sonra orgazmım geliyor ve duvarlarım onun etrafında titreşiyor.

Başım yastığa yaslandı ve o, penisini vajinama sokarken bir yandan da yumruğunun hareketlerini duyabiliyordum.

"Siktir. Siktir," diye tekrarlıyor ve vajinam onu sıkıca kavırıyor. Sıcak bir meni sıçraması parmaklarıma geliyor ve vajinamı onun tohumuyla kaplıyor.

Yavaşça orgazmın etkisinden kurtulup dirseklerimin üzerine doğruldum ve onun parmağını geri çektiğini gördüm. Yanaklarımdan göğsüme doğru kızarıklık yayıldı, parmaklarını menisiyle kapladıktan sonra yavaşça içime soktu. Duvarlarıma dokunduğunu ve onları uyarılmasıyla boyadığını hissedebiliyordum.

"Böyleyken hamile kalabileceğini düşünüyor musun?" diye soruyor, parmağı hâlâ içimde olmasına rağmen

gözlerini benimkine dikerek.

"Bilmiyorum." Dudaklarımı ısırdım.

Omuzları düştü, parmağını benden çektiğinde benimkiler de düştü.

Vücudunu inceliyorum ve yine, onu görmeden önce penisini sakladığı gerçeğiyle yüzleşiyorum, sanki bilerek benden saklıyormuş gibi ve bundan nefret ediyorum. Muhtemelen başka kadınların onu çıplak görmesine, dokunmasına izin vermiştir. İçimde öfke ve kıskançlık, yıkıma hazır bir atom bombası gibi patlıyor.

"Sana daha önce hiç dokunan oldu mu?" diye iğneleyici bir şekilde soruyorum.

Bakışları yavaşça benimkine yükseldi, sonra gözleri irileşti ve dudakları aralandı, ama ağzından hiçbir şey çıkmadı, bu yüzden soruyu yeniden formüle ettim.

"Hiçbir kadın sana dokundu mu?"

"Hayır," diyor hemen ve öfkem de aynı hızla dağılıyor.

"Asla?"

"Hatırladığım kadarıyla hayır."

"Hiç bir kadına dokundun mu?"

Sağa sola kıpırdanıyor ve göğsü inip kalkıyor.

Alt dudağımı ısııyorum, her şeyden çok onun bana dokunduğu gibi başka birine dokunmamış olmasını umuyorum.

Sonra gözleri benimkilerle buluştu. "Hayır. Sadece sen."

Mutluluk akıp gidiyor, adeta panzehir gibi kan dolaşıma yerleşiyor.

Boğazını temizledi. "Ben sadece sana dokunmayı istedim." Gözlerim birbirine kenetlendi.

Sonra bakışlarını başka yöne çevirdi, ardından sanki hareket edeceğimden korkmuş gibi hızla tekrar bana baktı.

Dikkatini göğüslerime dikti ve parlak mavi gözlerindeki arzuyla kanımda bir coşku dalgası yükseldi.

"İstersen onlara dokunabilirsin," diye fısıldıyorum.

Yanımda uzanmak için hareket etti, başını yastığa koydu ve yan tarafına yerleşirken iri cüssesi beni adeta cüce gibi

gösterdi. Gözlerinden sevgi sızıyordu beni incelerken ve kalın parmakları saçımın bir tutamına dokunurken; hareketlerinin yumuşaklığı, iri cüssesiyle tezat oluşturunuyordu.

Aramızda bir şey yerleşiyor, dile getirilmeyen bir özlem, ikimizin de inkar edemeyeceği, sonuçları ne kadar yıkıcı olursa olsun inkar etmek istemeyeceğimiz yasak bir eylem.

Pozisyonumu değiştirip ondan daha yukarıya, göğüslerimi de yüzüyle aynı hizaya getirdim, sonra öne eğilip, bir elimi göğsüme koyarak meme ucumu bekleyen ağzına sundum. Sıcak nefesi meme ucumun üzerinde gezindi, sonra elimi çekip yerine kendi elini koydu ve meme ucumu emdiğinde ve boğazından bir inilti yükseldiğinde, içimde bir ihtiyaç dalgası yayıldı.

Diliyle meme ucumu okşarken göğsümü de okşuyor, sonra da boşalıyor. "Tahmin ettiğimden çok daha yumuşaksın."

Keşke gözlerinin hayretle parıldadığı anlardaki o duygu ve anlamı şişeye doldurabilseydim. Sonra da isimlerimizden ve aramızdaki bağdan sıyrılıp, birbirimizin kendimiz olmasına izin verdiğimiz bu samimi anın zihnimde bir fotoğrafını çekiyorum.

Stone beni emerken ben de yastığa yaslanıp, tıraşlı başını okşadım, kalın boynundan aşağı doğru inip tekrar yukarı çıktım. Parmak uçlarım, o benden ihtiyacı olanı alırken, yara izleriyle dolu teninde nazikçe dans ediyordu. Ona hak ettiği şefkati sunuyordum ve o da bana özlediğim ilgiyi veriyordu.

Kalbim bunun geleceğim olmasını istiyor, ama gelecek kalbimi yok etmeyi amaçlıyor. Bu gece onu kucaklayacağım ve sıkıca kilit altında tutacağım. Yalanlara eklenecek bir sır daha. Ne kadar nefret etsem de, verilecek bir ceza için bir neden daha.

On İkinci Bölüm

Taş

Uyandığımda yatak boştu ve eğer yastıklarımda onun kiraz kokusunu ve parmaklarımda onun tatlı vajinasının kokusunu hissetmeseydim, dün gecenin hiç yaşanmadığını düşünürdüm, ama hatırladıkça penisim kıpır kıpır oluyor.

Sienna ne zaman odama gizlice girse, sabahleyin hep gitmiş olurdu, sanki hiç orada olmamış gibi. Onun yokluğundan duyduğum acıyı ise bastırmaya çalışıyorum.

Odamı, onun varlığına dair herhangi bir işaret olup olmadığını üç kez kontrol ettikten sonra, bir havlu alıp personel duşlarına yöneldim.

Kendi banyomun olmaması çok can sıkıcı, ama babam her zaman benden aşağıda olmamı sağlamak için bir neden arıyor ve personelin çoğunun kendi banyosu varken benim olmaması da bunlardan biri.

Beyaz bir gömlek ve siyah pantolon giyip yukarı çıktım, babamın beni kabul edilebilir sayılan bir şey dışında herhangi bir şey giymemden nefret ettiğini biliyordum; bu

da bir şaka gibiydi, çünkü onun hayatında kabul edilebilir olmaktan çok uzağım.

Mutfak kapısını iterek açtığımda, aşçılardan biri olan Meredith'in fırından taze kruvasanlar çıkardığını görünce gülümsedim.

"Yukarıda sana ihtiyaç var. Azrael seni kahvaltıda bekliyor," diye çıkıştı kapıyı işaret ederek.

Adımlarım sendeliyor. "Öyle mi?" Son zamanlarda yaptığımız konuşmalar zihnimde dönüp duruyor ve bunların hiçbirinde onunla kahvaltı yapmaktan bahsedilmiyor.

"Şimdi git!" Sesi yükseliyor ve panikliyor çünkü benim yokluğumda Azrael'in kinci dilinden zehir yemiş olacak.

Arkamı dönüp üst kattaki yemek odasına doğru ilerliyorum, koridorlarda sıralanmış güvenlik görevlilerini bir kez daha atlatıyorum.

Sonra kapıyı çalarım ve içeri alınmayı beklerim.

"Umarım bu Stone'dur!" diye bağırdı.

"Öyle," diye homurdanarak kapıyı itip açtım.

Onun güzelliği karşısında nefesim kesiliyor, hiçbir şey belli etmemek için ayaklarımı yere sağlam basmaya çalışırken sendeliyorum.

Masanın ucundaki yerime geçtim ve başımı kaldırdığımda Azrael ve Çar'ın gözlerinin üzerimde olduğunu gördüm. Bakışlarının sıcaklığı alnımda ter birikmesine neden oldu, ama kendimi sakın kalmaya zorladım. *Acaba biliyorlar mı?*

Azrael, "Sienna'yı dün gece eve getirdiğiniz için teşekkür ederim," diyor ve ardından bir kaşık granola alıyor.

"Sorun yok."

"Başından beri orada olmaması gerekiyordu," diye homurdandı Çar ve ben de ona tamamen katılıyorum. Yine de, dün gece ikimizin de aldığı zevkten sonra, orada olduğu için de çok minnettarım. "Bana ne kadar pahalıya mal olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye sordu Çar, Sienna'ya öfkeyle bakarak. Sienna sakince değerli dudaklarının

kenarlarını sildi, peçeteyi kucağına koydu ve bakışlarını Çar'ın acımasız bakışlarına dikti.

"Milyonlarca mı?"

"Kesinlikle haklısın." Çar yumruğunu masaya vurdu. "Milyonlarca dolar, peki bu kayıptan kimin cezalandırılacağını biliyor musun?"

Bütün gözler bana çevrildi ve Sienna'nın acısının ondan yayılıp ruhuma işlediğini hissettim, bu yüzden onlara omuz silkerek karşılık verdim. "Sorun değil."

"Bu hiç de iyi değil, Stone. Artık olgunlaşması gerekiyor. Ne düşünüyordun sen?" diye azarlıyor.

Gözleri kısıldı, çenesi kasıldı ve ben de alnımı ovuşturarak gelecek saldırıyı bekledim. Babası orada olsaydı asla olmayacak bir şeydi bu.

"Ah, bilmiyorum. Belki de beni hiç tanımadığım bir adamla evlendirmeden önce hayatımda bir kez olsun biraz eğlenmek istedim." Bu sözleri duymak kanımı ısıtan bir kıskançlık ve sahiplenme dalgası yarattı ve ağzımı kapalı tutmak için dişlerimi sıktım ve çenemi kastım. Sözlerini duymamaya çalışarak, masanın altındaki avuç içime parmaklarımı bastırdım ve donuk bir şekilde önüme baktım.

Azrael'in eli aniden uzandı ve onu boğazından yakaladı. "Siktirip kalmış bir velet gibi davranmayı bırak, yoksa seni bir velet gibi cezalandırırım!" Gözleri fal taşı gibi açıldı, ama Azrael'in ona zarar vereceğine dair içimde en ufak bir inanç yoktu. Sandalyemden kalkıp, bana ait olana dokunduğu, bana ait olanı tehdit ettiği için onu cezalandırmak için can atıyordum, ama bunu yapmak ne kadar acı verse de kıpırdamadan kaldım.

Onu serbest bırakır ve kadın sandalyesine geri sinsi sinsi oturur, narin boynunun üst kısmını okşar. Orada hiçbir iz yoktur, ama parmaklarım bir tane eklemek için kıpırdar. Boğazında parmak izlerim olsa ne kadar güzel görünürdü. Herkes onun bana ait olduğunu bilirdi. Bundan emin olurdum.

"Yoksa Stone'a başka bir ceza daha mı eklemeliyim?" Ona bakarken dudağı kıvrıldı ve gözleri bir an benimkilerde gezindi, sonra başını salladı.

"Özür dilerim," diye aceleyle dışarı çıktı.

"Her eylemin bir sonucu vardır, Sienna, bunu hatırlaman gerekiyor. İkiniz de hatırlamalısınız." Bana anlamlı bir bakış attıktan sonra koyu renkli gözlerini onun gözlerine çevirdi. Sözlerini söyleyişindeki uğursuzluk, omurgamda bir ürpertiye neden oldu ve yutkunma isteğimi bastırmaya çalıştım. Bunun yerine sakın kalmaya çalıştım, ancak sözleri kafamda bir uyarı gibi yankılandı.

"Her eylemin bir sonucu vardır Sienna, bunu aklınızda tutmanız gerekiyor. İkiniz de."

Siena

Kahvaltımızı sessizce yiyoruz, ama Stone'un gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum ve bu ilgiye karşılık vermek için can atıyorum, ancak bunun yol açabileceği acıyı bildiğim için kendimi tutuyorum. Önüme konulan müsliyi zar zor yiyebiliyorum. En iyi günlerimde bile bundan zevk almıyorum, hele de Stone'a yönelik şiddet tehdidi üzerimde karanlık bir bulut gibi asılı dururken hiç zevk almıyorum.

Çar boğazını temizledi ve ben de başımı kaldırıp ona baktım. "Stone iki hafta içinde ayrılıyor." Dikkatimi Stone'a çevirdim, o da bu duyurudan hiç etkilenmemiş bir şekilde ileriye bakıyordu. Acaba haberdar bile miydi? "Doğu Yakası'nda hazırlanması gereken büyük bir dövüşü var."

"Nerede?" diye soruyorum, sonra da fazla ilgi gösterdiğim için kendimi içimden azarlıyorum.

Gözleri bana dikildi ve ben de dikkatimi tekrar müsliye çevirdim, kasenin içinde bitmesi umuduyla onu karıştırıp durdum. Babamın emri gereği, her lokma bitene kadar masadan kalkmama izin verilmiyordu.

"Kardeşine çok fazla ilgi gösteriyorsun, Sienna. Belki de kendi hayatına odaklanmalısın. Sonuçta yakında evleneceksin," diye böbürleniyor Azrael, ama dikkati Stone'dan ayrılmıyor ve gözümün ucuyla Azrael'in sözleri üzerine doğrulduğunu görüyorum.

Ona doğru döndüğümde çenesi kasılmıştı ve yemin ederim dişlerini gıcırdattığını duydum. Elleri sıkı yumruk halindeydi ve dokunmadığı yemeğine bakarken hızla ellerini masanın altına götürdü. "Aç değil misin?" diye sordu Azrael, Stone'a karşı bu kadar açık bir şekilde kaba davrandığı için onu kasıklarından tekmelemek istedim.

Her geçen gün babamıza daha çok benziyor ve bundan nefret ediyorum.

"Hayır." Derin sesi sertti.

"Normalde bir dövüşün ardından sabahları açlıktan ölüyorsun." Azrael hesaplı bir sakinlikle yemeye devam ediyor, ancak sözlerinin ima ettiği şey açık: onunla ilgili bir şeylerin ters gittiğini biliyor.

Stone'un gözleri yukarı fırladı ve Azrael'e baktı. "Belki de dün gece yeterince yedim."

Vücudumdaki her kas geriliyor ve müsli boğazıma takılmaması için elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Yanaklarım kızarıyor ve havadaki gerginlikle gözlerimi kaldırıp Azrael ve Stone'un birbirlerine baktıklarını görüyorum. Yoğun atmosfer boğucu hale geliyor. Stone'un gözlerinden tehlike sızarken, Azrael'in gözleri o kadar kararmış ki aklında intikam olduğu açıkça belli oluyor.

Biliyor mu?

Elbette bilmiyor. Değil mi?

Azrael'in çenesi bir o yana bir bu yana gıcırdadı, sonra boynunu kütürdetti. "Git buradan." Stone'a doğru elini salladı, Stone sandalyesini o kadar sertçe geriye itti ki sandalye yere düştü, sonra peçetesini masaya fırlattı ve kapıya doğru yürüdü. Bir çarpma bekleyerek irkildim, ama olmadı ve kapının yavaşça kapanmasıyla birlikte içimi bir rahatlama kapladı. Belli ki bir şey Azrael'i kızdırmıştı ve Stone'un onu daha fazla kızdırmaması iyi olacaktı.

"Düğününüz öne alındı. Kardeşinize söylememeniz en iyisi olur herhalde ." Kalbim hızla çarpıyor, nefes almakta zorlanıyorum, Çar'ın gözleri ise aramızda gidip geliyor.

"BEN-"

Azrael elini kaldırdı ve gözleri bana delici bakışlarla dikildi, gözlerindeki zehir lazer gibi içimi yaktı.

"Çenenizi kapatın ve size söylenenleri yapın, belki o zaman herkes hayatta kalabilir."

Gözlerimden yaşlar akıyor ama onların dökülmesine izin vermeyeceğim. Onun için asla.

O benim gözyaşlarımı hak etmiyor.

Odamıza vardığımda, onları yere bırakacağım. Sahip olamayacağım o adam için içimde hiçbir şey kalmayana kadar ağlayacağım.

On üçüncü Bölüm

Taş

Farkındalıkla tüylerim diken diken oldu ve başımı kucağımdan kaldırdığımda Azrael'in koyu renk gözlerinin bana dikilmiş olduğunu gördüm. Kaşları çatık, keskin yüz hatlarında ise suçluluk duygusuna benzer bir ifade vardı. Dikkatimin üzerinde olduğunu fark edince, Adem elması boğazına doğru kayd, sonra yavaşça başını hızla geçen şehre doğru çevirdi. Başımı tekrar eğdim ve kendi içimde yalnızlığı buldum. Baş etme mekanizmalarımın bazılarına biraz tuhaf geldiğinin farkındayım, ama bunlar benimkiler.

Yavaşça, parmağımın ucunu avucumdaki çizgilerin üzerinde gezdiriyorum, damarları ve derimin kıvrımlarını takip ederek burada ve hayatta olduğumu hatırlatıyorum. Vücudumun kötülükten etkilenmemiş ve yara almamış birkaç yerinden biri burası ve bu da Sienna'nın nazik dokunuşunu, artan kaygı halime bir sığınak sağlayan keskin bir şekilde hatırlatıyor. Cehenneme doğru yol alırken nefes almamı ve duygusuz kalmamı sağlıyor.

"Avucunuzdaki çizgileri takip etmekten keyif alıyorum. Onlar geleceğinize giden yol." Tam da bunu yaparken gülümsüyor.

"Öyle mi? Geleceğim nasıl görünüyor?" diye sırıttım.

"Mutluluk." Daha da geniş bir şekilde gülümsüyor ve keşke ben de aynısını yapabilseydim diye düşünüyorum, ama o olmadan nasıl mutlulukla dolu olabilir ki?

Nihayet malikanenin önüne vardığımızda, tüylerim diken diken oldu.

Kahretsin, bu yerden nefret ediyorum.

Kesinlikle. Kahrolasınca. Nefret ediyorum.

Araba durduğunda, kalbime bir bıçak saplanmış gibi hissediyorum ve günahlarımın bu gece burada günahkarlar arasında kanamasını diliyorum. Çok kısa sürede buraya geri döndüğüm ve hiçbir intikamın gelmeyeceğini bildiğim için hayal kırıklığıyla lanet ediyorum. Bu gece burada kurbanları kimse kurtaramaz, en azından ben. "Kahretsin." Onaylamam niyetimden daha yüksek sesle çıkıyor ve Azrael'in dikkati bana yöneliyor. Terli avuçlarımı başımın üzerinde gezdirip derin bir nefes alıyorum. Şakağımdaki damar seğiriyor ve bir kez olsun, yüzümün yanından aşağı doğru yankılanan acının tadını çıkarıyorum.

Araçtan inerken, takım elbise ceketimin etek ucunu çekiştirerek, sanki sıradan bir gece dışarı çıkmışız gibi, sanki genç erkek ve kadınlar başkalarının zevki için sığır gibi alınıp satılmıyormuş gibi içeri adım atmak için güç topluyorum.

Babamızın yüksek sesle kıkırdaması, Vector'ın sırtına vururken duyduğu neşenin bir kanıtıydı; ikisi de kısık sesle özel bir konuşmaya devam ediyordu. Geniş araziye şöyle bir göz attım, bu insanların kim olduğunu anlamaya çalıştım ama başaramadım.

Zamanımın çoğunu bunu yaparak geçiriyorum; yüzlerde kayboluyorum, tanıdıklık arıyorum, insan denizinde onun

yüzünü arıyorum. Rüyalarımıdaki kadın, kabuslarımla iç içe geçmiş durumda.

Müzayedenin yapıldığı büyük evin taş basamaklarından yukarı çıkarken, artık inanmadığım bir tanrıya dua ediyorum ki, babamın kötü pençelerinin bu gece saplanacağı zavallı ruha yardım etsinler. Ölüm onların sığınağı olacak ve ben de onlar için en kısa zamanda gelmesini diliyorum.

Vector bana çarpık bir bakışla bakıyor ve ben de kayıtsızmış gibi yaparak omuzlarımı dikleştiriyorum; açgözlü bakışlarının beni rahatsız etmesinden nefret ediyorum. Azrael, sanki bilerek görüşümü engelliyormuş gibi önüme geçiyor ve ben de korkakça kardeşimin arkasına saklanıp başımı eğerek içeri giriyorum.

Mekânın nostaljisi, hassas derimi parçalayan bir kırbaç darbesi gibi içimi yakıyor ve gözlerim duvarda hasta bir ganimet gibi gururla sergilenen elektrikli hayvan dürtme aletiyle karşılaştığında boğazımda düğümlenen hıçkırığı bastırıyorum.

Vector topuklarının üzerinde dönerek bize, yani bana doğru yaklaştı ve "Kahretsin, burayı çok seviyorum," diye ilan etti.

Başımı kaldırdım ve gri gözleri gözlerime saplandı, sanki tereyağı gibi beni kesti. Keşke bakışlarına dayanacak kadar güçlü olsaydım, ama ona tepki vermek istemediğimden bakışlarımı kaçırdım. İstediğim gibi davranamadığım zaman tepki veremezdim. "Bu dürtü çok güzel anıları geri getiriyor, değil mi Stone?"

Donakaldım.

Beni kışkırtıyor, bu yüzden haddimi bilerek ağzımı sıkıca kapatıyorum. Cevap verirsem ona intikam alma fırsatı vermiş olurum ve bunu yapmayacağım.

Zihnimde Vector'ın bana elektrikli hayvan dürtme aletiyle yaptığı şakaların anıları dönüp duruyor. Onun çarpık kahkahası içimde bir korku ürpertisi yarattı, beni etkisiz hale getirdi ve onun eline düşmesine imkan tanıdı.

Onun sözleri, acımasız bir cezanın ardından aklımdan çıkmıyor: *"Zevkin olabildiğince uzun sürmesini sağlamalıyız."*

Geçmişe yolculuk yapmaktan kaçınarak derin bir nefes aldım ve Azrael'e döndüm. Çenesinin gergin, dişlerinin gıcırdadığını ve gözlerinin tamamen habersiz Vector'a dikildiğini gördüm. Bu herifin tüm dikkati üzerimdeydi, tepkimi bekliyordu ve ben ona bir tepki vermeyi reddediyordum.

"Dilini mi yuttun Stone? Yeterince çiğnedin zaten, değil mi?" Onun kıkırdaması babamızınkıyla karışıyor ve acaba bu gecenin eğlencesi ben miyim diye düşünüyorum.

"Seni erkeklerden hoşlanan biri olarak görmedim Vector. Kardeşime oldukça büyük bir ilgi gösteriyorsun. Mafyanın eşcinsellere müsamaha göstermediğini biliyorsun, değil mi?"

Azrael'in sözleri karşısında gözlerim faltaşı gibi açıldı, sonra birkaç kez göz kırptım. Bana ilk kez sahip çıktı ve çocukluğumda yaşadığım istismarı, bir kısmına şahit olmasına rağmen, kabul etti.

Aralarında bir bakışma kopuyor. Sanki bir sınır çizilmiş gibi ve bu, beynimdeki tüm uyarı ışıkları yanarken damarlarımda dolaşan endişeyi dindirmeye yetmiyor.

Artık müttefik değiller. Düşman oldular ve bu düşünce dehşet verici.

"Sadece biraz eğlenceydi, Azrael. Bu kadar suçlayıcı olma." Babamız garip bir şekilde güldü, sonra oğlu ve sağ kolu arasında oluşan gerginliği dağıtmaya çalışırcasına Azrael'in sırtına vurdu. "Hem zaten, sıkı bir popo sıkı bir popodur, değil mi? Kime ait olduğunun ne önemi var?" Kendi kendine kıkırdadı.

Sözleri zihnimde tekrar tekrar yankılanıyor, izleme odasına doğru ilerlerken her adımda duyduğumuz korku daha da ağırlaşıyor; çünkü masum kurbanları damgalamak, lekelemek ve aşağılamak için kullanılan aletleri görmekten

daha kötüsü, dehşete kapılmış yüzlerine kazınmış korkuyu görmek.

“Beyler, masanız rezerve edildi.” Yakalı bir kızın yumuşak sesi bakışlarımı kendine çekiyor. Gözleri yere sabitlenmiş ve bundan memnunum. Özellikle de gözlerinin benimkileri yansıttığından şüphem yokken, gözlerindeki yalvarışı görmek en son isteyeceğim şey.

Hepimiz yerlerimize oturduk ve her zamanki içeceklerimiz getirilirken masayı inceledim. Babamız, tablet üzerinde gösterilen ve önceki yaşamları hakkında sınırlı bilgi içeren, açık artırmayla satılan kurbanların yüzlerini inceliyordu. Yaş, cinsiyet, özellikler ve fiziksel özellikler... Seçim işlemine başladığında başımı çevirdim.

Azrael bacaklarını uzatıyor, her zamanki gibi rahat görünüyor ve kardeşimin bu sapık oyunlarda ne gibi bir rol oynadığını merak ediyorum. Kötülüğü ne kadar derine iniyor?

Onun itaatkâr kadınlardan hoşlandığını biliyorum ve onlara karşı ne kadar acımasız olduğunu ancak hayal edebiliyorum. Damarlarına işlemiş olan vahşiliğin cinsel hayatına da yansımaması imkansız.

Vector ona dik dik bakıyor, yüzündeki hesaplı ifade kanımı donduruyor.

Azrael'in ne düşündüğünden emin değilim. Vector'ı hiç reddettiğini görmedim ve benim yüzümden tehlikeye atılma düşüncesi içimde suçluluk duygusuyla karışık bir titreme ve şakaklarımda tanıdık bir acı hissi yaratıyor.

Sanki rahatsızlığımı sezmiş gibi, Azrael bana, sonra da Vector'a baktı. Ardından Azrael'in dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi ve rahat bir şekilde brendisinden bir yudum aldı. "Gösteri başlamak üzere. Ha, bakın, önce erkekler sahneye çıkıyor." Sahneyi işaret etti ve bardağına sırttı. Suçlama açıktı ve Vector'dan yayılan öfkeyi, hız kazanan bir kasırğa gibi hissedebiliyordum.

Kardeşimin hangi oyunu oynadığını bilmiyorum ama çok tehlikeli bir oyun.

Derin bir nefes verip ieeğimi bitirdim ve kanatlı sırtlı koltuğa geri yaslanmaya çalıştım.

Bu gece ne kadar çabuk bitse o kadar iyi. Burada çok fazla anı var ve bunların hiçbiri güzel değil.

Spiker sahneye ilk işkence görmüş ruhun geldiğini anons ederken, dikkatim dağılıyor ve Siena'yı düşünmeye dalıyorum. Etrafımı saran kötülüğe odaklanmak yerine, avucumdaki yaşam belirtisinin izini parmak uçlarımla buluyorum.

On dördüncü Bölüm

Taş

Spor salonunun ışığının açık olmasına şaşırmadım. Elijah'ın bana hediye ettiği yedek anahtarı kullanarak kapıyı açtım, ama onu burada bulacağımı biliyordum.

Gönüllü dövüşçülerin ter kokusu burnumu dolduruyor ve içimi bir rahatlık hissi sarıyor. Burası benim güvenli limanım. Sienna'nın yanı sıra, kendimi rahat hissettiğim tek yer burası ve sanki Elijah bu gece buna ihtiyacım olduğunu biliyor. Antrenman eldivenlerini giyerken, kırıksık gözleri neşeyle gözlerimle buluşuyor. "Beklediğimden daha erken geldin."

Ona doğru sırtırken kaşımı kaldırdım ve takım elbise ceketimi çıkardım. Sonra giymem için ısrar ettikleri pahalı mokasen ayakkabılarımı, ardından da lüksün verdiği rahatsızlıkla tenimi kaşındıran İtalyan çoraplarımı çıkardım. Gerginliği azaltmak için omuzlarımı silkeledim. "Bazıları geç olduğunu söyler. Yatma saatin çoktan geçmiş olmalı, yaşlı adam." diye alay ettim.

Elini bana doğru salladı. "Eh, uyumak öldüğümüz zaman içindir, değil mi?"

Ciğerlerimden yüksek sesle bir kahkaha koptu, az önce üzerimde asılı duran uğursuz planları dağıttı. Gömleğimin yakasını açtım, böylece tekrar nefes alabildim. Hiç beklemeden, eldivenine hızlı bir yumruk atarak onu geriye doğru sendelemeye zorladım.

"Zor bir gece miydi?"

Ayak uçlarımda zıplıyorum. "Hiçbir fikrin yok."

Bir darbe daha onu iplere doğru savurur, ancak kendini toparlamayı başarır.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye soruyor, cevabımı zaten bildiğinden hiç şüphesi yok.

"Bu gece olmaz." Her zaman verdiğim aynı cevap ve omuzlarının düşmesinden nefret ediyorum. Elijah'ın benden hayal kırıklığına uğramasını kesinlikle istemiyorum, ama alternatif ne? Ona geçmişimin ve şimdiki zamanımın tüm kirli ve çarpık ayrıntılarını anlatmak mı? Bu sadece onu tehlikeye atar ve ben bu riski almayı reddediyorum.

O, desteğe ihtiyacı olan bir çocuğun yürek burkan umutsuzluğunu gören ve ona on kat daha fazla destek veren iyi bir adam. Onun burada olduğunu bilmek bile benim için yeterli.

"Bazen içimizde hapsolmuş karanlığı dışarı atmamız gerekir. Böylece ışığı içeri alırız. Sen hazır olduğunda ben de hazırım." Yumuşak gözleri benimkilerle buluşuyor ve acaba benden bir başka ağır darbeye mi yoksa benden daha fazlasına mı hazır olduğunu merak ediyorum.

Ama İlyas, taştan yapılmış bir adamdan daha fazlasını beklememesi gerektiğini bilmeliydi.

Benden değil.

On beşinci Bölüm

Taş

Kahvaltıda işten atıldığım sabahtan bu yana iki hafta geçti ve o zamandan beri yemeklere katılmam istenmedi. Sienna'yı neredeyse hiç görmedim ama hâlâ varlığını hissedebiliyorum. Kalbimin atmasının ve kanımın pompalanmasının sebebi o. Kokusu odamda sabah ve akşam kalıyor. Kiraz kokulu vücut yıkama jeli yastığımı sanki bir gece önce üzerinde yatmış gibi ferahlatıyor. Son tişörtlerimi sırt çantama tıkıştırırken kendi kendime gülümsüyorum, sonra yastığa bakıyorum. Evet, o da geliyor.

New Jersey'deki bu işi ne kadar çabuk bitirirsem ve mücadeleyi ne kadar çabuk kazanırsam o kadar iyi. Burada yaşamaktan ne kadar nefret etsem de, ondan ayrı kalmaktan daha çok nefret ediyorum.

Yatak odamın kapısına gelen bir tıkırtı omurgamı dikleştirdi. Buraya asla kimse inmez, hele ki kapıma hiç gelmezler. Kapı açıldığında ona doğru döndüm ve Çar içeri

girdi. Arkamdaki duvara bakıyordu ve göz teması kurmaması tüylerimi diken diken etti, avuçlarım terledi.

"İki saat sonra yola çıkıyorsunuz," diyor.

"Biliyorum. Merak etme, her şeyi hazırladım." Sırt çantamı işaret ettim ve o da bakmadan başıyla onayladı.

"Sana şans diliyorum, Stone."

Konuşma tarzındaki ciddiyet, kalbimin hızla çarpmasına neden oluyor.

Neler oluyor böyle? Belli ki benim bilmediğim bir şey biliyor.

Arkasını dönüp kapıya doğru yönelirken, ben de ona daha önce hiç hissetmediğim bir gerginlikle bakakalıyorum.

"Çar mı?"

Başını omzunun üzerinden çeviriyor ama gözlerini benden dümdüz aşağıya diyor. "Öyle mi?"

Sinir bozucu bir aptal gibi görünmemeye çalışarak elimi enseme sürdüm. "Bilmem gereken bir şey var mı?"

Sonunda bakışları benimkilerle buluştu ve kardeşimin daha önce hiç görmediğim bir kayıtsızlıkla bana bakması karşısında kalbim göğsümde gümbür gümbür atmaya başladı. "Hayır."

Omuzlarım düştü. Bana neler olup bittiğini anlatmayacak. Şimdi neden anlatsın ki? Daha önce hiç iç çevreye alınmadım, hep dışarıdan izleyen oldum. Piç çocuk asla gerçek bir aile üyesi olmaya layık değildir.

"Sienna bu akşam partiye gelmeyecek. Kendini iyi hissetmiyor," diye belirtiyor.

Bir yerde parti olduğundan bile haberim yoktu, ama yine de neden olsun ki? Daha önce hiç partiye götürülmedim ki. Sadece müzayedelere götürülüyorum. Bana içini dökmeye başlaması karşısında kaşlarım yukarı kalktı.

Derin bir nefes verdi. "Ona biraz temiz hava almak için bahçede yürüyüşe çıkmasını söyledim." Ses tonunda kesin bir şey vardı, tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir ipucu, ama ayrılmadan önce ona veda etmemi söylediğinden oldukça eminim.

Başka bir şey söylemeden çıktı, kapıyı arkasından kapattı ve beni milyonlarca soruyla, tek bir cevap bile vermeden baş başa bıraktı.

Tek bildiğim, benden sır saklıyorlar ve sırlar yalan gibi gelebilir. Yalancılardan nefret ediyorum.

On Altıncı Bölüm

Siena

Çar bana bu akşam bir sosyetik kadının nişan partisine katılmak yerine evde kalıp bahçede yürüyüş yapmamı söylediğinde, hemen ayağa kalktım. Hiçbir etkinliğin dışında kalmama izin verilmez. Babam beni, halka açık artırmaya hazır, kıymetli bir midilli gibi gezdirmeyi sever.

Stone bu gece bir dövüşe gidiyor ve ben yalınayak çimenlerin arasında yürürken, son bir kez odasına gitmeyi düşünüyorum, ama bir şey beni durduruyor. Belki de yaklaşan evliliğimin bilinci, belki de üzerimde asılı duran cezasının vaadi, ama bir şey bana gidip veda etmemem gerektiğini söylüyor.

Bu düşünce bile kalbimi acıtıyor.

İçimde bir boşluk hissediyorum. Hayatımda o olmadan nasıl hissedeceğim acaba?

Tek istediğim o iken kendimi başka bir erkeğe teslim etmek, olabilecek en kötü ceza gibi geliyor. Başka bir

erkeğin ellerinin bana dokunmasını istemiyorum ve onlara dokunma düşüncesi bile beni tiksindiriyor.

Stone için evliliğim bir ihanet olacak, ama zaten sakladığım sırrın kendisinden daha büyük bir şey olamaz ve biliyorum ki bu yüzden benden nefret edecek.

Bu yüzden veda etmek yerine, berrak gece gökyüzünde teselli buluyorum ve gül bahçesine doğru yöneliyorum.

Stone'un geniş omuzları görüş alanıma girdiğinde ayaklarım donup kaldı ve tamamen oradan ayrılmayı düşündüm.

"Seni koklayabiliyorum, Sienna." Onun boğuk sesiyle içimde bir sıcaklık hissettim ve bu sözü üzerine iç çamaşırimda biriken ıslaklığı hissederek olduğum yerde kıvrandım.

Vücudum neden onu bu kadar çok istiyor? İstememem gerekirken onu istiyorum.

Bana doğru döndü ve ay ışığı gözlerindeki maviyi aydınlatarak onları parıldattı. "Hasta görünmüyorsun." Bana doğru başını salladı ve bakışları altında kızarıırken, kendimi genç bir kız gibi hissettiren soluk mavi yazlık elbiseden daha seksi, daha çekici bir şey giymiş olmayı diledim.

"Parti yapmak istemedim." Çenemi yukarı kaldırdım.

Ağızından hafif bir kıkırdama sesi çıktı ve keşke o sesi şişeye doldurup sonsuza dek saklayabilseydim diye düşündüm. O sesi bir daha asla duymayacağım düşüncesiyle boğazımda bir yumruk oluştu. Onu yıldızların altında, omuzlarından aşağı sarkan beyaz tişörtü ve kalın bacaklarına yapışan soluk mavi kot pantolonuyla bu kadar yakışıklı bir şekilde bir daha asla göremeyeceğim düşüncesi...

Onu asla istediğim gibi keşfetmemek.

"Bana sanki beni özleyecekmişsin gibi bakıyorsun." Şakasına dudak seğirdi, ama gerçek kalbime saplandı ve beni olduğum gibi ortaya çıkardı. Bir yalancı, şeytanın kızı ve bir hırsız, çünkü biliyorum ki kalbini çaldım ve geri

vermeye hiç niyetim yok. Kendim hayatta kalmak için ona ihtiyacım varken nasıl geri verebilirim ki?

"Hey, bir hafta sonra döneceğim." Önüme geçiyor ve kalın parmağıyla saçımın bir tutamını çeviriyor, ben ise donakalmış bir şekilde orada duruyorum. Burada olmayacağım. Başka birinin yatağında, kocamın yanında yatacağım, kalbim atmakta zorlanacak.

Boğazımda bir hıçkırık düğümlendi ve gözlerimden yaşlar süzülürken istemsizce hıçkırdım. "Gitmeni istemiyorum," diye fısıldadım.

Dudakları hafifçe kıvrılıp gülümsüyor ve endişemin samimiyetini anlamadığı için minnettarım. Gerçeği çok geç olana kadar bilmeyecek, çünkü yokluğumda acı çekeceğini bilmek dayanılmaz bir acı, sanki biri beni işkenceyle parça parça ayırıyor gibi.

"Sana ihtiyacım var," diye mırıldanıyorum ve parmağı saçlarımda duruyor.

Beni reddedeceğini iliklerime kadar hissediyorum, bu yüzden her zaman özlediğim içsel gücü ve cesareti bulup ileri adım atıyorum ve bunu alıyorum.

İşte her şeyi ele geçirdiğim an bu.

Elim, kot pantolonunun altındaki kalın penisini kavırıyor ve o donakalmış bir haldeyken, benim cüretkarlığım karşısında şaşkına dönmüş bir şekilde, onu okşuyorum.

"Si..." Gözlerini sıkıca kapatıyor ama ben onu görmezden gelip yeni bir kararlılıkla ileri adım atıyorum.

Eğer hayatımın geri kalanını istemediğim bir adamla geçirmek zorundaysam, istediğim adamla bir gece geçirmek istiyorum.

Kalbim avucunun içinde olan adam, benimle bir gece geçirmeyi hak ediyor.

İkimiz için de ömür boyu sürecektir anılar bırakacak tek bir gecelik aldatmaca.

Taş

O beni okşamaya devam ediyor ve bu içimde bir zevk dalgası yaratıyor. Daha önce başka hiçbir kadın bana dokunmamıştı, en azından hatırladığım kadarıyla. İstedğim tek kadın o oldu.

Benim yasak sırrım.

"Si..." diye boğuk bir sesle konuşabiliyorum ama o bana doğru itiyor. Yumuşak bedeni sert bedenime yapışıyor ve kanımı, vücudumdaki her hücreyi harekete geçiren şiddetli bir sahiplenme duygusuyla kaynatıyor.

Ağzımda memesinin olması ve onu emzirirken başımı okşama şeklinin anısı, içimde kükreyen bir öfke patlamasına neden oluyor.

"Benimsin." Dudaklarımı onun dudaklarına bastırıp, dişlerimizin birbirine çarpıp dillerimizin birbirinin ağzında çırpındığı, karmakarışık ve yakıcı bir öpüşmeye girişiyorum. Acımasız ve vahşi bir öpüşme bu ve ona karşı hislerimin bir simgesi.

Parmakları kemerime değdi ve onu durdurmak için elimi bileğine kenetledim.

"Seni istiyorum. Lütfen bunu bana ver," diye tekrarlıyor, gözleri benimkine yalvarırcasına bakıyor.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum." Bu sözler dilimde zehir gibi bir tat bırakıyor.

“Evet, istiyorsun. Bunun böyle olduğunu biliyorsun.” Zorlukla yutkunuyor. “Kalın sikini içime sokup, başkası almadan önce sana ait olanı almak mı istiyorsun?” Konuşma tarzında bir şey var ama gizli mesajı çözemiyorum. Duyduğum tek şey, sikimden akan ön meni coşkuyla damlarken söylediği iğrenç sözler.

Benden uzaklaştı, nefesim kesildi ve daha fazlasını istedim. Sonra geri çekildi ve yavaşça yere çöktü. Gözlerim faltaşı gibi açılmış bir şekilde külotunu çıkarmasını, çimenlerin üzerine uzanmasını ve bacaklarını açarak ay ışığı altında parıldayan vajinasını bana göstermesini izledim.

"Nerede sana ihtiyacım olduğunu görebiliyor musun?" diye soruyor ve parmağı bacaklarının arasında biriken nemin üzerinden aşağıya, küçük deliğine doğru geziniyor.

Aman Tanrım.

Evet.

“Burayı da esnetmeni istiyorum. Tıpkı benimle yaptığın gibi...”

Bir anlık bir sahiplenme hissi beni sardı. Daha fazla ikna olmaya gerek duymadan, telaşla kemerimi çözdüm.

Bunun için cehenneme gideceğim ama şu an için o her şeye değer.

Alevlerin içine isteyerek yürüyeceğim. Onun bu parçasını, benden almam için yalvardığı bu parçayı almak için binlerce kez daha öleceğim.

O, çekilen her zerre acıya ve gelecek her şeye değer.

O her zaman öyleydi.

Tek bir güzel anı, bir ömür boyu sürmeye yetebilir.

On yedinci Bölüm

Taş

Bacaklarının arasına diz çöküyorum; tahrik olmuş halinin kokusu, ona olan saplantımı körükleyen bir afrodizyak gibi. İçimdeki vahşi hayvan onu kendime ait olarak işaretlemeyi arzuluyor. Arzum o kadar güçlü ki, yeterince uzun süre dayanıp performans gösteremeyeceğimden endişeleniyorum.

İşte istediğim bu. Hep istediğim şey bu. Aramızda hiçbir şey olmadan, sadece ikimiz.

İşte böylece, kızımın yanına yerleşirken dünyayı, henüz yaşanacak olan işkence vaadini bir kenara bırakıyorum ve istediğimi alıyorum. İkimizin de istediğini.

Tişörtümü başımın üzerinden çıkarıp yere fırlattım, sonra onu sırt üstü yatırdım ki görmek istemediğim şeyi görmesin. Parmaklarım kot pantolonumla oynadı, sonra penisimi boxer'ımdan çıkarıp şişmiş başımı ıslak vajinasının üzerinde yukarı aşağı hareket ettirdim.

Vay canına, bu harika!

Vajinasının sıcaklığı ve kayganlığı beni ona sahip olma arzusuna sürüklerken gözlerim yuvarlanıyor.

"Bütün bu ıslaklığı benim için mi?" diye nefes nefese sordum, ıslaklığı tenime işlerken.

"Evet. Sadece sen, Stone," diye nefes nefese söylüyor ve ben onun her kelimesine inanıyorum.

"Eğer bir gün başka birine cinsel istek duyduğunu öğrenirsem, onu öldürürüm. Anladın mı?"

Ona dikkatlice bakıyorum ve yeşil gözleri de aynı sahiplenme duygusuyla parlıyor. Sözlerim onu tahrik ediyor ve bu da benim ona olan isteğimi daha da artırıyor.

"Sadece senin için damlayacağım. Özlediğim sensin, sadece sen."

Penisimin başını girişine bastırıyorum. "Bundan emin misiniz, Prenses?"

"Evet," diye fısıldıyor ve ben yavaşça onun darlığına doğru ilerliyorum, kanım coşkuyla doluyor.

"Kız arkadaşım erkek *kardeşinin* vajinasını becermesini istiyor, öyle mi?"

Başını yere gömdü ve vücudu bu müdahaleyle gerildi. "Aman Tanrım."

Acı verici bir şekilde, santim santim içine doğru ilerlemeye devam ediyorum, bir yandan da boğazının sütununa ve göğsünün şişkinliğine nazik öpücükler konduruyorum ve omuzlarıma nasıl tutunduğunun tadını çıkarıyorum. Tırnakları tenime saplanıyor, yakıyor ve ben de onların orada bulunanlardan daha derin, kalıcı izler bırakmasını diliyorum.

"Kahretsin. Sanırım sığamam."

"Yap şunu!" diye vahşi bir kedi gibi haykırıyor. "Uygun hale getir, Stone!"

Aman Tanrım, kız arkadaşımı incitmemeye çalışıyorum ama o ısrarla içine girmemi istiyor. Sahip olma duygusu beni ele geçiriyor ve daha derine itiyorum, ıslak sıcaklığı

beni sararken hissettiğim ezici duygu karşısında dişlerimi sıkıyorum.

Onu gererken yüzünü buruşturuyor, penisim ancak birkaç santim içeri girmiş durumda. Büyük olduğumu biliyorum ve en son istediğim şey ona zarar vermek. Bu anıların kıymetli olmasını ve ona duyduğum sevgiyle yaratılmasını istiyorum.

"Acıyor mu? Canını mı yakıyorum?" diye dişlerimin arasından soruyorum, boynuna ve çenesine öpücükler kondururken. Onu çılgın bir canavar gibi ısırma, emme ve yutma isteği beni çıldıracak noktaya getiriyor. Kendim üzerindeki kontrolüm sarsılıyor.

Başını öfkeyle salladı. "Durma. Lütfen durma."

Daha da derine batıyorum ve inliyorum.

"Asla," diye hırladım, penisimin ucu vajinasının duvarına değdiği anda. "Asla durmayacağım." Duvarları beni o kadar sıkı kavradı ki, kendimi toparlamak için hareketlerimi durdurdum.

Vajinasının içindeki penisime bakarken, onu sahiplenme arzusu bir zorunluluk haline geliyor. "İçine boşalacağım, Sienna. Öyle derine boşalacağım ki seni hamile bırakacağım."

Ağız açılıyor ve ben de alt dudağını dişlerimin arasına alıp hafifçe çekiyorum, ardından da nazikçe yalıyorum.

"Güzel kızım, küçük vajinanı benimle doldurana kadar seni dolduracağım."

Sonra penisimi dar deliğinden çıkarıp tekrar içine öyle sertçe soktum ki gözleri fal taşı gibi açıldı ve masumiyetine olan bağı koparıp onu sonuna kadar doldurmanın verdiği zafer duygusu beni sardı. Dudakları sessiz bir çığlıkla aralandı ve masumiyetinin kanı penisimin ucunu kaplarken sıcaklığı beni sardı. Acımasız bir deli gibi içine girmekten başka çarem yoktu, tıpkı onun bende bıraktığı gibi bende de iz bırakmaya kararlıydım. Onu hamile bırakmaya ve bir parçamın içinde büyümesine, onu bana bağlamaya kararlıydım.

Tehlikeli bir düşünce ama şu anda umurumda değil. Bunu istiyorum. Onu ve bebeğimizi istiyorum ve onu bu duruma soktuğum için kendimi bir pislik gibi hissetsem de, bunu durdurmak için hiçbir şey yapmıyorum ve her güçlü kasılmayla gerçekleşmesini istiyorum.

Her sert giriş ve çıkışta sırtı geriliyor ve bacakları sırtımı sararak beni pozisyonumda sabitliyor.

"Bu penisi istiyorsun, değil mi?"

"Evet. Evet. Lütfen durmayın."

"Evet, kesinlikle," diye hırıldadım her vahşi hamlede. "Kahretsin, harika hissettiriyorsun. Prensesimin vajinası benim için çok sıkı."

Gözleri, yoğun bir gözyaşı ve hayranlık karışımıyla doldu.

Bunu yapıyoruz. Kız kardeşimle sevişiyorum.

Kendimi sonsuza dek dayanmaya zorluyorum, ama onun beni sıkıca kavraması ve yıllarca içimde biriktirdiğim, kendimi onun yanında tutmanın verdiği hayal kırıklığı yüzünden kontrolümü kaybediyorum. Orgazmım omurgamdan şimşek gibi geçerken yanağımın içini ısıtıyorum. "Kahretsin. Boşalacağım. İçine boşalacağım, Sienna."

Vajinam açılıyor ve ardı ardına gelen meni akıntısı vajinasını dolduruyor; ben ise gözlerimin önünde yıldızlar dans ederken hareketsiz kalıyorum.

"Seni seviyorum, güzel kızım."

Siena

“Seni seviyorum, güzel kızım,” diye fısıldıyor saçlarımın arasına. Ağır ağır nefes alışverişleri havayı dolduruyor ve sesindeki samimiyet karşısında gözlerimden yaşlar süzülüyor. Bu, her zaman istediğim her şey. O, her zaman istediğim her şey.

Geniş sırtından elimi çekip çenesini avucumun içine alıyorum, onu da sahipleniyorum. Sonra dudaklarını dudaklarıma yaklaşıtıyorum ve gözlerimiz buluştuğunda, ondan yayılan sevginin tadını çıkarıyorum. Kalbim *gümbür gümbür* atıyor.

Bekaretimi kaybetmenin böyle olması gerekiyordu, sevdiğim adamla, bir yabancıyla değil.

Yavaşça dillerimiz nazık, tutkulu bir öpüşmeyle dans ediyor; bu öpüşme bir şekilde nefesimi kesiyor ve bana oksijen sağlıyor. Dilinin ağzıma tutkuyla girmesi içimde kıvılcımlar saçıyor ve her an patlamaya hazır hale geliyor.

Yıldızların üzerimize parladığı ve gözlerinden sevginin aktığı bu anda, kalçaları tekrar hareket ediyor, içimdeki ateş, dizginsiz bir sevgi gücüyle alevleniyor; ona kalbimi veriyorum ve o da bana karşılık veriyor. Her hareketini hafızama kaydediyorum ve içimde duygular kabarıyor. Keşke bu gece sonsuza dek sürseydi. Sevdiğim adam bana her şeyini veriyor.

Onun her şeyi mükemmeldi.

Bu sefer kalçaları daha yavaş hareket ediyor, arzularımın alevini körüklüyor ve dokunuşuyla kasıklarım kasılıyor.

Şu anda bizi birbirinden ayırabilecek hiçbir şey yok. Şiddet tehdidi yok, ihanet vaadi yok, sadece kaderin bir araya getirdiği iki aşığın, asla yaşamamaları gereken bir hayatı arzulayan yasak aşkı var.

Çenesine saplanmış parmaklarımla onu yerinde tutarken, gözlerim onun gözlerine kenetlendi ve kalbini paramparça edecek gerçeği ona iletebildim. Bakışlarımız birbirine kenetlenmiş halde, kararlılığımı koruyarak ona, ben artık onun olmasam bile, her zaman benim olacağına dair bir söz verdim.

Gözlerim, onun kalçalarının özenle tasarlanmış her hareketinde, her nazik itişinde, klitorisimin zonklamasına neden olan özlem dolu her anında yanıyor. Birbirimizin gözlerine baktığımız bu güzel an, sonsuza dek kalbimde yer edecek, hafızama kazınacak ve tenimde iz bırakacak.

Öpüşmeden sonra geri çekildiğinde nefesi yüzüme değişiyor ve yüzünde yürekleri durduran bir gülümseme beliriyor, gamzeleri ortaya çıkıyor ve bana işler farklı olsaydı geleceğimin nasıl olabileceğine dair bir ipucu veriyor.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadım ve o dişlerini sıktı.

"Kahretsin!" diye tıslıyor, narin duvarlarım onu sıkıca sarıp beni sevgisiyle kaplamasını isterken. Ağzım açık kalıyor, orgazmım o kadar güçlü bir şekilde beni sarıyor ki yıldızlar göz kamaştırıcı bir ışığa dönüşüyor ve ikimizin de bir bütün olarak ona doğru süzöldüğümüzü hayal ediyorum.

Sadece hayallerimde var olan bir geleceğe doğru.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, gözümün köşesinden bir damla yaş süzülüyor. Gerçek şu ki, cehennemim hemen kapımda ve daha da kötüsü, sevdiğim adamı mahvetmek üzereyim.

On sekizinci Bölüm

Taş

Beş gün sonra...

Hedefime ulaşmayı beklerken güneşin yakıcı ışınları altında alnımda ter damlaları birikiyor.

Bugün bir gariplik var. Biliyorum. Ama bunu sorgulamaktan ve ne anlama geleceğini düşünmekten çok korkuyorum.

Sienna'nın bekaretini almak çok riskliydi ama yine de hiçbir şeyini değiştirmek istemezdim. Kimi kandırıyorum ki? Kesinlikle daha uzun süre dayanabilirdim. Ama ilk deneyimler hızlı olmalı değil mi? İkimiz de boşaldık. Tutku ve aşk vardı ve isteyebileceğim her şey vardı. Kaç kişi ilk deneyiminde böyle inanılmaz bir şey yaşadığını söyleyebilir? Ruh eşinin ona ömür boyu aklında tekrar

tekrar canlanacak ve sürekli hatırlayacağı eşsiz bir hediye verdiğini?

Kahretsin, onu kaybetmemenin bir yolunu bulmalıyım.

Onu düşünmek beni tekrar baştan aşağı tahrik ediyor, bu da dikkatimi dağıtıyor. Bir apartman bloğunun dışında, yüzünde sürekli "*İçim ölü*" ifadesi olan bir adamı bekliyorum ki boynundan vurup babama kanıt olarak fotoğrafını gönderebileyim.

İki gece önceki dövüşten kalan parmak boğumlarımdaki kesikler, planlandığı gibi gitmeyen bir maçın kalıcı bir hatırlatıcısı. Yumruklarım adama o kadar sert ve hızlı vurdu ki, iki antrenörüm Cole ve Jace tarafından ringden dışarı sürüklendim. İçimde bir şey koptu ve tüm birikmiş öfkem dışarı çıktı ve kontrol etmekte zorlandığım vahşi bir canavara dönüştü. Kardeşimin istediği gibi oynamam gereken, rövanş için açık bırakacağım ve böylece daha fazla para kazanacakları bir maçı, ancak performansım ve Czar'ın sesli notlarından sonra, rakibimin yakın zamanda, hatta belki de asla, rövanş için hazır olacağını sanmıyorum.

Kaygının ortasında kurşun gibi ağır bir endişe düğümü var, beni aşağı çekiyor. Bugün her şey ters gidiyor ve bunu bir şekilde Sienna'ya bağlıyorum. Hedefim bana tanıdık gelmiyor, ama sanki tanıdık gelmesi gerekiyormuş gibi hissediyorum, bir şeyleri, çok önemli bir şeyi kaçırıyorum ve bu his geçen her an daha da kötüleşiyor.

Midemde sinirler kıpır kıpır, elimdeki çizgiyi takip etme isteği duyuyorum; o çizgi beni rahatlatıyor ve beni şimdiki zamana geri getiriyor.

Apartmanın kapısının açılma sesi beni sersemliğimden çıkardı ve tekrar gölgelerin arasına saklandım. O, dünyanın derdini umursamaz bir şekilde arabasına doğru yürürken boğazım kurudu.

Bu adamda beni ürperten ve alışık olmadığım nadir bir endişeyle midemi alt üst eden şey ne? Duvarın arkasından çıkıp otoparkı tarıyorum. Boş ve bunun bir tür tuzak olup

olmadığını merak ediyorum. Bu kadar kolay olamaz, değil mi?

Ona doğru yaklaşıyor—ki bunu nadiren yaparım—silahımı belimden çıkarıp, kararlı adımlarla otoparkın karşısına doğru ilerledim.

İçimden bir ses bana çok büyük bir hata yaptığımı haykırıyor.

Yapma.

Sandığınız gibi değil.

Pişman olacaksın.

Onda tanıdık bir şeyler var, ama aynı zamanda yok da; ancak netlik bulmaya çalıştığım da kafamdaki ağrı şiddetleniyor. Bu işin bir an önce bitmesini, acı ve kafa karışıklığının ortadan kalkmasını her zamankinden daha çok istiyorum.

Şakaklarıma elektrik çarpıyor ve alnımı ovuyorum. Geçmişimi gereğinden fazla kurcalamaya çalıştığım da bu her zaman oluyor ve bu da yapmamam gerektiğinin bir başka sebebi, yine de yürüyüşünü daha önce görmüştüm. Biliyorum. Düz, hesaplı. Tüm tavrında tanıdık bir özgüven ve ciddiyet havası var. Daha önce gördüğümü bildiğim bir şey.

Neden daha fazlasını hatırlayamıyorum ki?

Önümde bir sis beliriyor ve yıldırım hızıyla çözülüyormuş gibi hissederken ayaklarım sendeliyor.

Bu yanlış.

Bu işin tamamı yanlış.

Yavaşça dönüyor ve artık ya şimdi ya da asla. Göz açıp kapayınca kadar, hayatıma mal olabilecek ama onun hayatını kurtarabilecek bir karar veriyorum. Nişan alıyorum, ama talimatlara uymak yerine omzuna isabet ettiriyorum çünkü içimdeki ses bana onu öldürdüğüm için pişman olacağımı söylüyor. Bana hatırlamam gerektiğini söylüyor.

Yere düşerken kafası asfalt zemine çarptı ve ben de onun adına irkildim. Bir başka uyarı işareti. Hedeflerime

asla sempati duymam. Hiçbir zaman.

Neden yapayım ki? Bize haksızlık yaptılar ve telafi etmek için gönderdikleri kişi benim.

Şimdiye kadar.

Kendimi tutamadım, yaklaştım ve boğazımdaki yumruyu bastırmaya çalıştım.

Kötü fikir, Stone. Berbat fikir.

Ama onda beni kendine çeken bir şey var. Bilmem gerekiyor; onu kendi gözlerimle görmem gerekiyor.

Eğilerek onu sırt üstü çevirdim. Omzundaki kurşun yarısından kan sızıyordu, sonra gözleri aralandı ve gözlerimle buluştu, ben de geriye doğru çekildim.

Umutsuz bir ifadeyle dolu parlak mavi gözler bana bakıyor. Gözleri irileşiyor ve ağzı, ancak inanmazlık olarak tanımlayabileceğim bir şekilde açılıyor.

Beni tanıyor.

Hafızam bu kadar silinmişken onun beni tanıdığı düşüncesi göğsümde bir acı saplandı, ama onun tanıdık geldiğini biliyorum ve onu öldürmeme kararı doğru bir karardı.

Cep telefonu yanında, ulaşamayacağı bir yerde duruyordu ve hiç tereddüt etmeden telefonu kapıp eline tutuşturdu. Ondan ne beklediğimi tam olarak bilmiyordum. Gözleri geriye doğru kaymıştı ve göğsü hızla inip kalkıyordu.

Ona yardım etmeli miyim?

Olduğum yerde donakaldım, beynim kısa devre yaptı, sonra gözlerimi otoparkın karşısına çevirdim. Kimse gelmiyor, kimse onu kurtarmayacak.

"Kahretsin!" Elimle tıraşlı başımı okşadım ve ona dik dik baktım. O parlak mavi gözler artık cansızdı, ama rüyalarımda tanıdığım bir kadının gözleriyle birleştiler; görüntüsü gözümün önünden geçti ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Ne yapmam gerektiğini biliyorum.

"Bunu yaptığıma pişman etme beni, şerefsiz." Kalbim gümbür gümbür atıyordu, bu yüzden telefonunu alıp 911'i

aradım.

Öldürmek için gönderildiğim adamı kurtarmak üzereyim ve içimdeki o korku yumağı şimdi her zamankinden daha ağır.

Ondokuzuncu Bölüm

Taş

İki gündür hiçbir şey yemedim ve araba Casa Forte'ye doğru virajlı yolda ilerlerken, her virajı midemde hissediyorum ve içimde bir bulantı kabarıyor.

Çağrıldım.

Aldığım kararın cezası yakında uygulanacak ve içimi korku kaplıyor.

En kötü ne olabilir ki? Zaten çok şey atlattım ve hala buradayım. Hala ayaktayım.

Cezamın sonunda Sienna'nın beni bekliyor olacağını bilmek, acıyı daha katlanılabilir kılıyor. Cehennemden uyandığımda gözlerinin üzerimde olması, kurtarıcı lütfum olacak. Avucumdaki çizgiler üzerinde parmağının gezinmesi beni bilinçsizlikten uyandıracak ve asla sahip olamayacağımız bir geleceğin hayalini kurmama izin verecek. Onun varlığı benim gücüm olacak.

Araba durdu ve vücudum titremeye başladı, bu yüzden içimdeki fırtınayı kontrol altına almak için burun

deliklerimden nefes aldım.

Çok kötü olacak; bunu iliklerime kadar, ruhuma kadar hissediyorum.

Şoför kapımı açıyor ve kaçma isteğimi bastırmak için kendimi zorluyorum. Burası benim evimken nereye gidebilirim ki?

SUV'den inerken gözlerim o kasvetli malikaneyi taradı. Beni saran gölgeler, ruhumu çekiştiren, işkence başlamadan önce bile beni parça parça yıpratın şeytanlar gibiydi.

Derin bir nefes alarak doğruldum, boğazıma düğümlenen gergin yumruyu yuttum ve içeri girdim.

Vector hemen öne çıktı ve alaycı bakışları beni paramparça etmek istercesine delip geçti. Gözlerindeki açlık mide bulandırıcıydı ve kendimi kontrol altına alıp durumu daha da kötüleştirmemek için yumruklarımı pantolon ceplerime sokmak zorunda kaldım. Ağzını açarken dudaklarında hesaplı bir sırıtış belirdi. "Azrael, babanla görüşmeden önce senin ve Çar'ın ofisine gelmeni istiyor." Sözlerine başımla onay verdim ve koridordan ofisine doğru yürüdüm; daha önce birçok kez dayak yediğim ve bir kez daha dayak yiyeceğim bir oda gibi görünüyordu.

Kapıyı çalıyorum ve beni içeri çağırmasını bekliyorum. "Gir." Derin sesi, babasının sesi gibi tüylerimi ürpertmiyor ama bu toplantının ciddiyetini bildiğim için beni tetikte tutuyor.

İçeri girdiğimde Azrael'in pencereden dışarı baktığını, sırtının bana dönük olduğunu gördüm. Çar ise kapının karşısındaki duvara yaslanmıştı.

Garip.

Bu garip.

Neden oturmuyorlar? Onlar her zaman oturuyorlar.

Azrael, "Otur," diyor ama bana dönmüyor ve ona hayır demek istediğim için boğazım kuruyor. Ama elbette ona karşı gelmeyeceğim. Bunu daha önce yaptım ve bunun kanıtı olan yaralarım var.

Kalçam sandalyeye değdiği anda Çar kapıyı kilitlemek için hareket etti, anahtarı cebine koydu ve başını öne eğerek kapıya yaslandı, benimle göz teması kurmaktan kaçındı. Gözlerim ikisi arasında gidip gelirken kalbim farkındalıkla gümbür gümbür atıyordu.

"Sen yokken bazı değişiklikler oldu." Neyi onayladığımı bilmesem de başımı sallıyorum. Sanırım onların taleplerine itaat etmeye alışmışım. Azrael boğazını temizliyor. "Sen yokken Sienna evlendi." Sözleri göğsüme öyle güçlü bir vahşet darbesi indiriyor ki, vücudumdaki her hücreden enerjiyi çekiyor. Sonunda bana doğru dönüyor. "Beni duydun mu? Evlendiğini söyledim!" diye hırslı bir şekilde söylüyor ve ben de ona bakakalıyorum, evliliğini ayarlamaya yardım etmişken neden bu kadar öfkeli olduğunu anlayamıyorum.

Sözlerini zihnimde tekrar tekrar canlandırırken başımı ellerimin arasına aldım. "*Sen yokken bazı değişiklikler oldu.*"

Bütün bunların planlanmasında o da yardımcı oldu.

Her şey yavaş yavaş yerine oturuyor.

Benim mücadelem.

Yokluğum.

Ben yokken evlendi. Her şey planlanmış, önceden tasarlanmıştı.

Bir ihanet.

Onu başka bir adama verdiler. Başka bir adam benim olan şeye dokundu.

Onu benden aldılar.

Sevdiğim tek şey.

Onu benden aldılar.

İçimde bir öfke patlaması yaşandı ve sandalyemden o kadar hızlı fırladım ki, ne olduğunu anlamadı bile. "Şerefsizler!" diye kükredim ve ona ulaşmak için masasının üzerinden atladım, ama Çar sırtıma atladı.

"Sakin ol. Sakin ol," diye tısladı ar, kollarını boynuma dolarken. Benim için bir tehdit değil ve bunu biliyor. Onu itip savurdum, hem o hem de bilgisayar yere düştü ve tekrar saldırmak için ayağa kalktığımda, ihanetlerinden dolayı içimde nefret kabardı.

Onu benden aldılar.

Kendi öz kardeşlerim benden sahip olduğum tek şeyi aldılar.

Silahın soğuk metal parçası şakağıma çarptı, ardından emniyet kilidi tıkırdadı.

"Yeter." Azrael'in sesi yumuşak ve soğuk. Kontrol onda ve her zamanki gibi bende hiçbir kontrol yok, zerre kadar.

Onların kontrolünde ve dikte ettikleri sahneleri yarattıkları bir kuklayım. İçimde bir boşluk büyüyor, benden aldıkları kıza ve geleceğe duyduğum derin bir özlem. Babamızın dişini kırdığım günden beri ilk kez gözümünden bir damla yaş süzölüyor ve yanağımdan aşağı süzölürken Azrael'in yüzü kısa bir an düşüyor.

"Yap şunu," diye yalvarıyorum, her kelimesinin arkasındayım. Onsuz hayat yaşanmaya değmez ve onun başkasının olduğunu bilmek, katlanabileceğim en kötü işkence.

Başka biri onu kucağına alacak.

Başka biri onunla geleceğe sahip olacak.

Bir hayat.

Ve şimdi hiçbirine sahip değilim.

Hiçbir şeyim yok.

"Yap şunu!" diye tekrarladım, bu sefer daha yüksek sesle, ve ne kadar korkak görünebileceğimi umursamadan gözlerimden yaşlar sel gibi aktı.

O olmadan ben gerçekten hiçbir şeyim.

Hayatımda onsuz bir an daha yaşamak istemiyorum.

O benim yaşama sebebimdi ve onsuz hiçbir şeyim yok.

Omuzlarım titriyor, şiddetli bir hıķırma beni ele geçiriyor ve kardeşime bakarak, beni bu acıdan kurtarması

için yalvarıyorum. Hayatıma bir kez ve sonsuza dek son vermesi için yalvarıyorum.

"Lütfen. Lütfen yapın."

Azrael'in karanlık gözleri gözlerime dikilirken silah titriyor ve gözlerinde suçluluk duygusunun kaynadığını görüyorum, ama duruşundan ödün vermiyor. "Yapamam," diye fısıldıyor, neredeyse benim kadar yıkılmış bir halde ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum çünkü acımı dindirmeyi reddediyor, bu da işkencemi daha da acımasız hale getiriyor.

"Onsuz hayatım yaşanmaya değmez." Burnumu çekiyorum.

Azrael gözlerini başımın üstüne dikti. "Yap şunu." Boynumda keskin bir acı hissettim ve o piç kurusunun bana bir şey enjekte ettiğini anladım, acı tanıdıktı. "Çok fazla değil. Belli olmamalı," dedi gergin kaslarım gevşerken ve zihnim bulanıklaşırken.

Azrael silahı beline soktu ve bana enjekte ettikleri şeyin etkisiyle vücudum gevşedi. Sonra önümde parmaklarını sıkılattı. "Beni dinle." Sert sesi dikkatimi çekti. Çar ağır kollarımı arkama doğru itti, sonra uyuşturucunun etkisiyle başım döndü ve ayakta durmak için mücadele ettim. Azrael çenemi sertçe parmaklarının arasına aldı. "Beni dikkatlice dinle. Babamız sana evlilikten bahsedecek. Burada yaptığın gibi davranamazsın. Beni duyuyor musun?"

Gözlerim bulanıklaşıyor ama bir şekilde başımı sallıyorum.

Çenesini sıkıyor. "Her zamanki gibi, itaatkâr halinle devam et. Hiçbir şey belli etme; beni anladın mı?" Yine, yarattıkları kukla gibi başımı sallıyorum.

Konuşurken dilim kalınlaşıyor gibi hissediyorum. "Ceza mı?"

Azrael dudaklarını yaladı ve gözlerini benden kaçırdı, bir şeyler bildiğini ima etti. Bu onun bir özelliğiymiş, zayıf bir özelliği. "Henüz bilmiyorum." Bildiğim yılan gibi kolayca yalan söyledi.

Sandalyeye geri yaslandım ve elime bir şişe su tutuşturuldu.

"İçki iç," diye emrediyor Çar ve ben de bir robot gibi içkiyi içiyorum.

"Biliyorum bizden nefret ediyorsunuz ve sizi suçlamıyorum ama size söyleyemeyeceğim çok şey var Stone. Hem sizin hem de bizim güvenliğimiz için."

"*Bizimkiler* ," dedi. Onun sözleri, benim değil. Her zaman olduğu gibi, onlar bana karşı.

Beklediği gibi başımı sallıyorum, ama içimde, o hafif ve havada süzölme hissinin arasında, patlamaya hazır bir cehennem, ardından gelecek bir yıkım vaadi var; ama bir plana ihtiyacım var. Beni daha fazla sakat bırakmayacak bir plana. Onu ait olduğu yere geri getirecek ve bu süreçte onları da yok edecek bir plana.

Yirmiinci Bölüm

Taş

Bir şekilde kaşığı ağızıma götürmeyi başarıyorum ama onun çorbasının tadına bakmanın her zamanki zevki gelmiyor. Tabii ki gelmiyor; çünkü o artık burada değil.

Ev dedikleri bu konak, kötülüğün kalesi ve şeytanın ta kendisi, kibirli yüzüne yapıştırılmış alaycı bir gülümsemeye karşımda oturuyor.

Uyuşturucunun etkisi altında değilim ki, önce onu iyice işkenceye maruz bıraktıktan sonra kafasını omuzlarından koparıp üzerine idrarımı dökme ihtiyacı hissetmeyeyim.

"Kız kardeşinin düğünü tüm aile için bir kutlamaydı." Azrael'in bakışları önce benimkine, sonra da babamızınkine kayarken, o da sırttı.

Başımı salladım ve mide bulantısı hissini bastırmaya çalıştım.

Ailemden gelen her kelime ve hareket artık zihnimde daha da yankılanıyor. "*Kız kardeşinin düğünü tüm aile için bir kutlamaydı*" cümlesi zihnimde tekrar tekrar canlanıyor,

sonra da bana yönelik bu takdir eksikliğinden dolayı göğsümde bir acı hissediyorum. Ben de aileden değil miyim?

O beni hiçbir zaman gerçekten öyle görmedi, yine de zihnimin bana anlatılanların ötesine geçmesine asla izin vermedim. Ne kadar acı verse de, içinde bulunduğum durumu her zaman kabul ettim.

İnsan kaçakçılığı yapılan bir kampta büyüyen gayrimeşru çocuk, sonunda aile içinde bir amaç buldu.

Oysa bu amaç, baştan beri onlara hizmet etmekten ibaretti.

Babamız peçeteye elini sürdü. "Onun için de epey para aldım. Tanrı bilir, son zamanlarda yaptığın hatalardan sonra paraya çok ihtiyacım vardı." En yüksek teklifi verene satılmasının benim suçum olduğunu ima ediyordu.

Sözleri zehir gibi, kanımı zehirliyor ve içimde acı esiyor. Tatlı, masum kızımın başkası tarafından dokunulması veya incitilmesi dayanılmaz bir şey, yine de Azrael'in istediğini yapıyorum ve oturmaya devam ediyorum.

Azrael, "Evliliği kavga fiyaskolarından önce ayarlanmıştı," diye iddia ediyor ve bu da beni rahatlatmaya yönelik beceriksiz bir girişimi.

"Yine de, yaptıklarının cezası ödenmeli." Gözleri gözlerime kilitlendi. "Sen de aynı fikirde değil misin evlat?" Bana alışılmadık bir lakap takması kanımı dondurdu ve gözlerimi kısıtım.

Bana daha önce hiç "oğlum" demedi, aramızdaki gerçek bağı her zaman reddetti.

Sonra başını geriye atarak yüksek, iğrenç bir kahkaha attı ve bu da tüylerimi diken diken etti. "Aptal herif hiçbir şeyden habersiz. Kovuldun." Kapıyı işaret etti ve ben de sandalyemde geriye doğru yaslandım.

Çar'ın gözleri benimkine yalvarıyor. Ne için, bilmiyorum, umurumda da değil, çünkü kapıya doğru ilerlerken, sanki böcekler derimin altına girmiş gibi hissediyorum. Buradan

bir an önce çıkmak, üzerimdekileri tamamen soyup duş zeminine yığılmak için sabırsızlanıyorum.

Elim kapı kolunda. "Ha, bir de Stone?"

Ona doğru döndüğümde kanım dondu.

"Evet efendim?" Bu sözler kuru ağzımda talaş gibi kaldı.

"Hadi spor salonuna gidelim, tadilata ihtiyacı var—" Peçeteyle ağzının kenarını siliyor ve dudaklarında acımasız bir gülümseme beliriyor. "Tadilat."

Neden? Çünkü buraya yakın zamanda yatırım yapıldı. Bunu biliyor. İçimde bir heyecan dalgası yükseliyor ve Azrael ile Çar doğrulunca bu heyecan yerini korkuya bırakıyor.

"Evet efendim," diye fısıldadım kayıtsızca, ama hiç de öyle hissetmiyordum.

Sonra çıkıp arkamdan kapıyı kapatıyorum, bunu yaparken ellerim titriyor.

Giriş holüne adımımı attığımda adeta histeri saçıyordum. Gördüğüm ilk güvenlik görevlisine, "Beni Eli'nin spor salonuna götürün," diye talimat verdim ve gözlerinde panik parladı.

"Şimdi!" diye bağırdım, kapıya doğru ilerlerken hem yenilenmiş bir kararlılıkla hem de daha da kötüsü, beni neyin beklediğine dair bir korkuyla.

Yirmi Birinci Bölüm

Taş

SUV daha yeni durmuştu ki, ayaklarım birden harekete geçti ve spor salonunun kapısına doğru koşup kapıyı hızla açtım. Her yer yıkım içindeydi ve kalbim duracak gibi oldu. Tam bir kaos yaşanmıştı, kesinlikle.

Gözlerim etrafı tarıyor. Spor salonu ekipmanları devrilmiş, duvarlar grafitiyle kirletilmiş ve burnuma yoğun bir sigara dumanı kokusu doluyor.

Her şey yok oldu.

Her şey.

Panik beni endişe verici bir hızla kemiriyor.

"Elijah mı?" diye hırlıyorum, ama içten içe bunun boşuna olduğunu biliyorum.

Biliyorum.

Boğazımda bir yumrukla ofis kapısına doğru ilerlerken, botlarımın altında kırık cam parçaları çıtırdıyordu. "Elijah?"

Şakaklarımdaki ağrı yüzüme doğru yayılıyor ve spor salonunda hareket ederken nabzım hızlanıyor. Kalbim

gümbür gümbür atıyor ve vücudum titriyor. "Elijah?" diye tekrar sesleniyorum ama kapı sıkışmış. Arkasında bir şey sıkışmış, daha fazla açılmasını engelliyor. Bu yüzden, yorgun bedenimde kalan son gücü kullanarak, omzumla kapıyı açıyorum. Tam bir dehşet manzarası göğsüme çarpıyor ve gördüklerimle baş edemeyerek sendeliyorum. Kusmuk boğazıma hücum ediyor, yakıcı zehriyle boğazımı yakıyor ve bir kez daha bu acımasız dünyaya mahkum olduğum için nefret ederek yere doğru kusuyorum.

Gözlerim bulanıklaşıyor ve dizlerimin üzerine çökerek hayatımda sevdiğim tek adamı kollarıma alıyorum. Ciğerlerim patlayacak gibi hissediyor, nefes almakta zorlanıyorum.

Boynundaki kurşun yarası, onu sıkıca kucaklarken kollarımı kanla kaplıyor. Çenem titriyor ve çektiği işkenceyi hayal ederken gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum. Bunu biliyorum, babam ve Vector bana da aynısını yaşattılar. Alt kısmı çıplak, işkence dolu yanık izleriyle kaplı, cezalarını ele veriyor ve her şeyi engellemek için gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Aramızdaki bağ yüzünden buna katlanmasına nefret ediyorum. Bu, bana yönelik kötü bir alay ve tehdit. Bana her zaman iyilik gösteren adama zarar vermek için hangi aletin kullanıldığını tam olarak biliyorum.

Çıplak bedeni şiddetli yanıklarla dolu, parmak uçları kopmuş ve ağzından kan sızıyor. Tecavüz sırasında dilini ısırıldığını tahmin ediyorum.

Tekrar tekrar.

Ceketimi çıkarıp alt bedenini örttüm, ona asla alamadığım bir nebze de olsa onur kazandırmayı umdum.

"Özür dilerim. Kahretsin, buna sebep olduğum için özür dilerim." Yutkunuyorum, kelimeleri bir araya getirmekte zorlanıyorum. "Tanrım, seni koruyamadığım için özür dilerim."

Sonra onun sözleri beni derinden etkilediğinde gözlerimi sıkıca kapattım. "*Bana ihtiyacın olduğunda buradayım.*"

Gözlerimi sıkıca kapatırken, acımın izlerinin tekrar ona yansımısını görmek istemediğimden, gözyaşlarım onun üzerine dökülüyor. "Keşke seninle konuşsaydım, yaşlı adam. Keşke sana her şeyi anlatsaydım."

Gözlerimi tekrar ne zaman açabileceğimi bilmiyorum, ama açtığımda çelik gibi bir kararlılıkla açacağım. "Önceki hayatımda ne yaptığımı bilmiyorum, ama bunu öğreneceğim." Bu doğru ve kafamdaki tüm soruların özü de buna dayanıyor.

Ben kimim ki?

Ben nereden çıktım böyle?

Peki ben, düşmanım gibi görünen bir adamın oğlu nasıl oldum?

Yaşlı adamın başına umut dolu bir öpücük kondurup onu yere yatırdım ve burnumdan akan sümüğü sildim. "Şimdi uyu, yaşlı adam." Keşke ona bugün bende oluşan değişimin sebebi olduğunu, bu anın geleceğim için bir katalizör olduğunu söyleyebilseydim. Ölümünün boşuna değil, intikam için olacağını. "Her şey için teşekkür ederim."

Ayağa kalktım ve yeni bir odaklanmayla omuzlarımı genişlettim; Eli'nin her zaman aramamı teşvik ettiği gerçeği bulmak için. Keşke bunu daha önce yapacak cesaretim olsaydı, diye düşündüm, bu yüzden boğazımdaki pişmanlık yumruğunu yuttum, sonra masanın etrafından dolaşıp kitaplığının arkasında saklanan kasaya doğru eğildim. Ardından, bana erişim kodunu hediye ettiği için Elijah'a sessizce teşekkür ettim.

Kalın parmaklarım titreyerek tuşlara basıyor ve bunun uyuşturucudan mı, Sienna'nın evliliğini öğrenmekten mi, kardeşlerimin ihanetinden mi yoksa bana değer veren tek adamın katledilmesinden mi kaynaklandığından emin değilim.

Kapıyı açıp silahını, bir tomar parayı ve banka kartlarını alıyorum. Benim de kartlarım olabilir ama içimden bir ses daha fazlasına ihtiyacım olacağını söylüyor. Kapıyı sertçe kapatıp dik duruyorum, Elijah'a bir daha bakmayı

reddediyorum. Bunun yerine kapıdan çıkıp geleceğime doğru ilerliyorum.

Yirmi İkinci Bölüm

Taş

İki ay sonra...

Spor salonundan çıktıktan sonra Elijah'ın arabasını çaldım ve şehrin dışında bıraktım. En yakın benzin istasyonunda bir cımbızla boynumdaki bilgisayar çipini çıkardım.

Onun varlığından hatırlayabildiğim kadar uzun zamandır haberdarım. Sonuçta, o tesiste çok fazla sayıda implantın yerleştirildiğine şahit oldum.

Sonraki birkaç haftayı şehir şehir dolaşarak, sürekli arkama bakarak ama hiçbir yere uzun süre yerleşip kök salmadan geçirdim.

Bir plana ihtiyacım vardı ve bir şey arıyordum ama ne aradığımı bilmiyordum. Kaybolmuştum ama aynı zamanda özgür de hissediyordum. Ancak, içimde giderek büyüyen bir parça her zaman geçmişime, özellikle de ona zincirlenmiş

gibi hissediyordu. Cevaplar istiyordum ama onları ararken ne keşfedeceğimden korkuyordum.

Casa Forte'deki o gün beni çok etkiledi. Geri alamayacağım bir parçamı yok etti. Sadece ona sakladığım o yumuşaklık, zihnimde cevaplar ararken zehir dolu bir çukura gömüldü, ama her zaman olduğu gibi, hiçbir şey bulamadım.

Sienna'nın evliliğini öğrendiğimden beri bu, hayatımda önemli bir dönüm noktası oldu, her düşüncemi meşgul ediyor ve kabuslarıma giriyor.

Onu başkasına verdiler, en büyük ihaneti işlediler. Taş duvarlarım yıkıldı ama şimdi onları yeniden inşa etme zamanı, onları her zamankinden daha güçlü hale getirme, beni hesaba katılması zor, beklemedikleri bir güç haline getirme zamanı.

Onların bu kadar kolayca verdiklerini geri alıyorum ve bu sefer onu yanımda tutuyorum. Bu sefer o benim. Geliyorum Sienna ve bu sefer seni asla bırakmayacağım.

Bu yüzden New Jersey'deyim, var olabilecek bir şey arıyorum ama her şey başarısız olunca, muhtemelen benim için spor salonuna çoktan bakmış olsalar bile, aklım hep oraya geri dönüyor. Ona, parlak mavi gözlü, rüyalarındaki kadına.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Taş

Oturduğum motosikletçi barı, muhtemelen peşimde birileri olduğu için olabildiğince rahatlamamı sağlıyor. Hayal etmesi zor bir kavram ama burada iyi uyum sağlıyorum. Dövme ve yara izleriyle dolu vücudum, beni Mafya'dan çok bir motosiklet kulübü üyesi gibi gösteriyor ve her gece barda bulunmam bu yanılsamayı güçlendiriyor. Öyle ki, kulüptekiler beni fark etmeye başladı, ki bu iyi bir şey değil, çünkü motosiklet kulübü üyelerinin gözleri, sanki geceki cinsel rutinlerine bir tehditmişim gibi sürekli üzerimde.

"Yanında bela mı getiriyorsun diye öğrenmek istiyorlar." Sarışın garson, tek başına oturduğum masaya bir bira daha koyuyor. "Ya da kızlarını çalmak mı istiyorsun diye."

İçimden alaycı bir kahkaha yükseldi. Sanki mümkünmüş gibi. "Hayır, değilim." Başımı salladım.

"Onlara da öyle söyledim." Başını bir grup erkeğe doğru eğdi ve gözleri bana dikilince hızla bakışlarımı kaçırdım.

Kollarını göğsünde kavuşturması, göğüslerinin daha da dikleşmesine neden oldu. "Göçebe misin?"

Gözlerimi direkt duvara diktim. Zaten kendi sevgilim varken başka bir kadına bakmak doğru gelmiyor. "Neyi?"

"Göçebe." Başını sallayıp iç çekti. "Önemli değil."

Ilık biradan bir yudum alıp yüzümü buruşturdum, bu da onun gülmesine neden oldu. "Kesinlikle farklısın."

"Evet," diye homurdandım.

"Peki, senin hikayen nedir?"

Aman Tanrım. Sadece huzur içinde bir içki içmek istiyorum.

"Soruyorlar." Başparmağını omzunun üzerinden uzatıyor ve bakışlarım onu takip edip, ardından önümdeki duvara dikiliyor.

"Sadece işleri yoluna koymaya çalışıyorum," diye mırıldandım, onun meraklı bakışlarından rahatsız olmuştum.

"Ne gibi?"

Saçlarımı elimle siliyorum, sorduğu soruların büyük olasılıkla zararsız olduğunu bilmeme rağmen, endişem giderek artıyor.

"Geçmişim."

O gülünç derecede yüksek topuklu ayakkabılarıyla kıpırdanıyor ve nasıl devrilmediğini merak ediyorum. "Ah." Sonra boğazını temizliyor. "Şey, senin yerinde olsam, en başa dönerdim." Gözlerimi devirip ona başlangıcın nerede olduğunu bilmediğimi söylemek istiyorum ama bunun yerine bir yudum daha alıyorum. "Kalbinin rehberliğinde yürü." Sözleri tanıdık geliyor ve göğsüme bir sızı saplanıyor.

Başımı kaldırıp ona doğru baktım. "Ne dedin?"

"Kalbiniz size yol gösterebilir. Orada yazıyor." Araba anahtarlarımın bulunduğu anahtarlığı işaret ediyor. "Katılıyorum. Bazen kalbimiz bizi eve götürebilir, biliyor musun?" Ona bakıyorum ve farklı ama tanıdık sözler zihnimde yankılanıyor.

Sandalyemden geriye doğru yaslanıp ayağa kalktım, masaya birkaç banknot bıraktım, araba anahtarlarımı aldım ve kapıya doğru yöneldim.

"Hey!"

Omzumu çevirip şöyle bir göz attım.

"Umarım aradığını bulursun," diye bağırdı, attığım bahşişi alırken. Bahşişi sütyenine soktuktan sonra, ona başımla onay verdim ve yeni bir kararlılıkla kapıyı açıp geceye doğru çıktım.

Kalbimdeki sesi dinliyorum.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Taş

Derin bir nefes vererek spor salonunun kapısını itip açtım ve oda sessizliğe büründü. Cole ve Jace boks ringinde donakalmış, sanki bir hayalet görmüş gibi bana bakıyorlardı. Gerçekten komik bir durumdu ve onların bu garip hallerine kıkırdadım.

Jace boğazını temizleyip öne doğru bir adım attı ve zaten dağınık olan saçlarını eliyle sildi. "Stone, burada olmaman gerektiğini düşünüyorum dostum." Gözleri birbirine, sonra tekrar bana dikildi. Bir şey biliyorlar; her herif bir şey biliyor, bir tek ben bilmiyorum.

Ama artık değil.

İçimde öfke, şiddetli bir saldırganlıkla patlamaya hazır bir volkan gibi kaynıyor. Kararlılık omurgamdan yukarı doğru yükseliyor ve çenemi sıkıca kenetleyerek ona dik dik bakıyorum.

Bu sefer geri adım atmayı ve birinin bana söylediklerini kabul etmeyi reddediyorum. İleri adım atıyorum, o geri

adım atıyor, Cole ise yerinden kıpırdamıyor. "Kayboldum," diyorum. "Kayboldum ve beni bulmama yardım edecek birine ihtiyacım var." Cole'un yüzünde bir anlık sempati beliriyor ve bundan nefret ediyorum, ama şu anda buna katlanacağım. "Cevaplar istiyorum," diye dişlerimi sıkıyorum. "Ve burada"—alnıma dokunuyorum—"bana bu cevapları burada alacağımı söylüyor." Parmağımı yere doğru uzatıyorum.

"Ya hazır değilsen?" diye soruyor Jace, ardından derin bir iç çekiyor.

"Öyle miydin?" diye karşılık verdim, çünkü onun geçmişinin de en az benimki kadar çalkantılı olduğunu biliyordum. Uzun zamandır kayıp olan kızın üvey kardeşleriyle ilişki yaşadığını ve geçmişinden karanlık sırlar sakladığını keşfettiğinde, o da hazırlıklı olmaktan başka çaresi kalmamıştı.

"Hayır," diye yanıtlıyor.

Gözlerimi ona dik dik bakıyorum. "Pişman mısın?"

Çenesini yukarı kaldırıyor. "Asla." Gözlerindeki kararlılık, kibirli ve kendine güvenen tavrıyla dolu ve ben de sırtıtıyorum.

"Öyleyse bana yardım et," diye yalvardım, gözlerini ondan ayırmadan.

Cole'a doğru dönüp çenesini yukarı kaldırdı. "Telefonu aç."

Yirmi Beşinci Bölüm

Taş

Derler ki, gerçek insanı özgür kılar, ama gerçekten öyle mi?

Yüz ifademi ciddiyetle, umursamazca masaya parmak boğumlarımı vuruyorum. Tam da eğitildiğim gibi, son derece rahat görünüyorum. Cole ve Jace endişeli bakışlarla beni dikkatle incelerken, sandalyemi geriye doğru itip ayaklarımı masaya uzatıyorum ve ikisinin de sanki tetikteymiş gibi hızla ayağa fırlamalarına gülüyorum.

"Sakin ol biraz, beni bunaltıyorsun," diye uyardım.

"Endişeli misin? O kapıdan kimin gireceğinden haberin bile yok, değil mi?" Jace, sanki dilini tutmuş gibi aceleyle konuştu.

"Hiçbir fikrim yok." Omuz silktim. "Bu yüzden burada oturup birinin bana söylemesini bekliyorum."

Cole gülüyor. İkisinin de (ya da küçük aile düzenleriyle diğer adamı da sayarsak üçünün de) şakacısı o.

"Kız arkadaşım her zaman senden etkilenmiştir," diyor ve ben de gözlerimi ona dikiyorum. "Senin çok gizemli biri

olduğunu söylüyor."

Alaycı bir şekilde gülüyorum.

Gizemliymişim, yalan! En azından kendim için bir gizemim.

Spor salonunun dış kapısı zile basıyor ve ben sandalyeme yaslanıp ellerimi başımın arkasına koyarken, adamlar birbirlerine bakıyorlar. İçimde biriken öfke ve kinle yanıp tutuşurken, olabildiğince sakın görünmeye çalışıyorum. Sadece doğru kişiye yönlendirmem gerekiyor. Tam o sırada kapı açılıyor ve neredeyse öldürdüğüm ciddi görünümlü adam içeri giriyor, arkasında da benimle boy ölçüşebilecek dev bir adam. Yine de, buradan yara almadan çıkma ihtimalimin çok düşük olduğunu bilmeme rağmen, yerimden kıpırdamadan oturmaya devam ediyorum, ama kaybedecek neyim var ki?

"Bizi bırakabilirsin," diyor Bay Kişilik ve ona taktığım yeni lakap yüzünden dudağım seğiriyor.

Jace'in bakışları benimkine kaydı, sonra tekrar Personality'ye döndü. Kafes dövüşündeki muhteşem yeteneklerini görmeme rağmen, tek elimle parçalayabileceğim bir pitbull gibi omuzlarını genişletti. "Burası senin değil ve sana bir iyilik yapıyoruz. Bir teşekkür güzel olurdu." Omuzunu kaldırdı ve küstahça sırttı.

Personality'nin arkasındaki adam bana bakıyor. O mavi gözlerin beni incelediğini hissedebiliyorum ama her şeyi biliyormuş gibi yapıp, sanki eski kan lekeleri ondan daha ilginçmiş gibi duvara bakmaya devam ediyorum.

"Teşekkürler," diye homurdandı Personality, sanki bunu itiraf etmek onu öldürecekmiş gibi, ben de sırttım. Gerçekten de tam bir ahmak.

"Sorun yok. Hadi Jace, gidip içki içelim." Cole, Jace'e dirseğiyle vurup onu kapıya doğru yönlendirdi.

"Ben garson değilim, kahrolası." Kapı arkalarından kapanırken homurdanmaları duyuluyordu ve dikkatim, bir sandalye çekip bana doğru çeviren ve sonra yüzünü buruşturarak sandalyeye oturan dağ gibi adama yöneldi.

Onu baştan aşağı süzüyorum. Kırklı yaşlarında olmalı, benimkine benzer kısa kesilmiş saçları var ve şimdi fark ettiğim o etkileyici mavi gözleri de benimkine benziyor.

Bu düşünceyle kalbim duruyor ve tanımam gerektiğini bildiğim ama tanımadığım bir adama bakarken botlarım yere ağır bir gürültüyle düşüyor.

Alnımda keskin bir acı hissediyorum ve tepki vermemeye çalışıyorum.

Öne doğru eğildi, ellerini masaya koydu ve birleştirdi, böylece bana bir tehdit oluşturmadığını belirtti.

"Bizim kim olduğumuzu biliyor musunuz?" Kaba sesi odayı dolduruyor, otoriter ve özlü. Kontrolü elinde tutmaya, lider olmaya alışkın.

"HAYIR."

Bay Kişilik'e şöyle bir göz atıyor.

"Doğru söylüyor." Partnerine böyle diyor ama bakışları benden ayrılmıyor.

"Kardeşimi vurdun."

Demek kardeşler. Parmağımı dudağımın üzerinde gezdiriyorum. "Evet, yaptım."

"Ve onu kurtardınız."

İhtiyaç sahibi.

"Neden?"

"Neden ne?"

"Neden onu kurtardın?" Başını yana eğip gözlerini kısarak sordu.

Yavaşça elimi başımın üzerinden geçirdim, sonra omuz silktim ve onlara dürüstlüğüme göstermeye karar verdim. "İçimden öyle geldi."

"Fırsatın varken neden onu öldürmedin?" Demek ki, onu öldürebileceğimi biliyorlardı ama öldürmemeyi tercih ettim.

Boğazım kuruyor ve temizlemekte zorlanıyorum. "Kendimi kötü hissettim."

Elini çenesinin üzerinden geçirdi, sonra da önüme bir dosya koyan kardeşine başıyla işaret etti.

Ona boş boş bakıyorum.

"Buyurun, açın." Eliyle işaret etti.

Alnımda ter birikiyor, damarlarımda adeta yangın gibi yayılan bir sıcaklık hissediyorum.

Burada ne varsa, geçmişimin anahtarı ve ilk defa geleceğimden daha çok geçmişimden korkuyorum.

Başımı salladım, o da iç çekti.

"Adınız Keenan O'Connell, O'Connell kardeşlerin en küçüğüsünüz." Gözlerim bir adamdan diğerine gidip geliyor. "Kardeşimiz."

Derin bir nefes alıyorum.

"Öyleyse nerede kaldın lan?" diye çıkıştım ve hızla ayağa kalktım, kaslarım acıdan kasılırken sandalyem geriye doğru savruldu. "Ha? Nerede kaldın lan?" Sesim yükseldi ve çığgınca bir şekilde odada volta atarak başımı çekiştirdim. "Nerede?" diye bağırdım.

"Önemli soru şu: Neredeydin?" Bay Kişilik'in sözleri beni durdurdu ve dikkatimi ona verdim. Sorgulayıcı bakışım onu neredeyse anında daha ayrıntılı konuşmaya teşvik etti. "Neredeydin, Keenan?"

"Benim adım Stone!" Parmağımı göğsüme sapladım. "Stone! Söyle!" diye kükredim.

Zorlukla yutkunur ama sakinliğini korur. "Neredeydin bunca zamandır, Stone?"

"Gerçekten cehennemdeydim, kahrolasılar. Şimdi bana bilmem gereken her şeyi anlatın," diye talep ediyorum ve kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atıyor.

"On beş yaşındayken ailemizin deposunda vuruldun. Orada olmaman gerekiyordu ve bildiğimiz kadarıyla ölmüştün. Daha sonra amcamızın seni vurduğunu, kendi"—boğazını temizledikten sonra devam ediyor—"uygunsuz davranışlarını örtbas etmek için yaptığını öğrendik."

Alaycı bir şekilde güldüm. *Bu herif ciddi mi?* "Uygunsuz davranış mı? Ciddi misin?"

"O, baldızımızı ve annemizi tecavüz eden bir insan kaçakçısıydı. Çok erken ölen hasta bir şerefsizdi." Ondan

taşan nefrete kaşlarımı çattım. "Ölümü daha acı verici ve ıstıraplı olmalıydı ve keşke her gün onu cezalandırabilseydim." Lider konuşmaya başladı ve itirafı karşısında kalbim hızla çarpmaya başladı.

"Yani, bu amcan benim ölmemi istiyordu ama ben hayatta kaldım, öyle mi?"

"Bizim amcamız, dedin. O bizim amcamızdı, senin de amcan." Gözleri gözlerime kenetlendi ama ben bu oyuna kapılmamaya karar verdim.

Elimle işaret ediyorum. "Ne olursa olsun. Peki ailem neden onun ölmesini istiyor?" Başımı kardeşine doğru eğiyorum, sonra sandalyemi düzeltip oturuyorum.

Personality elini kaldırarak, "Tartıştığımız konuyu henüz bitirmedik," dedi.

Tuhaf davranışına itiraz ediyorum ama beni görmezden gelip devam ediyor. "Hazırladığım araştırmayı kabul etmeyi reddettiğinizi göz önünde bulundurarak"—klasöre doğru işaret ediyor—"size daha fazla bilgi vereceğim." Gözlerimi deviriyorum, ona parlaması için fırsat veriyorum. "Don O'Connell'a acil servisler tarafından hala hayatta olduğunuz bildirilmiş olmalı. Bu mesaj bize hiç iletilmedi. Ölümünüze çok üzüldük." İleri adım atıyor ve gözleri benimkileri inceliyor. "Annemiz en küçük oğlunun ölümüne çok üzüldü." Duyduğum tek şey, dilinde asit gibi kalan isim.

"Don mu dediniz?"

Geriye doğru yaslanıyor.

"Evet. Amcamız. Hem bizim hem de sizin amcanız."

"O benim amcam mıydı?"

"Bu doğru."

"Onu sen mi öldürdün?"

"Şahsen ben değil, kardeşlerimden biri."

Birden öne doğru eğildim ve bu adamları bambaşka bir gözle görmeye başladım. "Kendinizi kim olarak tanıtmıştınız?"

"Aman Tanrım. Tıbbi kayıtlarında çok fazla beyin hasarı görünmediğini söylemişsiniz, değil mi?" diye araya giriyor

lider.

"Bu kadar aptal olma; onun için çok fazla şey," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi.

"Çok mu şey anlıyor?" Elini önünde sallayarak, "Hayatta ve orada oturuyor, sanki bizi tanımıyor gibi davranıyor." dedi.

"Hayır, öyle değil," diye karşılık veriyor Personality ve benim tarafımda olduğu için onunla el sıkışmak istiyorum.

Ama beni kızdıran şey, sanki burada yokmuşum gibi, tıpkı *kendilerinin* yaptığı gibi, benden bahsetmeleri. Sanki önemsizmişim ve yokmuşum gibi.

"Biz O'Connell ailesiyiz, İrlandalı bir mafya ailesinin soyundan geliyoruz. Bu Bren, en büyük kardeşiniz ve şu anki mafya lideriniz, ben de Oscar, zeki olanımız."

Söylediği diğer saçmalıkları görmezden gelip önemli olana odaklandım. "Mafya mı?"

"Evet. Tıpkı sizi götürdükleri yer gibi, ama biz..." Beni incelerken parmağını hesaplı bir şekilde dudağının üzerinde gezdiriyor.

Lider Bren, "Masum kadınları ve çocukları mahveden hasta şerefsizler," diyerek sözlerini tamamlıyor.

Personality'nin çenesi kasıldı ve gözlerini kapattı, sanki kendine bir mola veriyormuş gibi, sonra da çelik gibi bir kararlılıkla tekrar açtı. "Teşekkür ederim, Bren. Kardeşimin söylemeye çalıştığı şey şu: Biz fuhuş işine *bulaşmayan* bir Mafya ailesiyiz."

Kaşlarım çatıldı. "Açık artırma yapmıyor musunuz?"

Bren'in yüzü kıpkırmızı oldu ve öfkesinin ondan adeta yayıldığını hissettim.

"Hayır," diye yanıtlıyor kardeşi onun yerine.

"Peki ya bileşikler?"

"Sen bu lanet bileşikler hakkında ne biliyorsun ki?" diye kükredi ve beni geri çekilmeye zorladı.

Oscar masanın üzerine eğildi ve mavi gözleri benimkilerle buluştuğunda karardı. "Birisi bana bir

zamanlar gölgelerden çıkıp ışığa adım atmamı söylemişti. Bırak biz senin ışığın olalım, kardeşim. Bırak ışık seni evine götürsün." Sözleri kanımda buz gibi bir ürperti yarattı, beni dilsiz bıraktı ve çaresizce başımı sallayarak onayladım, sözleri zihnimde tekrar tekrar yankılanıyordu.

"Kardeşim, biz senin ışığın olalım. Bırakın ışık seni evine götürsün."

Yirmi Altıncı Bölüm

Taş

Bren masanın üzerinden eğilip beni korkutmaya çalışırken adeta patlayacak gibi görünüyordu, ama ben hiç etkilenmedim. Çıplak halde bir elektrikli sopayla karşı karşıya geldiyseniz, çıplak yumruklarınızla dev bir adamla da karşı karşıya gelebilirsiniz.

Açıkçası, insan kaçakçılığı ve uyuşturucu ticareti konuları onun için hassas bir nokta ve belki de, eğer ona istediği bir şeyi verebilirsem, onlar da bana istediğim bir şeyi verebilirler.

O.

Dudaklarım kıvrıldı ve Bren'in boğazından, tepkime kızmış gibi bir hırıltı çıktı. "Onlar hakkında ve nerede oldukları hakkında bilmen gereken her şeyi sana anlatabilirim." Sırıttım.

Kişilik öne çıkıyor. "Dinliyorum."

"Ama önce bana bir şey vermeniz gerekiyor."

"Ne istiyorsunuz?"

Dudaklarımı yalıyorum. Eğer ona açılırsam ve beni reddederse, zayıf noktamı biliyor demektir, ama şu anda başka ne seçeneğim var ki?

Mavi gözleri gözlerimi aradı. "Sana bir şey söylemem gerekiyor, Stone."

İhtiyaç sahibi.

"Bileşik alanlara ihtiyacımız yok." Gözlerim, kardeşini yok etmeye hazır görünen Bren'e kayd. "Onlara ihtiyacımız yok çünkü ihtiyacımız olan tek şey sensin."

Gözümü kırpiyorum ve o devam ediyor. "Seni kaybettiğimizi sandık. Ama şimdi bulundun. İstedığımız şey seni mutlu etmek, bu yüzden bizden ne istersen, senin için yapacağız."

Yalan. Hepsi kahrolası yalan.

Kimseye güvenemem.

"Bana inanmadığını biliyorum. Hayal kırıklığına uğradığını ve terk edilmiş hissettiğini de biliyorum."

Bu da ne? Lanet olası bir terapi mi? Bu ne biçim bir mafya?

"Benim nasıl hissettiğim hakkında hiçbir fikrin yok," diye karşılık veriyorum.

"Haklısın, bilmiyorum. Ama yıllardır yas tutan bir aileyiz. Sana yardım ettiğimizi bilmek—"

"Vicdanınızı rahatlatacak mı?" Kaşımı kaldırıyorum.

"Yardım etmek istiyoruz," diye dişlerini sıkarak söylüyor.

Daha dik oturup ona dik dik baktım. "Öyle mi? O zaman istediğimi elde etmeme yardım et."

Gözleri bir an bile gözlerimden ayrılmıyor. "Peki, ne istiyorsun?"

"Kız arkadaşım geri döndü."

"Bitti," diyor, benim henüz hissetmediğim bir özgüvenle. Tek bildiğim, spor salonuna girmeden öncekinden daha çok ona yakın olduğum ve bundan memnun olduğum.

Prenses, senin için geliyorum ve seni ele geçirdiğimde, kimse seni benden bir daha alamayacak.

Yirmi Yedinci Bölüm

Taş

Üç hafta sonra...

Personality, diğer adıyla Oscar, her ayın son Pazar günü saat 14:00'te kocasıyla birlikte buraya geliyor. Bu da bana içeri girip, ben isteyene kadar beni görmeyeceği bir yer bulmak için yirmi dakika süre veriyor.

Miami'deki restoran, onun büyüdüğü ve yemek yemeye alışkın olduğu türden bir yer. Muhtemelen şimdi de bu standardı bekliyor ve ona istediğini ve hak ettiğini sunamamak düşüncesi beni üzüyor. Bu kesinlikle benim konfor alanımın dışında. Onlarla yemek yemek bile bir lükstü, hele ki kemik porselen tabaklarda biftek servis eden, saray gibi şık bir yerde yemek yemekten bahsetmiyorum bile.

Arabamdan inip kapıya doğru yöneldim. Elijah'ın parası beklediğimden daha uzun süre yetti. Sanırım parasızlığa alışmıştım, bu yüzden param olduğunda tutumlu oldum. O'Connell kardeşler bana kredi kartı vermiş olsalar da, onları kullanmayı reddettim. Onlardan zaten istediğimden daha fazlasına ihtiyacım yok ve bu fazlasıyla yeterli. Bu her şey.

Yaklaşırken kapıcı kapıyı açıyor ve yüzümde kibirli bir gülümsemeyle içeri girerken küçük kırmızı halıya hayran kalıyorum. Diğer yarısının kasvetli bir yatak odası veya işkence odası dışında nasıl yaşadığı aklımı kurcalıyor.

Oda geniş ve açık planlı, tam karşıda bir şarap barı ve her birinin üzerinde tuhaf görünümlü avizeler bulunan düzinelerce yuvarlak masa var. Kalabalık sayesinde fark edilmeden içeri girebiliyorum ve doğrudan bara yöneliyorum; öğle yemeği saati için şaşırtıcı derecede kalabalık. Boş olan tek bar taburesine oturuyorum ve garson hemen yanıma geliyor.

"Evet efendim. Ne alabilirsiniz?"

Babama "efendim" diye hitap etmeye o kadar alışmıştım ki, birinin bana böyle hitap etmesi beni şok etti.

Boğazımı temizledim. "Buzlu viski."

"Hemen geliyor."

Başımı salladım ve o işine devam ederken ben de restorana sırtımı döndüm. Bardağı önüme koydu ve ödeme yapmak için kartımı okuttum. "Doldurmaya devam et."

"Evet efendim." Yine o lanet olası "efendim" kelimesiyle. Dişlerimi sıktım ve içkiyi bir dikişte bitirdim, bardağı boşalttım.

Kapı aralanıyor ve içeriye bir esinti giriyor, sonra da tüylerim diken diken oluyor. O burada.

Odayı kahkaha sesleri doldururken, bir anda adrenalın damarlarıma hücum ediyor ve onun mutluluğunun sesinin içimde yarattığı acıyla gözlerimi kapatıyorum.

Ben sürekli sefalet içinde yaşarken o nasıl bu kadar mutlu olabilir? Onun için hiçbir şey ifade etmiyor muydum?

Çenemde dayanılmaz bir ağrı hissedene kadar dişlerimi sıkıyorum ve çenemin yeniden tellendiği zamanı acı bir şekilde hatırlatan bir şekilde yüzümü buruşturuyorum.

Yüzüm zonkluyor ve gözyaşlarımın akmaması için kendimi zorluyorum. Bu acıyı hak etmek için ne yaptığımı bilmiyorum ama babam dün geceki maçı berbat ettiğim için gerçekten çok kızmıştı. Üç adamını beni yere yatırdı, sonra da yüzüme bastılar.

Ama beni yıkan, yüzümdeki kemikleri parçalayan ayakkabı değil, onun sözleriydi. Bana hiçbir şey olmadığını, beni öldürse kimsenin özlemeyeceğini, sadece para kazanmak ve adamlarının eğlenmesi için kullanılabilecek değersiz bir pislik olduğumu söyledi.

Yumuşak eller elimi sarıp sarmalıyor, ellerimi kendi elleriyle kavrayarak damarlarıma yeniden hayat veriyor. Parmakları avuçlarımda daireler çiziyor ve onun şefkatli dokunuşundan zevk alıyorum.

"Sana biraz çorba yaptım," diye fısıldadı.

Gülümsemek istiyorum, gerçekten istiyorum, ama çeneme bağlı tel hareket etmeme engel oluyor. "Bu çorbayı çok seveceksin."

Sandalyemde ona doğru döndüm ve göğsüme vahşi bir öfke dalgası saplandı, kanım zehre dönüştü; onu ve kocasını, kendini beğenmiş heriflerle boş boş sohbet ederken izliyordum.

Kız arkadaşımın göz kırptığı adama gözlerim kısılıyor. O, benim tam tersim. Düzgün giyimli, gömlek ve kravatlı. Restorana girmek için özellikle seçtiğim ve hiç de bana

yakışmayan beyaz gömleğime ve siyah pantolonuma bakıyorum. Her zaman başkalarının istediği gibi giyinmişimdir, ama en rahat hissettiğim şeyin kot pantolon ve tişört olduğunu fark ettim. Bu yüzden, bugün şık kıyafetlere geri dönmek benim için zor bir hareketti, onların kontrolünün bir hatırlatıcısıydı.

Bu herif benden daha kısa, çok daha kısa, belki 1.70 boyunda. Tıraşlı başımı elimle okşarken özenle şekillendirilmiş saçlarını inceliyorum, sonra dövmesiz ellerine ve yara izsiz yüzüne bakıyorum.

Bana hiç benzemiyor.

Hiçbir şey.

Acaba hoşuna giden bu mu? Bu kusursuz görünüm. Ağzım kuruyor ve kendimden nefret ediyorum, çünkü onun gibi olmak istesem bile (ki onun için isterdim) asla onun gibi olamayacağımı biliyorum.

Bakışlarımı hissetmiş gibi, başını yana çevirdi ve gözleri benimkilerle buluştu. Birbirimize bakarken zaman durdu ve kalbim gümbür gümbür atmaya başladı. Elindeki bardak parmaklarının arasından kayıp yere düşerek paramparça oldu ve bu da benim hızla oradan uzaklaşmam için yeterli bir fırsat yarattı.

Siena

Jeremy restoranın kapısını açıyor ve ben de içeri süzölüp, gerektiğinde takmaya alışkın olduğum sahte gülümsemeyi yüzüme yapıştırıyorum.

“Sadece hızlı bir öğle yemeği, cenaze değil,” diye şaka yapıyor ve ben gülüyorum. “Ne? Jemma’nın son köpek yavrusu alışveriş deneyimini ne kadar çok sevdiğini biliyorsun, değil mi?” Jeremy neşeli bir kıkırdamayla devam ediyor ve ben de onun yorumuna kıkırdıyorum. Her saniyesinden nefret ettiğimi çok iyi biliyor.

Jeremy'nin iş ortağının karısı, küçük köpeklerini her yere yanında götürmeye takıntılı ve her buluşmamızda bana onların son yaramazlıklarını ve satın aldıkları şeyleri anlatıyor. Jeremy ve Corbin iş konuşurken onu dinlemek zorunda kalıyorum ve bundan nefret ediyorum, ama bu kocam için yaptığım şeylerden biri, birçok şeyden biri.

Hayatımın farklı olmasını ister miydim? Elbette, ama tehlikeli bir durumdan en iyi şekilde faydalanıyorum ve dürüst olmak gerekirse, bu fırsat için minnettarım. Bu yüzden, savaşa gidiyormuş gibi omuzlarımı dikleştiriyorum ve restorana girerken sanki orada olmaktan mutluymuşum gibi çenemi yukarı kaldırıyorum.

İçeri girdiğimizde Jemma tiz ve heyecanlı bir sesle çığlık attı: "Geldilermm!"

"Aman Tanrım, lütfen çabuk olsun," diye mırıldandım, ıslıl ıslıl gülümseyen çifte yaklaşıırken.

Jeremy dirseğimden tuttu ve dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Sadece gülümse ve kibar ol."

Ah, neden bazen iyi bir insan olmak bu kadar zor?

"Ah, Sienna." Beni kollarına alıp, canımı çıkaracak kadar sıkıca sarılırken homurdanıyor. "Keşke seni tasarımcıma götürmeme izin verseydin, çok daha gösterişli bir şey giydirebilirdik." Askılı mavi elbiseme bakıyorum. Üzerime mükemmel oturuyor ve bayılıyorum. Rengi bana onun gözlerini hatırlatıyor.

Saçlarım kıvrıcık ve hacimli, mavi yüksek topuklu ayakkabılarım ise kıyafetim ve çantamla mükemmel uyum sağlıyor.

İyi hissediyorum.

Tüyden şalı omzunun üzerinden atarken bana tepeden bakıyor.

Corbin iğrenç bir şekilde kıkırdadı. Şarabından bir yudum daha alırken karnı gömleğinden fırlayacak gibiydi. "Jem'in inanılmaz bir tarzı var, değil mi ufaklık?" Kalçasını sıktı ve ben de burnumu buruşturup yakındaki masadan bir bardak su kaptım.

"Size bu hafta bebeklerimin Rodeo Drive gezisinden bahsedeyim." Köpeklerinin kendisinininkine uygun pedikür yaptırdığından, onlara çiçek motifli elmas kolyeler aldığından ve kendi köpekleri gibi vegan köpeklere hizmet veren en sevdiği restoranda yemek yediklerinden bahsediyor. Bebeklerinin bu tür mekanlara girebilmelerini sağlayan diksiyon derslerinden bahsederken dikkatim dağılıyor.

Tüylerim diken diken oldu ve bu hissin yoğunluğu karşısında yutkundum. Gözleniyormuşum hissi beni sardı ve suçluyu bulmak için odayı aramaya başladım. Carrera ailesinde büyüdüğüm için, üzerimde gözler olduğunda nasıl hissettiğimi çok iyi biliyorum.

Bakışlarım tanıdık parlak mavi gözlere kilitlendiğinde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu, nefesim kesildi. O olamaz.

Odada sadece ikimiz varmışız gibi birbirimize bakıyoruz, kanım ise vücudumda çılgınca akıyor.

O, o.

O parlak mavi gözler gözlerime dikildi ve bir sonraki an, elimde tuttuğum bardak parmaklarımın arasından kaydı, su bacaklarıma sıçradı ve kristal bardağın kırılma sesi beni kendimden geçtiğim halden çıkardı.

"İyi misin?" diye sordu Jeremy yanıma koşarken, bir garson ayaklarımın etrafındaki kırık cam parçalarını topluyordu.

Gözlerim anında onu gördüğüm yere kaydı ve midem bulandı. *Onu gördüğümü sandım.*

O orada değil.

Tabii ki değil.

Başımı hafifçe sallayıp aşağıdaki dağınıklığa baktım. "Özür dilerim."

Jeremy'nin endişeli gözleri benimkilerle buluştu. "İyi misin?"

Dudaklarım gergin bir gülümsemeyle büzüldü. "Evet. Sadece bir kazaydı. Gidip tuvalette toparlanayım."

Başını salladı. "Pekala." Sonra ıslak elbiseme baktı. "Bu muhtemelen iyi bir fikir." Bana sert bir bakış atarak Corbin'le olan konuşmasına geri döndü ve beni adeta geçiştirdi.

Gördüğüm şeyden, daha da önemlisi kim olduğundan tamamen tedirgin olmuş bir halde, tuvalete doğru giderken bacaklarım titriyordu.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Siena

Yüzüme buz gibi su sıçratarak kendimi serinletiyorum. Sürdüğüm azıcık makyajın yıkanıp gideceği umurumda değil; kendimi tazelemem gerekiyor ve bunun için vücudumu gerçekliğe döndürmekten daha iyi bir yol ne olabilir ki?

Kapı kilidinin tıkırtısıyla başımı kaldırdım ve bakışlarım aynaya takıldığında donakaldım, derin bir tehdit duygusu beni sardığı için tüylerim diken diken oldu.

Vücudumdaki her hücre karşımda duran figüre hayran kalıyor.

Bana bakan, beni rahatsız eden parlak mavi gözler. Öfkeli mavi gözler ve sadece o bakış bile içimi ürpertiyor.

Yavaşça gözlerimi kırpiyorum. Burada olamaz, değil mi?

Kalp atışım hızlanıyor, nabzım yükseliyor. "St-Stone?"

"Doğru. Beni tekrar göreceğini düşünmemiştin, değil mi?" Ses tonunda bir zehir, konuşma tarzında ise ona hiç benzemeyen bir alaycılık var.

Gözlerimden yaşlar sel gibi akıyor, ama o sağlam göğsünü sırtıma yaslayıp üzerime eğilerek tezgahı kavrayıp beni sıkıştırdığında, içimi bir sıcaklık kaplıyor. Kokusu acımasız bir alay gibi etrafımı sarıyor ve yakınlığı karşısında bedenim güçsüzleşiyor, etrafımızda dönen enerjiyle birlikte ayaklarım titriyor.

"Prenses, kime ait olduğunu hatırlatmam gerekiyor sanırım." Kemer tokasının şıkırtısı iç çamaşırimda bir ıslaklık dalgası yarattı.

Aman Tanrım, gerçekten mi?

Biz aynada birbirimize bakarken, bakışlarımız hiç değişmeden fermuarı açılıyor.

Her zamanki gibi yakışıklı, yüzü tıpkı hatırladığım gibi ve onu incelerken teninde yeni yara izi veya leke olmadığını görmekten memnun oldum. Nereye gitmiş olursa olsun, ne yapmış olursa olsun, zihnimde canlandırdığım hayatı hiç de öyle değildi ve bu bana bir mutluluk dalgası gönderdi ve parmaklarım onu yeniden keşfetmek için kıpırdandı.

Kalın elleriyle elbisemi yukarı doğru itiyor ve ayaklarımı ayırdığında, itaat etmekten başka çarem kalmıyor. Beni kendi istediği gibi yönlendiriyor ve şok içinde buna izin veriyorum.

Külotum kenara itilirken, onun dokunuşunun sıcaklığından zevk alıyorum. İçimde bir yangın gibi sıcaklık yayılıyor ve bacaklarımın arasında kayganlık oluşuyor.

Bunu yapmamalıyım, bunu yapmamalıyız, ama ağzım kelimeleri bir türlü söyleyemiyor.

Eli saçlarıma dolanıp kafa derimi sıkıştırıyor, ama o yüzümü tezgâha bastırıp kalın penisinin başı ıslak vajinamı bulurken ben sessiz kalıyorum.

"İşte bu kadar, *kardeşin* için damla." Son cümleyi tükürerek söyledi ve öyle sert bir şekilde içime girdi ki, kalçalarımın sert yüzeye çarpmasından çıkan acı çığlığı gizlemek için dudağımı ısırdım. Sözlerinin acımasızlığı tam tersi bir etki yarattı ve ardındaki zehir beni ona karşı aynı

derecede istekli hale getirdi. Penisinin üzerine bir ıslaklık dalgası yayıldı ve bunu hissettiğini biliyordum çünkü göğsünden derin bir inilti yükseldi ve hareketleri bir anlığına duraksadı.

Kalınlığı beni son derece geriyor, güçlü darbeleriyle birlikte, onun sertçe girip çıkmasıyla ayakta kalabilmek için lavaboya tutunuyorum. Onun için bir oyuncak olmaya devam ediyorum, ama başka türlüünü de istemezdim.

Kalçaları hareket ederken ağır ağır nefes alıyor, sonra geriye doğru yaslanıp acımasız bir şiddetle kalçalarını ileri geri bana doğru sertçe vuruyor.

Gittikçe hızlanarak, vahşi bir hayvan gibi üzerime vuruyor.

Vücudum ihtiyaçtan zonkluyor, kontrolsüzce penisini sıkıyorum. Sırtımı ona doğru kamburlaştırıyorum, sonra o geri çekiliyor ve nefes nefese lavaboya düşüyorum, sonra kolumdan tutup beni kendine doğru çeviriyor. "Gözlerini kapat," diye tükürüyor ve bir an için kıpırdamıyorum. "Lanet olası gözlerini kapat!" diye gürlüyor ve sesindeki kin dolu tondan irkiliyorum, hızla gözlerimi kapatıyorum.

Beni soğuk zemine itti ve dizlerimdeki acıdan irkildim.

"Gözlerini kapalı tut. Beni duyuyor musun?" diye emrediyor.

"E-evet." Sözlerindeki öfkeyi hissederek titriyorum.

"Aferin kızım." Ses tonundaki yumuşaklık beni rahatlattı, sonra eli bu sefer daha nazikçe saçlarıma dokundu. "Dudaklarını arala benim için."

Aman Tanrım.

Ağzımı açıyorum ve penisinin ucu dudaklarımı ayırdığında inliyorum. Daha önce hiç tadına bakmamıştım ama çok istemiştim. Tanrım, ne kadar çok istemiştim. Dilim dışarı fırlıyor ve başını yalıyor, ondan çıkan tıslama sesine de bayılıyorum. İçeri girdiğinde, ağzım onu içine alacak şekilde genişliyor ve boğazımın arkasında zevk dolu bir inilti yükseliyor.

Tanrım, onu tatmayı, onu hissetmeyi, tüm benliğini hissetmeyi ne kadar çok istedim.

"Kahretsin. Ah, kahretsin," diye inliyor ve ben de onun üzerinde yarattığım etki kadar onun da bende yarattığı etkiyle gurur duyuyorum. "Aman Tanrım." Dilimi penisinin ucuna sürdüğümde sesi hayranlıkla dolu. "Bu— Kahretsin. İnanılmaz." Sanki anın tadını çıkarıyormuş gibi ağzımın içine girip çıkıyor, sonra hızlanıyor, boğazımın arkasına kadar ulaşıyor ve kuvvetten dolayı öğürüyorum. Başımı daha sıkı tutuyor ve daha sert itişler yapıyor. "Yüzüne boşalacağım, Prenses. Gözlerini kapalı tut." Tam geri çekilirken uyarısını veriyor ve ağır nefes alışverişleri tuvaleti penisini pompalama sesiyle doldururken nefes nefese kalıyorum. Birkaç dakika sonra, sıcaklığı yüzümü kaplıyor ama ben yerde diz çökmüş, talimatını bekliyorum.

Fermuarının sesiyle gözlerim birden açıldı, sonra eğilip iki parmağıyla çenemi kaplayan meni lekesini sildi. "Aç. Dilini dışarı çıkar."

Dudaklarımı aralıyorum ve o parmaklarını içeri sokuyor, menisini dilime sürdüğünde göz bebekleri büyüyor.

Sonra parmaklarını çekti ve menisini yanaklarıma sürdü. Onun burada olmasının şokundan hala kurtulamamışken, yaptıklarına hayretler içinde kaldım.

Arkasından bir silah çıkardı ve kalbim bir an durdu. "İşte olacaklar." Silahın emniyetini kontrol etti. "Tekrar dışarı çıkıp hiçbir şey olmamış gibi yapacaksın, sonra da tenine bulaşmış benimle o kocana bir öpücük vereceksin. Benim kokumu üzerinde hissedecek, ya hissetmezsen?" Yıkıcı sözleri karşısında yüzümün rengi soldu. "Onun lanet olası kafasını paramparça edeceğim." Sırtırken midemde bir korku hissi oluştu.

Elbette evli olduğumu biliyor ve konuşma tarzından ihanete uğradığını hissettiğinden hiç şüphem yok. Görmüyor mu? Benim de başka seçeneğim yoktu.

Onu her zaman seçerdim.

Her zaman.

Elini uzatıyor ve beni ayağa kaldırırken içimde bir endişe dalgası yükseliyor. Bütün bu süre boyunca, dikkatim bir an bile onun uğursuz gülümsemesinden ayrılmıyor.

Onda bir şeyler değişti. Gözlerinde daha önce olmayan bir karanlık, midemi bulandıran acımasız bir parıltı var. Onlardan biri mi oldu?

Bu düşünceyle boğazımda bir hıçkırık düğümlendi ama onu bastırdım. *O bunu yapmazdı.*

"Acele et Prenses, kocan seni bekliyor olacak," diye alaycı bir şekilde söyledi ve gözlerinde zerre kadar sevgi kalmamış, bana dik dik bakan bakışları karşısında dudağım titredi.

Kapıya doğru ilerlerken bacaklarım titriyor.

"Sienna?" Daha nazik bir yanıt bekleyerek ona döndüm. "İzleyeceğim."

O artık tanıdığım adam değil ve en çok acı veren şey de, ben de aynı kadın değilim.

Taş

Onu bardan izliyorum. Eğilip o pisliğin yanağından öptüğünde içimde bir sahiplenme duygusu beliriyor. Adam geriye çekiliyor, gözlerini kısıyor ve kolunu kadının etrafına dolayarak onu kendine doğru çekiyor. Bu tek hareket bile ona bir uzvuna mal oldu. Çenemi o kadar sıkı sıktım ki azı dişlerim ağrıyor.

Omuzunun üzerinden bir bakış atıyor, alt dudağını ısırtıyor ve yüzündeki paniği çok seviyorum. O kendini beğenmiş herif ve arkadaşlarıyla mutlu bir aile oyunu oynarken benim benimle yıkanmış olduğunu bilmek, bunu daha da tatmin edici kılıyor.

Bu sahneyi ömrüm boyunca kafamda tekrar tekrar canlandıracağım, ama umarım çok geçmeden onu tamamen kendime ait kılacağım ve nihayet tüm kirli düşüncelerimi zihnimden atıp onun narin küçük bedenine aktarabileceğim.

Telefonum titriyor, bu yüzden onu çıkarıp kalın parmaklarımla ekran kilidini açıyorum. Yakın zamana kadar cep telefonunun özgürlüğüne sahip olmadığım için, hâlâ kullanmakta zorlanıyorum.

Bay Kişilik: Miami'de ne işin var Allah aşkına?

Ben: O.

Sayın Kişilik: Henüz değil. Anlaştık. HENÜZ DEĞİL.

Yaptıklarımın dolayısıyla ne kadar sinirlendiğini hayal edip sırttım. Adam benim yanımda sakin kalmakta zorlanıyor, kim onu suçlayabilir ki? Onu öldürmeye çalıştım.

Ben: O benim.

Sayın Kişilik: Bir planımız var. Bunu biliyorsunuz.

Ben: Ben de öyle düşünüyorum.

Birinin yazı yazdığını gösteren üç küçük nokta çok uzun sürüyor ve ben tekrar yukarı bakıyorum. Onun beni izlediğini fark ettiğimde damarlarımda bir heyecan dalgası yükseliyor. Cinsel organım yeniden canlanıyor ve beklentiyle dudaklarımı yalıyorum.

Bay Kişilik: Uçakları bir saat önce kalktı. Nerede olduğunuzu biliyorlar. Geliyorlar.

Endişesini bir kenara bırakırken adrenalin omurgamda hızla yükseliyor.

Planlarım öne alındı.

Benden çaldıklarını geri alma zamanı geldi.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Siena

"İyi misin? Kendin gibi davranmıyorsun," diye sordu Jeremy, gözlerinin ucuyla bana kısa bir bakış attıktan sonra tekrar yola döndü.

Başımı sallıyorum, sonra da tepkimi görmeyeceğini hatırlıyorum; zaten dümdüz ileriye bakıyor, varlığımı tamamen görmezden geliyor.

"Hayır. Başım ağrıyor." Yalanı yutkunarak arabadan hızla geçen şehrin karanlık silüetine doğru camdan dışarı baktım.

Miami'ye geldiğine inanamıyorum. Nefesim kesiliyor, kalbim hızla çarpıyor.

Bunca zaman sonra nihayet onu tekrar görüyorum, ama bu sefer daha cesur, daha küstah. Gözlerindeki parıltı kötü niyetli, Stone söz konusu olduğunda alışık olmadığım bir his ve bu beni tedirgin ediyor.

Onun menisinin kokusu hâlâ üzerimde ve onu tenimden temizleyecek gücüm yok. Beni zevkiyle işaretlediğini

bilmek, içimde bir sıcaklık dalgası yaratıyor.

Beni kendine ait kılmak istedi. Hala da istiyor.

Midem kelebeklerle dolup taşıyor, heyecan ve gerginliğin karışımı bir duygu bu. Bütün varlığım ona ait ve penisi beni sadece onun bildiği şekilde dolduruyor. Aramızdaki manyetik çekim her zamanki gibi katalizör gibiydi, bu bağlantı daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Sanki dünyadaki tek kişi benim içinmiş gibi, kaderi felakete mahkum edilmiş ama yine de galip gelen bir ruh eşi gibi ve ardındaki nefret ve sertlik bambaşka bir şeydi.

Anıyı yavaşça zihnimde canlandırırken, sanki her ayrıntısını katalogluyormuş gibi dudağımı ısıyorum.

Tanrım, ne kadar da sert bir yer.

Bu tam bir ahlaksızlık.

Bunu her zaman gözlerinde görüyordum ama ilk defa deneyimledim ve acaba daha önce başka kadınları da bu şekilde kullanmış mı diye merak ediyorum. Başka kadınlara dokunmuş, onlarla birlikte olmuş olabileceği düşüncesinin acısıyla gözlerimi kapatıyorum, oysa biz her zaman birlikte olmamız gerekiyordu.

Onlar, benim acılarımı tek başıma çekmekten başka çarem kalmadığında, onun dokunuşunu ve tesellisini hissettiler.

"Bu geceki davranışlarını hiç beğenmedim, Sienna," diye öfkeyle bağırdı Jeremy yanımda, beni kendimden nefret etmekten ve yanlış düşüncelerimden uyandırarak.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, sanki azarlanmış bir çocuk gibi, endişe tenimin altında azalırken ellerimi kucağımda ovuşturuyorum.

Başını çeviriyor ama ben başımı kaldırıp onunla yüzleşmeye cesaret edemiyorum. "Bir daha olmasın," diye tersliyor.

Onu hayal kırıklığına uğratma ihtimali boğazımda bir hıçkırık düğümlendi ve başımı salladım. "Elbette."

Kirpiklerimin altından yukarı baktığımda, yakışıklı yüzünü hızla kaplayan gülümsemesini gördüm. "Güzel." Araba durdu. "Artık evdeyiz. Neden yukarı çıkıp banyo yapmıyorsun? Ben de kısa süre sonra yatağa gireceğim." Sözlerindeki neşeyi fark etmeden edemedim.

Ve işte o anda kanım donuyor, ama bizi korumak için mutlu bir eşin kusursuz gülümsemesini taklit ediyorum.

Hepimiz.

Otuzuncu Bölüm

Taş

Flanagan ailesi hanedanlığının bir parçası olan Flanagan's Entertainment'ın eski CEO'su Jeremy Flanagan, tahmini altı milyar dolarlık bir servete sahip; tabii ki miras kendisine geçene kadar.

Bay Personality araştırmasını yaptı ve bulgularının özetini bana verdi. Sienna, hatırı sayılır bir meblağ karşılığında Flanagan ailesine satıldı ve karşılığında Carrera ailesinin işletmelerinde pay sahibi oldular. Bu, kumarhaneler, gece kulüpleri, dövüş kulüpleri ve insan kaçakçılığı sektörü gibi her şey olabilir. Ama sonuncusu olacağını sanmıyorum. Benito, imparatorluğunun bu kısmını kimlerle paylaştığı konusunda her zaman dikkatli olmuştur.

Ayrıca Azrael'i görevi devralması için yıllarca eğitti, bu yüzden özellikle insan kaçakçılığının ne kadar karlı olduğunu düşünürsek, üçüncü bir tarafın işe karışmasına asla izin vereceğini sanmıyorum.

Hayır, Flanagan'ların bununla hiçbir ilgisi yok. Ayrıca, herkes böyle şeylere razı değil. O'Connell'lar kesinlikle razı görünmüyor.

Ben?

Bu işkenceyi bizzat yaşadım ve o şerefsizlerin üzerine seve seve nükleer bomba atardım, ama önce Sienna'yı onlardan almalıyım. En son istediğim şey kızımın çatışmanın ortasında kalması.

O zaman hayatımın geri kalanını mutluluk içinde geçirebilirim, beni aldatıp bir daha asla başka birini sevmeyeceğime söz verdikten sonra başka bir adamla evlendiği için o küçük, sıkı kalçasını cezalandırabilirim.

Ama bu gece gözlerinde gerçeği gördüm.

O da diğerleri kadar yalancı ve istesem bile ona güvenemem.

Aklım onun ne kadar inanılmaz görüldüğüne ve hissettirdiğine kayıyor ve pantolonumda kasılmalar yaşıyorum. Sıkı kalçaları sanki benim için yaratılmış gibi kalçalarımın çarpıyor ve her hareketimde titriyorlardı.

Acaba Jeremy onun kalçasına dokunmuş mudur?

Yüzümün yan tarafında bıçak saplanması gibi bir ağrı başlıyor ve bu olduğunda kafamın içinde oluşan baskıyı yenmeye çalışarak gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Şu ana ve buraya odaklanıyorum ve gözlerimi güvenlik görevlilerine çevirdiğimde yüzümde sinsi bir gülümseme belirliyor.

Çok kolay. Lanet olsun, çok kolay. Dudaklarımı yalıyorum, intikam duygusu derimin altına sızıyor. Zaferin tadını neredeyse alabiliyorum.

SUV'um güvenlik kapısında durdu. "Efendim, Bay Flanagan bu akşam misafir beklemiyor." O aptal herif elindeki not defterini karıştırdı ve neredeyse ona acıdım, neredeyse.

"Telsizle bağlantı kurabilir misin? Stone'un burada olduğunu söyle."

“Stone mu?” Kaşları çatıldı ve bir ayağından diğerine geçerken bakışlarım onun gözlerine kilitlendi. “Telefonla arayacağım.” Kapı kulübesini işaret etti ve ben de başımı salladım.

O arkasını döndüğü anda susturucumu çıkarıp kafasının arkasına bir el ateş ettim. Kan sıçraması zehirlenmiş damarlarımda yakıt gibiydi ve içimden bir sevinç dalgası geçti.

Sonra SUV'den indim, o aptal herifi kapı kulübesine sürükledim ve kapıları açmak için düğmeye bastım.

Yaptığım hareketlerin heyecanı, beni güvenlik görevlisi olarak tanıtan kimlik kartını okutmayı neredeyse unutturuyordu. Gururla kartı ceketime taktım, sonra SUV'uma geri bindim ve yavaşça araba yoluna girdim.

Ellerim direksiyonu daha sıkı kavradı. Konağın güzelliğini içime çekerken, Sienna'nın kucaklayacağını hayal ettiğim her şey ve benim de asla sahip olamayacağım her şey burada mevcut. Görkemli, gösterişli ve zengin; bu düşünce aklımdan çıkmıyorken midem korkuyla burkuldu. Ona layık değilim, ama yine de onu elde etmeye kararlıyım.

SUV'yi evin yanına park ediyorum ve mutfığa açılan yan kapıyı bulmak için etrafı tarıyorum. Sonra eğilip bıçağımın bacağımdaki kılıfta olduğundan emin oluyorum, kendisine ait olmayan şeyi almaya cüret eden o kendini beğenmiş herife haddini bildirmeye hazırım.

Aletlerimin olduğu sırt çantasını bagajdan çıkardıktan sonra, eve giriş için kartı okuttum ve içeri girdim. Onun yemeklerinin kokusunu alabilmem bana her zamanki gibi sıcaklık vermedi ve tüm vücudumu bir kıskançlık dalgası sardı.

O, onun için yemek pişiriyor.

Onun ne kadar ilerlediğini fark edince ayaklarım hızla hareket etmeye başladı. Ben kabuslarımın esiri olmuşken, var olmayan bir hayatın hayalini kurarken ve daha da kötüsü, en başından beri benim olmayan bir kadına özlem

duyarken, o hayatında bu kadar özgürce ve mutlulukla yaşıyordu.

Giriş holüne adımımı attığım anda, koridordaki açık bir kapıdan gelen erkek sesine doğru başımı çevirdim ve donakaldım. Kimse cevap vermedi, bu da herifin telefonda olduğunu düşünmeme ve yukarı çıkmak için mükemmel bir fırsat yakalamama neden oldu. Onunla sonra ilgilenirim. Önce Sienna'yı yolculuğumuz için hazırlamam gerekiyor.

Merdiven sahanlığına ulaşana kadar attığım her adımda içimde bir heyecan ve istek karışımı dalgalanıyor ve gözlerim koridorun sonundaki çift kanatlı kapılara kilitleniyor.

Ebeveyn yatak odası.

Bu ihtimali fazla düşünmeden, kapıyı itip açtığımda bile nazik davranmadan doğruca onlara doğru yöneldim; kristal ve beyaz mobilyalarla kaplı odayı görünce içerisi temiz ve ferah görünüyordu, ben ise siyah kıyafetlerim ve ağır botlarımla orada duruyordum. Dövme ve yara izleri tenimi kaplıyordu; ışığın içindeki bir karanlık. Ama gözlerim, intikamcısını bekleyen bir melek gibi yataklarının ortasında yatan Sienna'ya takıldığında, artık umurumda bile değildi.

Başını pamuklu beyaz yastıktan kaldırıp nefes nefese kaldı, bu da içimde bir uyarılma dalgası yarattı. Ağzı açıldığında, onu tekrar kontrol etmeyi, boğulana kadar penisime zorla sokmayı çok istedim. İncecik boğazını sıkıca kavrayıp, nefes almak için çaresiz kalana ve boğazı tahriş olana kadar ona verdiğim saldırıyı hissetmek istedim.

Çantayı sert bir gürültüyle yere bıraktım ve şaşkın gözleri çantaya kaydı. Sonra doğruldu, ben kaseti ararken beni izledi, dikkatimi ondan alamıyordum.

“Stone. Burada olmaman gerek.” Omuzumun üzerinden kapıya doğru bir bakış attı, sonra göğsüme bir öfke dalgası vurdu ve ona doğru uçarken hırıltılı bir ses çıkardım.

Onun dikkatinin başka bir adamda olduğu düşüncesi beni çıldırttı, bu yüzden kalın avucumla boynunu sıktım, gözleri fal taşı gibi açıldı ve bunun tadını çıkardım.

"Bana ne dediğini hatırlıyor musun, Sienna? Benimsin demiştin." Teninin tenime değmesiyle pantolonum arzuyla kabardı.

Başını hafifçe sallayabiliyor ve gözünün köşesinden bir damla yaş süzülüyor. Güzel küçük yüzünden menimi silip silmediğini anlamak için başını bir o yana bir bu yana eğiyorum. "Hâlâ benim misin?" Sesim şehvet ve kötülükle dolu, patlamaya mahkum, baş döndürücü bir karışım.

"Evet," diye mırıldandı ve göğsüm gururla kabardı.

"Aferin kızım." Ona içten bir gülümseme bahşettim, sonra da bantı aldım. Olanları anlamasına veya itiraz etmesine fırsat vermeden, ağzına bir parça bant yapıştırdım ve onu yüzüstü yere yatırdım, sonra kollarını arkasına doğru çekip bağladım, çok sıkı yapmamaya dikkat ettim. Kızımın benden nefret etmesini istemiyorum.

Onun boğuk sesleri ve altımda çırpınmaya yönelik beceriksiz girişimleri beni güldürüyor ve çıplak kalçalarının üzerinden yukarı doğru sıyrılmış seksi geceliğine baktığımda gözüm kızarıyor. Bacaklarının arasına diz çökmüş haldeyim ve çıplak bedeninin muhteşem yansıması bana doğru geliyor, beni huzura davet ediyor.

Evlilik yataklarında onun penisini bekliyor olması, öfkem tavan yaptığında ve şakaklarımda zonklayan bir ağrı hissettiğimde görüşümün bulanıklaşmasına neden oluyor.

"Bu gece benim menimi aldın. Bu sana yetmedi mi Sienna?" diye tükürdüm. "Penis düşkününü bir sürtüğe mi dönüştün?" diye alay ettim, avucumla kalça yanağını sertçe kavrayıp parmak uçlarımı yumuşak, dolgun ete batırırken. "Eminim bu küçük götü becermesi için ona yalvarıyordur. Değil mi Prenses?" Vücudu altımda donup kaldı ve başını salladı.

Aniden, yoldan çıkmış düşüncelerimi dağıtma, bana verdiği tüm sözleri hatırlatma ve benim hatırlayabildiğimden beri hissettiğim o yoğun duyguları onun da hissetmesini sağlama ihtiyacı içimi kapladı.

Beni hissetmek için.

"Bu götü öylesine sertçe sikeceğim ki, orada olduğunu hatırlayacağın tek adam ben olacağım."

Dudaklarından hafif bir inilti çıktı ve ben hemen harekete geçerek kemerimi açtım ve fermuarımı indirdim. Penisimin serbest kalmasıyla rahat bir nefes aldım.

Sienna'nın üzerine eğilip kulağına fısıldadım: "Prensesim, bacaklarını arala. Bakalım önce penisimin ucunu vajinanın içine sokmayı başarabilecek miyiz?"

Yanakları kızardı ama hemen itaat etti ve bu yüzden onu hem sevdim hem de nefret ettim. Bana karşı çok istekli. Acaba onunla da böyle mi davranıyor?

Penisimi vajinasının girişine doğru yönlendirip hafifçe içeri ittim, deliğinin tahrikle ıslanmış olduğunu görünce çok mutlu oldum ve yapmaması gerektiğini bilmeme rağmen bana karşılık vermesi dudaklarımda bir gülümsemeye neden oldu.

Hayır, benim sadık küçük oyuncağım iyi bir eş değil, dünyayı fethetmeye hazır kötü adamlar tarafından becerilmekten hoşlanan bir fahişe.

Hemen kaygan vajinasından çıktım, sonra pantolon cebimden tek prezervatifi çıkardım ve bir an ona baktım. Daha önce hiç kullanmamıştım ama hissettiklerime bakılırsa, bu gece hem kalçasını hem de vajinasını ele geçireceğimi biliyorum. Onun her parçasını ele geçireceğim ve vücudu bunu hissedecek.

Paketin köşesini ısırarak prezervatifi yırtıp açtım ve kalın penisime geçirdim, sonra iki elimle kalçalarını ayırıp deliğine tükürdüm ve o irkildi. İçimden bir mızrak gibi geçti ve bir elim kalçasında, diğer elim penisimde, başını anüsüne yerleştirip ittim. Yavaşça içine girdiğimde hareketsiz kaldı ve gözleri irileşti. Dişlerimin arasından tısladım, o sıkı his neredeyse dayanılmaz hale geldi.

Kahretsin, boşalmak istiyorum. O kadar küçük ki, daha önce hiç buradan ilişkiye girmemiş gibi düşünebilirsiniz, ama bu düşünceyi hemen bir kenara bıraktım çünkü daha

nce onun götünü becermiştim ve o pislik koca da muhtemelen her yerini bekliyordu.

Yıllarca başkalarının her türlü pozisyonda, her türlü insan kombinasyonuyla seks yapmasını izledim, ama hiçbir şey sizi size ait olanı doldurmanın verdiği o derin ihtiya hazırlayamaz.

Yaşamınızın asıl sebebinin sizinle bağlantılı olduğunu bilmek. şu anda, bu anda, onlara olduğunuzdan daha yakın olamazdınız.

Az kalsın.

Vücudu hâlâ gergin ve onu yatağın üzerinden itmemek için içimdeki tüm kaslarımı kullanıyorum.

Penisimin içine birkaç santim kadar girdikten sonra geri çekilip tekrar içeri dalıyorum. Bir yanım onu parçalamak istiyor, diğer yanım ise bu hissin tadını çıkarmak istiyor. Hiçbir yanım ona zarar vermek ya da ona karşı duyduğum nefreti hissettirmek istemiyor.

O bana sevgi gösteren tek kişi olduğuna göre, nasıl olabilir ki? Ondan istediğim tek şey bu ve başka hiç kimse bunu bana veremez.

Bu yüzden, vahşi bir hayvan gibi ona sertçe girmek yerine, içindeyken penisimi okşayarak bu deliği benimle doldurmaya karar verdim. Zevkten inlerken göğsüm kabarıyor ve penisimin ucuna bakarak, daracık ansn daha da açarken, giderek daha hızlı bir şekilde okşamaya devam ediyorum.

“Kahretsın. Kahretsın, Sienna.” Elim daha hızlı çalışıyor ve diğer elimi çekip kalçasına sert bir tokat atıyorum, bu da gözlerinin hayretle parlamasına neden oluyor. Hareketi tekrarlıyorum ve penisimin etrafında kasılıyor. İnemeleri boğuk ama kahretsın, vücuduma bir adrenalin iğnesi gibi geliyor. Hoşuna gidiyor. Gözlerim bulanıklaşıyor. “Kahretsın, boşalacağım.”

Sonra, testislerim kasılırken gözlerimin önünde yıldızlar beliriyor ve kalçalarımı ileri geri hareket ettiriyorum, penisimin derisi gergin kaslarına srtnyor ve içine

boşalıyorum. Menimin prezervatiften taşmasına şaşırmıyorum ama, aman Tanrım, zevkimin onun daracık anüsünden parıldayan vajinasına bu kadar epik bir şekilde sızmasını izlemek çok güzel bir manzara.

Otuz Birinci Bölüm

Taş

Telefonum pantolon cebimde titredi ve beni oldukça hızlı bir şekilde gerçekliğe geri döndürdü. Sienna gözlerini sıkıca kapatırken, ondan uzaklaştım, prezervatifi yere attım, pantolonumu tekrar giydim ve kemerimi bağladım. Gözlerim, kalçasından sızan meniye kilitlenmişti. Bir dahaki sefere, prezervatifsiz sikeceğim ve her şeyin sığmasını sağlayacağım. Onu o kadar çok sikeceğim ki, her santimimi kolaylıkla kabul edecek.

Sadece ben.

Ben yataktan kalkıp cebimden telefonu çıkarırken, bedeni yatağa yığıldı.

Sayın Kişilik: En azından ziyaretinizi kısa tutun.

Mesajına sıırttım. Bu herif bir tür takipçi, herkesin hareketlerini biliyor gibi görünüyor ve eğer umursayacak bir yanıım olsaydı, çok sinirlenirdim. Şu anki durumda, umursadığım tek şey, hâlâ benimle kaplı olan kadın. Bana

sonsuz dek birlikte olacağımızı vaat edip beni aldatan ve başkasıyla evlenen kadın.

Telefonu cebime geri soktum, Bay Kişilik'in cevapsızlığıma kızacağını biliyordum. "Kocanla ilgilenme zamanım geldi. Hemen döneceğim." Sienna'nın gözleri birden açıldı ve korku gözlerine doldu. Bu manzara kalbimin sıkışmasına neden oldu ve bir an için bunun doğru hareket olup olmadığını merak ettim.

Acaba benim bilmediğim bir şeyin farkında mı?

İçimdeki huzursuzluğu üzerimden atıp kapıya doğru yöneldim, artık sadece bir değil, iki ses duyuyordum. Bir kadın daha. Muhtemelen bir personel üyesi.

Hayatımda hiçbir kadına zarar vermedim, ama buna karşı da değilim. Sonuçta, kayıtsız kalmak üzere eğitildim. Tamamen taştan yapılmışım.

Siena

Korku ve kararlılık zihnimi birbirine karıştırırken, çılgıncasına yatağın kenarına doğru yavaşça ilerliyorum.

Stone ne yaptığının farkında değil. Jeremy'nin bu dinamikte ne kadar önemli olduğunu bilmiyor ve ben de her şeyi mahvetmeden önce bunu düzeltme ihtiyacıyla dolup taşıyorum. Rastgele bir şekilde kenara doğru ilerliyorum, sonra ağır bir şekilde yere düşüyorum ve acıyla yüzümü buruşturuyorum.

Kıçım zonkluyor ve oradan sızan meniyi duymamazlıktan gelip banyoya doğru sürünerek ilerliyorum. Bu sefer tam olarak içime bile girmedi ve öfkeliyken canımı acıtmamak için kendini tuttuğu düşüncesi kalbimi eritiyor. Tanıdığım ve sevdiğim Taş'ın her zaman olduğu gibi beni koruduğunu bilmek, onu da korumak istememe neden oluyor.

Çıglıklar ve bağırışlar duvarları delip geçiyor ve kalp atışlarım hızlanıyor. Aman Tanrım, onu öldürecek. Biliyorum.

Banyo dolabına doğru daha hızlı ilerledim, sonra dolabın kulpunu kullanarak ayağa kalktım ve dolabı açtım. Ellerim arkamda bağlıyken, makasımın nerede olduğunu zihnimde canlandırdım ve parmaklarım makyaj çantamı değdiği anda rahat bir nefes alıp fermuarı açtım.

Parmaklarımı metalin üzerine kenetledim, sinirlerimi yatıştırmaya ve kontrolü yeniden ele geçirmeye çalışırken,

bu kaosu daha da kötüleştirmeden durdurmak için bant
bağlarını açtım.
Hepimiz için.

Otuz İkinci Bölüm

Taş

Hiç beklemeden ofis kapısını ardına kadar açtım ve kalçaları sandalyesinden kalkmak üzere olan güzel sarışına silahımı doğrulttum. Şaşkın gözleri dehşetle doldu ve ben zaferle sııttım.

“Onu sandalyeye bantla!” Jeremy'ye bandı fırlattım ve o aptal, gözleri gözlerimle buluşunca bandı neredeyse düşürüyordu. Ağzı itiraz etmek için açıldı ama ben başımı salladım ve o da ağzını kapattı.

Yavaşça, Adem elması boğazından aşağı inerken, ben o iğrenç herifi incelerken o da kadına doğru ilerliyor.

Ben ona hiç benzemiyorum. O, kusursuz, mükemmel ve açıkça bir iş adamı. Varoluşunun aurası, zarif dalgalar halinde ondan yayılıyor.

Şu anda, eminim ki o da benim yerimde olmayı diliyordur—kontrolü elinde tutan, karanlıkta onların kusursuz hayatlarını alt üst eden şeytan, kendi kendini haklı çıkaran ölüm meleği.

Jeremy'nin kadını sandalyeye bantlarken ellerinin titremesi, aklıma ilk gelen şey olan ihanet ve manipölasyonu gösteriyor.

Burnunu çekiyor ve gözlerinden yaşlar akıyor, ama ben onu görmezden gelip gözümü iğneden ayırmıyorum.

Bir izleyicinin olacağını beklemiyordum, ama bu onun düşüşüne dair giderek artan beklentiyi azaltmıyor.

Sonunda işini bitirdiğinde, bana doğru dönüp tüm boyuyla doğruluyor; benim devasa boyuma kıyasla sadece bir buçuk metre boyunda. Omuzlarını genişlettiğinde ise sııttım.

"Para mı istiyorsunuz? Hepsi bu mu?"

"HAYIR."

"Arabalar mı? Hepsini alabilirsin." Kaşlarım çatıldı. O, çok daha değerli bir şeye bu kadar yakinken, neden onun arabalarını isteyeyim ki?

"HAYIR."

"Öyleyse ne istiyorsunuz?"

Dudaklarımı yavaşça yaladım. "O."

Korku, zaten solgun olan yüzünü daha da bembeyaz etti. Omuzunun üzerinden sandalyeye bağlı kadına baktı. Gözleri tekrar bana dönmeden önce, yumruğumu yüzüne indirdim ve onu yere serdim. Çığlığı duvarlardan yankılandı ve tiz sesi başımı ağrıttı, bu da onun yalvarışlarını bastırmak için daha acımasızca karşılık vermeme neden oldu.

Üzerine atılıp ardı ardına darbeler indiriyorum ve beni itmeye çalışırken yumruğum kanla kaplanıyor. Kolunu yerinden söküyorum ve ondan yükselen acı çığlığı kan dolaşımımı zaferle dolduruyor.

"Benim olana dokunduğun için bu, şerefsiz!"

"Lütfen—" Yumruklarımı tekrar tekrar ona indirirken sesi boğuk çıkıyor. Acınası bir şekilde beni itmeye çalışıyor ve çığlıkların Sienna'ya ait olduğunu öğrenince, intikam alma isteğim daha da artıyor.

"Taş. Dur. Lütfen."

Çarpma.

"Size yalvarıyorum."

Çarpma.

Onun için ağlıyor.

Çarpma.

"Anlamıyorsun."

Onun için yalvarıyor.

Çarpma.

"Onu öldüreceksin!"

Yumruğumu tekrar kaldırıyorum ve hareketsiz bedeni, içimdeki öfkeyi ondan başka birine yöneltmek için hedef haline geliyor.

"Keenan. Dur!"

Buz damarlarımı donduruyor ve hareketlerimi engelliyor.

Doğum ismimin dudaklarından dökülen yabancı tınısı, haince davranışlarının bir kanıtıdır. Bakışlarımı ona dikerken dudaklarımdan alaycı bir gülümseme dökülüyor.

Elinde gevşek bantla orada duruyor, gözlerinden yaşlar süzülüyor. "Anlamıyorsun. Bırak da sana anlatayım." Bu bir yalvarış gibi çıkıyor ağızından, hazır olmadığım bir yalvarış. Onun ihaneti çok ileri gitti.

Bu kadın ne biliyor ki?

Acaba en başından beri akraba olmadığımızı biliyor muydu?

Bütün bunlar beni kontrol altında tutmak için kurgulanmış karmaşık bir oyunun parçası mıydı?

Beni manipüle edip aşağılamak mı?

"Beni sevmiyor. Hiç sevmedi," diye fısıldıyor ve ben gözlerimi altımdaki o iğrenç herife çeviriyorum. "Onu seviyor." Başını sandalyedeki kadına doğru eğiyor. "Onunla evlendim çünkü onu seviyor." Gözleri anlamam için yalvarıyor. "Bu bir oyundu, Stone. Hepsi bir oyundu."

"Hepsi bir oyun," diye neredeyse robot gibi tekrarlıyorum ama sözlerimin altındaki anlamı kaçırmıyor.

Başını sallayarak, güzel küçük yüzünden süzülen taze gözyaşlarını sildi. O kadar mükemmel ama bir o kadar da

dağınık, ve onu görünce cinsel organım kabardı. "Öyle değil. Asla öyle değil." Sanki bunu söylemek ona acı veriyormuş gibi kalbini tuttu. "Her zaman sadece sen oldun." Başımı salladım, ona inanmayı reddettim. Neden inanayım ki, o kadar çok yalan söyledi? Hepsi o kadar çok yalan söyledi ki. Ellerim başımı buldu ve acı içimde dalgalanırken başımı tuttum.

"O-o onu seviyor, Stone." Göğsü kabarıp iniyordu. "O sadece onu istedi, ben de sadece seni istedim." Gözlerimi açıp kapıda duran, dağınık ama hiç bu kadar özgür görünmemiş kadının güzelliğini süzdüm; sanki gerçeği itiraf etmesi onu yalanlarından kurtarmıştı.

Eh, onun adına iyi, ama ya ben?

İçimde öylesine şiddetli bir öfke alevleniyor ki, başımdaki ağrı adeta katalizör görevi görüyor.

Peki ya yalanlar, aldatmacalar?

Cehennemden geçmeme izin verdi, çünkü asla ulaşılmaz olmadığını biliyordu. İçimde kıvranan düşüncelerin aslında o kadar da iğrenç olmadığını, bir canavar olmadığını biliyordu.

Peki ya çektiğim işkenceler, travmalar, cehennemin derinlikleri?

Vücudumdaki yanıklar sanki birisi açık yaralarımın tekrar tuz döküyormuş gibi taze. Onun bu konudaki işbirliği, tam bir ihanet, sadece onun için atan kalbimin içimden sökülüp alınması, o kadar acımasızca tahrip edilmesi ki, görüşüm bulanıklaşıyor ve bedenim titriyor. "Bana yalan söyledin."

Yüzü bembeyaz oldu.

"Bana yalan söyledin!" diye daha yüksek sesle bağırdım.

Bunca zaman boyunca bir ailem vardı; bir hayatım vardı; umudum vardı ve o, acımasız ihtiyaçları için esir olmama izin verdi. Hayata bakış açımı çarpıttılar ve beni hiçbir şeyim olmadan bıraktılar. Şimdi o bile yok.

Nasıl yapabilirim?

Öne doğru sendeledim, dizlerimin üzerine düştüm, vücudumu bir yangın gibi saran acıyı kontrol edemedim.

Yumuşak elleri ellerimi başımdan çekmeye çalıştı ve ellerimi yanıma düşürdüğümde, sevdiğim, aynı zamanda bana ihanet eden zümrüt yeşili gözlerine baktım.

Boğazını sıktığımda yüzünde en ufak bir korku belirtisi yoktu, sonra onu ittim ve yere yığıldı. Piç kocanın kanı ellerini ve gecelik elbisesini kaplamıştı ve öfke vücudumda alev alev yanan bir cehennem gibi yükseldi.

Sanki dağıldığımı sezmiş gibi geriye doğru kaydı ve kanın içine girdi.

"Arkanı dön." Sesim sakın ve kendinden emin çıkıyor ama içten içe hiç de öyle değilim. Sözlerimin ardındaki anlamı görmüş olmalı çünkü ağzı açılıyor, sonra bir balık gibi kapanıyor ve dört ayak üzerine dönerek adeta kendini bana sunuyor. Pantolonumun kemerini tekrar açarken vücudu titriyor ve çelik gibi sert penisim onu doldurup hain kanla yıkamak, çocuğumu ona bulaştırmak için yanıp tutuşuyor.

"Bebeğimi senin içine sokmam için bana yalvar," diye hırladım penisimi hizalarken, daha önce yaşadığım olaydan dolayı vajinası hala parıldıyordu ve niyetimi anladığında nefesi kesildi.

"Lütfen," diye fısıldadı.

Kalçalarımı öne doğru hızla itiyorum ve o da adamın kanında kayıp yüzüstü yere düşüyor, sonra onu kalçalarından sabitleyerek vahşi bir hayvan gibi üzerine çıkıyorum.

Daha güçlü.

Kalçalarımı çalıştırıyorum.

Daha derine.

Onun içine doluyorum.

Daha hızlı.

"Kahretsin, evet. Kocanın kanıyla kaplıyken, kardeşin seni kendi bebeğiyle doldururken ne kadar da güzelsin," diye inledim vahşi hamleler arasında.

İnlemeleri ve tenlerimizin birbirine çarpma sesleri kulaklarımda yankılanırken, bir izleyicim olduğunu

bilmenin verdiği zevkle keyifleniyorum. Sarışın kızla göz göze geliyorum, o da bana iğrenerek bakıyor. "Kardeşinin onunla sevişmesinden hoşlanıyor." Memnuniyetle manyakça sırtıyorum. "Bu amı bebeğimle dolduracağım. O benim."

Sienna altımda inliyor ve zevk omurgamdan yukarı doğru yayılıyor. O benim için yaratılmıştı.

"Benim!" diye kükredim ve benim muhteşem bir şekilde içine fişkırarak rahmini tohumumla kapladı.

Yavaşça Sienna'nın içinden çıktım ve penisimi içeri soktum, sonra da sanki onu acımasızca becermemiş ve bu süreçte onun ölümüne sebep olmamış gibi pantolonumun fermuarını rahatça çektim.

Yüzünü bana doğru çevirdi ve gözlerindeki acıdan dolayı midemde oluşan suçluluk duygusunu görmezden gelmeye çalıştım, ama bu beni olduğum yerde dondurdu ve bakışlarımı ondan ayıramadım.

Telefonum titriyor, bir şekilde bu kâbusun içinde benim dayanağım oluyor, odadaki gerilim ise ağır bir şekilde hissediliyor.

Zaman daralıyor. Ne yapacağıma karar vermem gerekiyor ve bu düşünceyle içimde dönüp duran karmaşayı görmezden gelip, sandalyeye bağlı, gözyaşları içinde kalmış kadına bir bakış atıyorum. Sonra da kanlar içinde kalmış Jeremy'ye bakıyorum. Onun hâlâ yaşama şansı var, onların hâlâ şansı var, bizim de öyle.

İntikam alma isteğimi bastırmak için içimdeki tüm gücü toplamam gerekti, bu yüzden yerden kalktım ve yenilenmiş bir enerjiyle sarışına doğru yürüdüm. Sonra bıçağımı kullanarak bandı kestim, ellerini sandalyeden kurtardım ve masadaki telefona doğru başımı salladım. "Gittiğimiz anda yardım çağırın." Gözleri irileşti ve dudağı titredi, yüzüne rahatlama ifadesi yayıldı.

"Gidiyoruz," diye çıkıştım Sienna'ya, o sendeleyerek ayağa kalkarken ona ikinci bir bakış bile atmadan.

"Ne? Yapamayız," diye itiraz etmeye başladı ve ben de ona tüm dikkatimi vermek istemeyerek, yan gözle bakarken yumruklarımı sıktım.

Başka seçeneği olmadığını söylüyor ama bu seçeneği tercih etti. Bana geleceğimiz olduğuna dair söz vermesine rağmen, geleceğimiz olmadığına inanmama izin verdi, sonra ben esir kalırken o özgürlüğünü seçti.

Bir seçeneği vardı ve bunu seçti.

Eğer daha önce seçeneği olmadığını düşünüyorsa, şimdi de seçeneği olmadığını keşfetmek üzere.

Otuz Üçüncü Bölüm

Siena

Stone'dan yayılan kin sağlıklı dalgalar gibi. Onu hiç böyle görmemiştim, sanki benim yanımda kendini kontrol altında tutmak için mücadele ediyor.

Bana yalan söylediğimi biliyor ve bu yüzden benden nefret ediyor, kim onu suçlayabilir ki?

Mutfaktan taş merdivenlerden yukarı doğru sessizce çıkarken, antrede yüksek sesler yankılanıyor. Etrafta güvenlik görevlisi yok, bu da babamın Vector dahil hepsini dışarı gönderdiği anlamına geliyor. Kapıya doğru yavaşça ilerlerken bacaklarım titriyor ve kalbim tehlikeli bir şekilde çarpıyor.

Bunu yapmamalıyım. Gizlice dolaşmak ve konuşmaları dinlemek hem benim hem de onun cezalandırılmasına yol açacak.

Stone buraya taşındığından beri bir noktada aramızda bir bağ olduğunu fark ettiler ve o zamandan beri bunu onu manipüle etmek için kullanıyorlar. Bunu sadece onu itaat ettirmek için değil, beni de itaat ettirmek için kullanıyorlar. Azrael, Stone'un cezalandırılmasını engellemek için her şeyi yapacağını biliyor, bu yüzden istediğini yaptırmak için beni kışkırtmaktan büyük zevk alıyor. Mesela, yaklaşan evliliğimi gizli tutmak gibi.

Azrael, "Ya bizden biri olmadığını öğrenirse?" diye soruyor. "Ya nereden geldiğini hatırlarsa?"

Kalbim duracak gibi oldu. Aman Tanrım, ne diyor bu?

"O zaman onu öldürürüz." Babamın şeytani sesi içimi parçaladı. Onu öldürecek. Eğer Stone onun bizden biri olmadığını öğrenirse, onu öldürecek.

Dizlerim titremeye başlarken midemde bulantı ve panik yükseliyor.

Bunu asla öğrenemez.

Sevdiğim adam her zaman benim kardeşim olduğuna inanmalı. Onu hayatta tutmanın tek yolu bu ve bunun gerçekleşmesi için benim de buna inanmam gerekiyor.

Stone'un eli tenimi yakıyor, bacaklarımın arasında karıncalanma hissi ve vücudumda tüylerin diken diken olmasına neden oluyor. "Çekil," diye homurdanarak bizi kapıya doğru çekiyor.

"Stone, lütfen?" diye yalvarıyorum. "Bu delilik."

Mutfağa doğru giderken sızlanmalarımı görmezden geliyor. Yalınayak ve pijamalarımınla yürüyorum ama içimden bir ses bana tartışmamam, onu daha önce hiç gitmediği kadar zorlamamam gerektiğini söylüyor.

"İçeri!" diye seslenerek bekleyen SUV'ye doğru yöneldi ve ben de hem tedirginlik hem de heyecanla araba kapısını açtım.

Onunla birlikte olmak, hayalini kurduğum her şeydi, ama tehlike ve koşullar hayalimden çok uzak. Bir kabus. Sevdığım adam benden nefret ediyor, aile hayatım paramparça oldu ve ailem Stone tamamen yıkılana kadar durmayacak. Arabanın kapısı arkamdan çarparak kapanırken boğazımda bir çığlık düğümlendi.

O bunu atlatamayacak; biz de atlatamayacağız.

Sessizce araba sürüyoruz. Ara sıra aynaya bakıyor ama bakışları asla bana odaklanmıyor ve bu kalbime saplanan bir bıçak gibi.

Bir noktada, ağırlaşmış gözlerim kapandı, ancak SUV'nin aniden durmasıyla gözlerim birden açıldı.

Stone araba kapısını sertçe kapatıp benimkini açtı. "Çık dışarı!" Kolumu tuttu, öncekinden daha nazik bir şekilde, ve arabadan inmeme yardım etti. Gecelik elbisem kan içindeydi ve geride bıraktığımız yıkımın görüntüsü midemi bulandırdı.

Hâlâ gece, ya da belki de sabahın erken saatleri ve önümdeki harap apartman binasına bakarken ayaklarım titriyor. Bu tarz yerleri duymuştum ama hiç kendi gözlerimle görmemiştim, ne de birinde kalmıştım. Neden kalayım ki? Bütün ailem paranın içinde doğup büyüdü; üremenin amacı gelecek neslin zenginliğini sağlamaktır.

Stone kolumu bırakmadı ve bizi apartmana doğru götürdü. Anahtarı kilide sokup kapıyı açarken ben de boş otoparka göz gezdirdim. Sonra beni içeri çekti, kapıyı arkasından kapattı ve zinciri yerine taktığı anda midemde bir gerginlik hissi belirdi.

Odanın içinde adeta cüce gibi duruyor ve iki kişilik kanepeye doğru yürüyor; ben de bakışlarımı aramızdaki seyrek boşluğa çeviriyorum.

Kanepenin arkasında küçük bir mutfak köşesi, küçük bir masa ve iki sandalye bulunuyor; odanın köşesinde ise eski bir CRT televizyon ve video oynatıcı yer alıyor.

Sağımda bir kapı var. Bunun yatak odası olduğunu hayal ediyorum ve onunla bir gece geçirme ihtimali, bacaklarımın arasında bir heyecan dalgası yaratıyor. Gerçekten de ikimiz birlikte bir gece.

Stone bana bakıyor, bakışları hem küçümseme hem de özlem dolu. İkisini birbirinden ayırt etmek zor.

"SSS-Taş?"

Gözlerindeki şehvet ifadesiyle, nereye yerleşeceğinden emin değilmiş gibi beni süzüyor.

Boğazını temizleyip doğruldu, sonra yatak odasına doğru baktı.

Mavi bakışları arzuyla kararıyor. "Yatak odası." Başını kapıya doğru eğdiğinde, ben de hareket ediyorum.

Saatler önce kalçama yapılan saldırının verdiği hassasiyet hâlâ devam ediyor, ama yine de daha fazlasına ihtiyacım var.

Odaya girdiğimde, babamın evindeki Stone'un küçük yatak odası dışında daha önce hiç bu kadar sade bir şey görmediğim için, eşyaların azlığı karşısında hayrete düştüm.

Odanın tamamını çift kişilik bir yatak kaplıyor. Yatak örtüleri ince ama temiz ve dolap bile yok, çekmecelerden bahsetmiyorum bile. Karşı duvarda tek başına bir ayna duruyor ve acaba bir şeyi mi gizliyor yoksa yatakta yaşananları izlemek için mi özellikle oraya yerleştirilmiş diye merak ediyorum.

Bu düşünceyle birlikte yüzümde bir sıcaklık dalgası yayıldı ve bir ayağımdan diğerine doğru kıpırdandım.

Nefesi boynuma fısıldıyor, çok yakın ama bir o kadar da uzak. "Sorun ne Prenses? Sana yeterince iyi değil misin?" Sözleri acımasız bir alay, bana acı çektirmek için söylenmiş ama inançlarına rağmen doğru değil.

"Dört ayak üzerine çök," diye hırıldadı parmağı boynumda gezinirken.

"Stone. Konuşabilir miyiz?"

Bakışlarım aynada onun gözleriyle buluşuyor; bakışlarının yoğunluğu karşısında adeta donakalmış, nefessiz kalmış bir halde kalıyorum.

"Konuşmak istemiyorum. Sevişmek istiyorum."

Kalbim duracak gibi oldu. Acı ve ihtiyaç, sanki bedenim bana ihanet ediyormuş gibi içimden geçti. Bunu da istiyorum, ama bundan daha fazlasını da istiyorum. Konuşulacak çok şey var, ama onun beni doldurmasını, bana sahip olmasını, onun olduğumu ve nihayetinde onun da benim olduğunu hatırlatmasını istiyorum.

Onun için her şeyi yaparım. Her şeyi.

"Bebeyimi senin içine yerleştireceğim, Sienna. Sonsuza dek bana bağlı kalmanı sağlayacağım." Eli boynumu kavradı, sonra parmak uçlarını tenime bastırdı. Bu hem bir tehdit hem de bir vaatti. "Ve kimse bunu benden alamaz, duyuyor musun?"

Omuzlarım düşerek başımı salladım ve sıcak dili boynumda gezinirken gözlerim kendiliğinden kapandı, ama sonra dokunuşu kayboldu.

"Hadi yatağa çık ve bacaklarını aç."

Taş

Sienna yatağa tırmanıyor ve kalçaları yatağın üzerinde süzülürken, penisimin başı kemerim tarafından sıkıştırılınca acıyor. Aman Tanrım, inanılmaz biri. Kusursuz vücudunun her santimi inanılmaz.

Onu benden bir daha kimse alamayacak. Ruhumu şeytana satmak zorunda kalsam bile, kimse onu benden alamayacak.

Arkasından yaklaştım ve kemerimin metalinin ağır sesi havayı doldurdu, ardından keskin bir nefes alırken fermuarımın sesi geldi. Penisimi boxer'ımdan çıkardım ve içine girmeyi ve ıslak sıcaklığının beni tekrar sarmasını düşünmek ağzımı sulandırdı.

Bakışlarım şişmiş anüsüne takıldı ve bu manzara karşısında göğsüm gururla kabardı. Yavaşça parmağımı omurgasından aşağı doğru gezdirdim, teninde oluşan tüylerin diken diken olmasından zevk aldım. Onun yumuşaklığı ile benim yıpranmış tenimin kontrastı, asla değiştirmek istemediğim bir hayranlık kaynağı olmaya devam edecek. Avucumu anüsüne sertçe vurdum ve nefesi kesildi, bu da beni kıkırdattı, sonra kalın penisimin başını vajinasına hizalayıp yavaşça içeri kaydırdım.

Gözlerim hayranlıkla yuvarlanırken, kalçalarından tutuyorum, tutuşum acı veriyor. Tatlı vajina kaslarının sıkılığına kendimi bırakıyorum, sanki bana ihtiyaç

duyuyorlarmış gibi beni içine çekiyorlar. Beni o kadar sıkıca sarıyorlar ki, sanki bir mengene penisimi yerinde kilitliyor, boğuyor.

Kalçalarımı onun kalçalarına doğru sertçe itiyorum, içine girip çıkarken kalçalarından sekerek ilerliyorum. Şişmiş anüsünden hala benim akıyor olması beni gittikçe daha hızlı hareket etmeye itiyor.

İncecik yatak her harekette gıcırıyor. Metal başlık, Sienna'nın yumuşak vajinasını sert penisimle doldururken çıkardığı inlemelerle birlikte, sıra yüzeyine tekrar tekrar ağır bir çatırtıyla çarpıyor.

"Doğum kontrol hapı kullanıyor musun?" O herifin çocuğuna hamile kalmaya çalışması düşüncesi bile beni çıldırtıyor.

"H-hayır."

Burun deliklerim genişliyor. Öfke ve sahiplenme duyguları içimi kaplıyor ve onu cezalandırmak için daha sert bir şekilde içine giriyorum.

"Bebeğimi senin içine sokacağım!" diye kükredim. "Benim!"

Hain dudaklarından çıkan hafif inlemeler ve sızlanmalar, onu şişirilmiş ve bana ait kılma arzumu daha da artırıyor.

"Kahretsin. İşte bu kadar. Beni çok iyi karşılıyorsun Sienna. Sen tam benim için yaratılmışsın. Beni duyuyor musun?"

"Evet. Aman Tanrım, evet," diye inledi ve başını yastığa bıraktı.

Parmaklarımı saçlarına doladım ve onu yukarı doğru çektim, ağır elimi umursamadan şiddetli bir kararlılıkla ona doğru ilerledim.

"Seni o kadar sert sikeceğim ki hamile kalacağın, Sienna." Yaklaşan orgazmımla dişlerimi sıkıyorum. Testislerim kasılıyor ve omurgam dikleşiyor. "Siktir!" Vajinam açılıyor ve benim içine akarken şiddetle içine giriyorum. Gözlerimi kapatıp, onu bebeğimle birlikte hayal ediyorum. Sahip olduğum her şey ona boşalıyor. Her

düşünce ve duygu, her dilek ve umut. Ulaşılabilir olmasını dilediğim her gelecek hayali onun derinliklerine boşalıyor.

Yavaş yavaş penisim yumuşuyor ve ağır nefeslerim düzensizleşiyor. Zevkin verdiği sersemlik beni doyuruyor.

Kalçalarını aşağıya doğru bırakıyorum ve o yatağa düşerken ben de bitkin penisimi boxer'ımın içine sokup kot pantolonumu yere indiriyorum. Sonra pantolonumu bir kenara atıp siyah tişörtümü başımdan çıkarıp yere fırlatıyorum. İşimi bitirir bitirmez onu çeviriyorum ve gözlerimi yavaşça kusursuzca şekillenmiş vücudunda gezdiriyorum. Kan lekeli gecelik, dolgun göğüslerine doğru buruşmuş. Meme uçları dikleşmiş ve ilgi bekliyor, onlarla oynamak için ağzım sulanıyor. Geceliği başının üzerinden kaldırıp yere fırlatıyorum, onu tamamen çıplak bırakmak için can atıyorum. Amını tatmak isteyerek bacaklarını aralıyorum ve kendimi amına doğru indiriyorum. Ortak zevkimizin kokusu penisimi yeniden canlandırıyor.

Başımı kaldırıp onun bakışlarıyla karşılaştım. Yeşil gözleri kararmış ve şehvetle dolmuştu, ben de dilimi onun kaygan kıvrımları arasında gezdirirken, ikimizin birlikte tadını almanın verdiği tatmin duygusuyla göğsümden inleyen bir iniltiyi engelleyemedim.

Dövmeli ellerimle bacaklarını aralıyorum ve onu adeta yiyip bitiriyorum, zevkimizi onun vajinasından çıkarıyoruz.

"Aman Tanrım," diye inledi, kalçalarını heyecanla yukarı kaldırırken.

Parmaklarımı kullanarak vajina dudaklarını aralıyorum ve dilimi düzleştirerek, birbiri ardına vajinasının içinde gezdiriyorum. Her bir hareket şişmiş tomurcuğunun üzerinde biraz oyalanıyor, ancak ona arzuladığı zevki verecek kadar uzun sürmüyor.

"Lütfen Stone," diye yalvarıyor o kadar güzel bir şekilde.

"Benim güzel küçük yalancım," diye azarladım ve vajinasına sertçe vurdum, ağzını hafif bir iniltiyle açmaya zorladım, bu da kan dolaşımda adrenalinin hızla yayılmasına neden oldu. "Kardeşinin vajinasını menisiyle

doldurmasından hoşlanan ne kadar yalancı bir küçük srtksn." Sözlerimin tabusu penisimi ŐŐŐirdi. "Kardeşinin amını yemesinden hoşlanıyor musun, Sienna?"

Aldığı her nefesle göğsü kabarıyor, yanakları kızarıyor ve kalın kirpiklerinin altındaki göz kapakları ağırlaşıyor.

"Söyle bana, kardeşinin dudaklarının meni dolu vajinanda olmasından hoşlandığını. Söyle bana, menimi senden yalamamdan hoşlandığını."

"Evet," diye fısıldadı.

"Söyle bana!" diye bağırdım ve çıplak amına tekrar bir tokat attım.

"Lütfen. Kardeşimin dudaklarını üzerimde istiyorum." Dilimi tekrar vajinasında gezdirdim, sonra ucunu acıyan klitorisinin üzerinde yuvarladım ve sonra geri çektim. "Lütfen, Stone."

Dilim Şişmiş vajina deliğine giriyor ve onun tatlı vajina suyunu ve dilime damlayan menimi tadabilecek kadar yeterli bir damak tadına sahip olmanın keyfini çıkartıyorum. Her inlediğimde, o bacaklarını sıkıyor ve ben gülümsüyorum.

"Taş. Aman Tanrım, işte orada." Dilimi bir yandan diğer yana savurarak, sanki cin arpmiŐ gibi amını emip, yalayıp, yiyerek bütün vajinasını yutuyorum.

"Sienna, bizi tatmanı istiyorum. Bizi tat." Ağzıma ikimizin birleŐmiŐ menini topladım, hızla kendimi onun üzerine doğru ittim, sonra çenesini parmaklarımla kavradım, ağzını zorla açtım ve menimizin yavaş, uzun bir izini ağzına bıraktım. Beyazlığımız dilini kapladı ve göz bebeklerinin nasıl büyüdüğüne gülümsedim. Kızım bana karşı benim ona duyduğum kadar vahşi görünüyordu. Kaba, sert elimi seviyor ve onu yatıŐtırmak için can atıyorum.

YavaŐa vücudundan aşağı doğru kayıyorum, ama bir elimi incecik boğazının etrafında bırakıyorum. Dilimin her hareketinde parmak uçlarımı daha da sıkıca kavrayıp bırakıyorum.

Tekrar tekrar.

Omurgası kavislenirken, son anda karar verip baş parmağımı kalçasına soktum ve parmaklarımı ıslak vajinasında gezdirdim. Boğazını sıkıca kavradım ve bıraktığımda çığlığı duvardan yankılandı ve vücudu kasıldı, sulu meni sel gibi yüzüme çarptı. Göğsüm coşkuyla doldu. Bunu bir düzine kez gördüm ama hiç hissetmemiştim, hiç sebep olmamıştım ve bu yüzden göğsümü gururla dövmek istiyorum.

Başını yastığa yasladı ve ben yavaşça bacaklarının arasından kalkarken vücudu gevşedi. Ona ve uyuyan bedeninin yumuşak sesine gülümsedim.

Onu gerçekten de o kadar sert bir şekilde orgazma zorlayıp uyuyakalmasına mı sebep oldum? Yüzümde şeytani bir sırıtış beliriyor, boxer şortumu indirip tekrar bacaklarının arasına yerleşiyorum, penisimi onu doldurmak için hizalıyorum ve esnek, çıplak bedeninin içinde hızla ilerlerken göğüslerinin sallanmasının tadını çıkarıyorum.

Otuz Dördüncü Bölüm

Siena

Başım sert yastıktan hızla kalktı ve dün geceye dair anılar bir yük treni gibi üzerime çökerken bacaklarımın arasındaki ağrıdan inledim.

Yatağın üzerine hızla tırmandım, dizlerimi göğsüme çektim ve etrafımızdaki kaosu zihnimde not etmeye başladım.

Bu kirli oda beni kendimi temizlemeye teşvik ediyor ama buradaki tuvaletleri kullanma düşüncesi de hoşuma gitmiyor.

Stone'un sesi ince duvarlardan sızıyor ve diğer apartman sakinlerinin gece boyunca ve sabaha kadar yaptığımız yaramazlıkları duymuş olma ihtimali düşüncesiyle yüzüm kızarıyor.

Stone gece boyunca ben uyuyup uyanırken beni menisiyle doldurdu. Çok yakındı ama bir o kadar da uzaktı ve bundan nefret ediyorum. Şu anki kadar yalnız hissetmediğim bir anda, kendimi yataktan itip küçük

oturma odasına doğru yöneldim. Çıplak olduğumun ve onun için sergilendiğimin farkındayım, ama içimden bir ses onun umursamayacağını söylüyor ve şu anda benim de umursayacak halim yok.

“Umurumda olduğunu mu sanıyorsun?” Boğuk, sert sesi tüylerimi diken diken etti ve elini başına sürdü. “Ne kadar süre? Tamam, ama Vector benim.” Telefonu kapattı ve ağır bir iç çekerek küçük masaya fırlattı. Üzerinden bir gerginlik yayıldı ve onu rahatlatmak ve bizi tekrar bir araya getirmek için her şeyi verirdim.

Vector'ın adının geçmesi boğazımda bir çığlık düğümlemesine neden oluyor ve dikkatini bana çekiyor.

Parlak mavi gözleri çıplak bedenimi süzdükten sonra yüzüme odaklandı. “Buraya gel.” Gözlerimi kırptıştırırken ayaklarım kıpırdamadı. Oturduğu sandalyeyi cüce gibi kaplıyordu, cinsel organını sadece boxer şortuyla örtmüştü ama yemin ederim ki başının boxer şortunun üzerinden görüldüğünü görebiliyordum ve dudaklarımı zevkle yaladım.

“Sienna! Gel.” Bacaklarının arasındaki yere işaret ediyor ve onu rahatlatma, vücudumun her parçasını ona teslim etme ihtiyacı hissediyorum. Kalbimi ellerinde tutuyor ama bunu kanıtlamam gerekiyor. Beni ihanet etmekle, manipüle etmekle suçluyor ve ona sadece onun olduğumu kanıtlamak istiyorum. Ben her zaman sadece onun oldum ve bunu dünyada hiçbir şeyle değiştirmem.

Dikenli halının üzerine çöktüm, inerken toprak dizlerime ve ellerime yapıştı.

“Kahretsin,” diye homurdanıyor ve sandalyede kıpırdanıyor, sonra kendini tutamıyormuş gibi penisini okşuyor. “İşte bu kadar. Benim için sürün, küçük orospu.” Sözleri aşağılayıcı ve kendi zihninde doğru. Gerçekte hiç gerek duymadığım halde, kocamla yattığımı düşünüyor. Jeremy beni ne kadar istiyorsa ben de onu o kadar istemiyordum. Restoranda ona yaklaşmamdan dolayı bana bu kadar kızmasının sebebi buydu. Üçümüz arasında bir

anlaşmamız var. Ben, o ve kız arkadaşı; isterseniz metresi. Sadece halka açık yerlerde el ele tutuşuyoruz ve kapalı kapılar ardında ben yatak odama, o da kız arkadaşının odasına gidiyor.

Geceleri onların sevişmelerini dinlerken, keşke ben ve Stone böyle olsaydık diye düşündüm ve daha da kötüsü, bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyordum.

Oda küçük ve hareket etmek için neredeyse hiç yer yok, ama ona doğru sürünerek ilerlemek için bir yol bulabiliyorum ve ancak ayaklarının dibine geldiğimde duruyorum.

İçimde nefret girdapları dönüyor ve bunu nasıl dağıtacağımı bilmiyorum, bu yüzden ne yaptığımın farkında olmadan onu daha da memnun etmeye çalışıyorum. Daha önce hiç böyle bir şey yapmadığım için kendimi savunmasız hissediyorum ama yine de kararlıyım.

Ben kasıklarına sokulurken penisi kumaşın altından seğiriyor. Penisinin ucu kemerinin altından sızıyor, bu yüzden dilimi üzerinde gezdiriyorum. Dudaklarımı daha da açıyorum, ama kalın parmakları saçlarıma dolanıyor ve başımı geriye doğru çekerek boynumu uzatıyor. "Hayır," diye tükürüyor.

Gözlerim yaşlarla doldu ve onları sıkıca kapattım, sonra açtığımda onun şehvet dolu gözlerinin benimkine dikildiğini gördüm. Hayır dedi ama bedeni bana aksini söylüyordu.

Beni istiyor. Kaslarının gerginliğinden, çenesinin seğirmesinden ve parmaklarının saçlarımda seğirmesinden bunu anlayabiliyorum.

O da beni ne kadar istiyorsa, ben de onu o kadar istiyorum.

"Lütfen, Stone. Seni memnun etmek istiyorum. Ben senin emrindeyim. Sadece senin."

Gözleri sahiplenici bir parıltıyla ışıldıyor ve parmaklarımı yaralı bacaklarından yukarı, örtülü uyluklarına doğru gezdirirken hırlıyor.

"Sadece senin," diye fısıldıyorum ve dilimde bir hıçkırık düğümleniyor. Gerçeğin gözlerimden kanamasını istiyorum, umarım o da bunu hissedebilir ve görebilir.

"Sadece penis mi istiyorsun?"

Başımı sallıyorum. "Sadece senin."

Kinci bir alaycı kahkaha göğsünden fırlarken başını geriye attı ve dikkati tekrar bana döndüğünde, midemin derinliklerinde bir azap kıvrıldı. Parlak mavi gözlerinde güvensizlik, incinme ve kendinden nefret yüzüyordu ve gözlerimi bulandıran gözyaşlarımı sildim. Kırılmış ama sağlam, incinmiş ama gururlu. Ona karşı titrerken taş duvarları yıkıldı. Bana sakladığı, kendi yalanlarımı örtmeme izin veren sırlarla dolu tarafını gösteriyordu.

"Bunu istiyor musun, Sienna?" Penisinin sert uzunluğunu kavradı ve ben de içimdeki belirsizlikle başımı salladım.

"E-evet. Lütfen, hepsini istiyorum." Omuzlarımı dikleştiriyorum. "Senin tamamını istiyorum."

"Öyleyse buyur al, Prenses." Öne eğilip boxer şortunun bel kısmını kavramaya çalıştım ama o kalın eliyle bileğimi sertçe kavradı. "Uyarıyorum seni, gözyaşlarınla boğacağım."

Sözleri tuhaf bir duygu, şüphesiz beni korkutmak için zehirle yoğrulmuş, ama ben boyun eğmeyi reddediyorum. Onun her parçasını istediğimi görmesini istiyorum. Ellerim titreyerek kumaşı yavaşça kalçalarından aşağı, sonra da kalın uyluklarına doğru indiriyorum. Yaşadığı dehşeti görünce hareketlerim bir an duraksıyor.

Yanıklar derisini bozmuş, kasıklarında etli, şekilsiz yumrular yayılmıştı ve ortaya çıkardığım şey karşısında irkilmek istiyordum, ama bu görüntüden değil, çektiği işkencenin derinliğinden dolayı. Külotunu uyluklarının etrafına indirdiğimde, parmaklarım sertleşmiş penisini saran lekeli deriyi incelerken, o külotu yere itip yana doğru tekmeledi ve hiçbir ifade göstermedi. Dudaklarımdan boğuk bir çığlık çıktı ve kendimden nefret ettim, onu tekrar içeri

sokmaya çalıştım. Geceleri yatakta güvende yatarken ve onu korumak için çaresizce çabalarken, o aşırı işkence görüyordu.

Avuçlarım yaralı tenine yayılıyor ve gözyaşlarım yüzümden sel gibi akıyor. Başımı nazikçe okşadığında, bana teselli vermeye çalıştığını biliyorum, oysa onu teselli etmesi gereken benim.

Onu yok etmeye çalıştılar; onu yıkmaya, erkekliğini çalmaya, taştan yarattıkları adamı paramparça etmeye çalıştılar, ama başaramadılar. O, kötülüklerinin sonuçlarını her gün taşıyor ve elim penisinin dibini kavramaya çalışırken, aldığım her nefesle yemin ediyorum ki, bir daha asla ona zarar veremeyecekler. Taşımı asla kıramayacaklar.

Otuz Beşinci Bölüm

Taş

Gözyaşları o kadar güzel yanaklarından aşağı akıyor ki, beni sessizliğe büründürüyor. Yaptıklarını görmesine izin vermek bana ne kadar acı verse de, dokunuşu bana teselli veriyor.

En aşağılayıcı işkence biçimlerinden bazılarını oluşturmak için kullanılan yanıklar, elektrikli sopalar ve tecavüz, benim için açık ara en kötüsüydü ve şimdi onun önünde çıplak bir şekilde sergileniyorum. O tüm gerçeği görebiliyor. Tıpkı benim onunkini görebildiğim gibi.

Suçluluk duygusu dalga dalga üzerinden yayılıyor ve bu beni mutlu etmemeli. Yüzündeki acıyı gördükçe penisimin saniye saniye sertleşmesi de olmamalı, ama sertleşiyor ve bunu yapabiliyorum. Bundan zevk alıyorum!

Ön boşalma sıvısı penisimin üzerinden aşağı doğru akıp, kalınlığımı kavramaya çalışan küçük eline damlıyor. Kalın avucumu parmaklarının etrafına sarıyorum, daha sert ve daha hızlı bir şekilde kendimi pompalarken elini daha da

sıkılaştırıyorum. "Dudaklarını penisimin etrafına sar ve benim için ağla." Yanaklarına sıcaklık yayılıyor ve ağzı sızan penisimin başını örtmeye çalışırken dilimi dişlerimin üzerinden geçiriyorum. Yukarı doğru ittiğimde öğürüyor ve onu dizlerinin üzerinde ağlarken, yalvarırken ve yaralarım ağmen benim için çaresizce yalvarırken görmek, burnumdaki arzuyu artırıyor. Kendimi dünyanın zirvesinde hissediyorum. Ağzına doğru ittiğimde sahiplenme duygusu beni kasıp kavuruyor. Sıcaklığının içine girerken kalçam sandalyeden kalkıyor. Başını yukarı aşağı sallıyor, sonra onu daha sıkı kavrayıp yüzünü becermeye başlıyorum. Boğazından sesler çıkarıyor, boğuluyor ve bacaklarımdan itmeye çalışıyor ama onu yerinde tutuyorum. Kusursuz teninin yumuşaklığı, benimkilerdeki acı dolu izlere karşı bir afrodisyak etkisi yaratıyor. "Sen inanılmaz derecede mükemmelsin, Sienna," diye mırıldanıyorum ve her güçlü hamle arasında başını okşuyorum. "İnanılmaz derecede mükemmelsin."

Ağzına dalarken boğazının titreşimleri testislerimde kasılmalara neden oluyor. "Ağzını benimle dolduracağım, Sienna. Sonra da küçük amını istediğimi almak için kullanacağım." Bu sözleri, içimde bir ihtiyaç seline kapılıp dağılmıyormuş gibi, soğukkanlılıkla söylüyorum.

Boğazı penisimi sıkıca kavradı, beni içine çekti ve boşalmamı güçlü bir şekilde dışarı fırlattı, bu kuvvet karşısında sersemledim.

Kalp atışlarım normale döndükten ve penisim şişmiş dudaklarından kaydıldıktan sonra nihayet rahatladım.

Başını dizime yaslıyor, göğsü nefes nefese inip kalkarken parmaklarım hâlâ saçlarının arasında dolanıyor. Ancak şimdi hareketlerim yavaşlıyor.

Başını kucağıma koymuşken, tamamen açık ve savunmasızım, ama kendimi hiç bu kadar özgür hissetmemiştim.

Otuz Altıncı Bölüm

Taş

Kapıya gelen şiddetli bir vurma sesiyle yerimden sıçradım, Sienna da arkamdan aceleyle geldi. "Yatak odasına git ve duş al. Benim tişörtümü giy."

Az önce sevişmenin acısıyla yüzünde bir tereddüt belirliyor ve gözleri bana ve kapıya doğru gidip gelirken endişeyle dolu. Titreyen alt dudağının üzerinde baş parmağımla hafifçe dokunuyorum. "Bebeğim. Güvendesin."

Küçük bedeni sözlerim karşısında gevşedi ve bana huzurlu bir gülümseme bahsetti. Sadece onun yanında hissettiğim tanıdık bir sıcaklık göğsüme yayıldı. "Tamam," diye fısıldadı ve dudaklarını ısırp yatak odasına girmeden önce kapıya doğru bir bakış attı.

Kapı tık diye kapanır kapanmaz, iç çamaşırlarımı giyiyorum, sonra kapıya doğru yürüyorum ve mandalı kaydırarak kapıyı ardına kadar açıyorum ve içeride bekleyen adamları karşılıyorum.

Liderleri Bren ilk önce içeri giriyor ve hangisine daha çok benzediğimi söylemem gerekirse, ona benzediğimi söyleyebilirim. Ardından Bay Kişilik geliyor, sonra da Finn olduğunu bildiğim kişi.

Finn, tıpkı bir tazi gibi havayı kokluyor. "Seks kokuyor." Sırıttıyor ve kaşlarını oynatıyor.

"Aman Tanrım. Burası berbat bir yer. Sana para sağlayacağımı söylemiştim. Bekleyemedin herhalde, değil mi?" Bay Kişilik, küçük odaya yüzünü buruşturarak, kusursuzca parlatılmış topukları üzerinde döndü.

Ellerini beline koydu ama diğer ikisi tüm kanepeyi işgal ederken o ayakta kaldı. "Ben oraya oturmayacağım." Sandalyeyi işaret etti ve ben de omuz silkip kendimi sandalyeye bıraktım.

Belli ki bu kendini beğenmiş küçük herif ağzında gümüş kaşıkla doğmuş. Bu, uyuduğum bazı cehennem çukurlarına kıyasla resmen lüks. Bu, bildiğim tek yatak odasından bile daha iyi.

Aklım hemen Sienna'ya gidiyor ve içimden bir şey kopuyor, bunun onun için yeterli olmadığını biliyorum.

"Sana ne oldu?" Finn göğsüme bakarken Adem elması yukarı aşağı hareket ediyor. Gözleri, kirpiklerden, iğnelerden, yanıklardan ve kurşun yaralarından kalan onlarca yara izinin üzerinde gezinirken yüzü solgunlaşıyor. Göğsümdeki demir izine bakarak donakalmış bir şekilde duruyor ve hayatımda ilk kez, tabii Sienna en kötüsünü görmüş olsa da, vücudumda bir rahatsızlık hissediyorum. "Ve bana hatırlat, neden steroid almış Bren gibi görünüyor?" Bakışları, dudaklarında alaycı bir ifadeyle, Bay Kişilik'e suçlayıcı bir şekilde yöneliyor. "Ona ne oldu?" diye soruyor, sesi yükseliyor.

Bren burnunun köprüsünü sıkıyor ve önümde olup biten sahneye bakarken gülmemi zor tutuyorum. Tanıdık bir şey kalbimde bir sıcaklık yaratıyor ama bunu kabul etmeyi reddediyorum. Bilinmeyeni özümsemek daha kolay.

Bu adamlar kardeşlerim olabilirler, ama henüz bunu hissetmedim. Onlar bir amaca ulaşmanın araçları ve o amaç da beni ve Sienna'yı korumak.

"Bunu zaten açıkladım ve dürüst olmak gerekirse, kendimi tekrar etmek yorucu. Bren, lütfen bunu sen yap, olur mu?" Bay Kişilik homurdanarak elini Finn'e doğru uzattı. Sanki Finn ve sorularıyla başa çıkamıyormuş gibi, endişe ve hayal kırıklığı dalga dalga yüzünden yayılıyordu.

"Çocuk yerleşkedeydi." Bren'in sözleri açık ve net. Basit ama Finn'in yüzündeki dehşet, hangi yerleşkeden bahsettiğini tam olarak bildiğini gösteriyor ve yavaşça başını sallıyor.

"Ona takviyeler ve ek hormonlar verildi. Bir dizi steroid ve kimyasal güçlendirici," diye açıklıyor Bay Kişilik, kendini tutamadan ve ben de gözlerimi ikisi arasında gezdirerek, sanki yokmuşum gibi konuşmalarını dinliyorum.

"Peki ya yara izleri?" Finn'in sesi kırık bir fısıltıdan ibaret ve onu bu kadar etkilediğimi bilmek beni sandalyede rahatsızca kıpırdanmaya itiyor.

"Finn, o lanet olası yerleşkede insanlara işkence yapılıyordu. Daha ne söylememi istiyorsun?" diye kükredi Bren ve onun ani ses tonu karşısında ben bile irkildim.

Finn ileri geri yürüyor. Göğsünün inip kalkması, sinir krizi geçirmek üzere olduğunu gösteriyor. "Ona ne yaptılar böyle?" Sonra bir çakıyı açıp kapatıyor ve tekrar açıyor.

"Aman Tanrım. İşte başlıyoruz," diye homurdandı Bren.

"Kriz geçiriyor," diye apaçık ortada olanı söylüyor Bay Kişilik ve ben de başımı sallıyorum.

"Lanet olsun, bir isim istiyorum. Bir isim istiyorum!" Finn arkasını dönüp bakışlarını Bay Kişilik'e dikti.

"Bana bir isim veriliyor," diye soğukkanlılıkla yanıt veriyor ve bu adamın ne kadar kontrollü olduğuna şaşırarak kaşlarını kaldırıyorum.

"O kamplarda her türlü pisliği yapıyorlar. Kendi zevkleri için aletlerle size işkence ediyorlar." Finn, söylenmeye devam ederken yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Bizim aklımıza

bile gelmeyen şeyler yapıyorlar.” Bana döndü, sonra beni baştan aşağı süzdü.

“Sana zarar verdiler mi?” Yüzü bembeyaz oldu. Sonra, sanki ben daha ağzımı bile açmamışken sorusunun cevabını bulmuş gibi devam etti. “Sana işkence ettiler, değil mi?” Ciddi sesi içimi ürpertti ve onu korumak için neredeyse yalan söylemek istedim. *Bu da neyin nesi?*

“Elbette yaptılar. İçeride neler olup bittiğini biliyorsun. Kendi gözlerinle görüyorsun Finn. Saçmalıkları bırak da ilerleyelim. Çok yoğun bir günüm var ve beni yavaşlatıyorsun,” diyor Bay Kişilik duygusuz bir şekilde ve kaşlarım onun ani sözleri karşısında kalkıyor.

Finn'in başı öne doğru düşüyor, yere tekme atıyor ve yüzünü kaldırdığında, tüm dikkati bana odaklanıyor.

"Onlara bedelini ödeteceğiz." Ses tonundaki samimiyet beni şaşırtıyor ve hiç beklemediğim bir anda, gerçeği itiraf etmek için ağzımı açıyorum.

“Ve tecavüz,” diye hırıltılı bir sesle söylüyorum. Sonra boğazımı temizlerken kulaklarımın yandığını hissediyorum. “Sana da tecavüz ediyorlar.” Bunu neden kabul etmeyeyim ki? Bunu, seni aşağılamak ve haklarından mahrum bırakmak için bir güç oyunu olarak kullanıyorlar. Seni en aşağılık insan gibi hissettirmek için. Seni değersiz hissettirirken eğlenmek için kullandıkları bir şey. Bunu neden sahiplenmeyeyim, kendime mal etmeyeyim ve insanları bunun ne olduğunu görmeye zorlamayayım ki?

Adamlar bana dik dik bakıyorlar, yüzleri hayalet gibi bembeyaz.

“Vector. Vector istiyorum.” Ellerimi yumruk yapıp Oscar'a sertçe baktım ve yüzünde bir anlayış ifadesi belirdi.

“Vektör senin. Ama Benito'ya el koyamayız.” İnce dudağının üzerinden parmağıyla geçiyor. “En azından henüz değil.” Her şeyini, bir aileyi, bir hayatı, anıları ve her şeyi benden çalmış olmasına rağmen, şimdilik yatışmış bir şekilde başımı sallıyorum.

Benito, senin de zamanın gelecek, ama şimdilik Vector yaptıklarının bedelini ödeyecek.

Yatak odasının kapısı açılıyor ve herkesin dikkati ona, yani ona yöneliyor. Kıskançlık ve sahiplenme duygusuyla kanım kaynıyor ve onu kendimden başka herkesten koruma ihtiyacı duyuyorum.

"Ona sakın bakma!" diye emrettim.

Gözleri hemen Sienna'dan başka yöne kaydı ve onun artık onların radarında olmadığını bilmek, kaslarımda oluşan gerginliği azalttı.

Zümrüt yeşili gözleri kocaman açılmıştı ve şaşkın tepkisine kıkırdadım. "Gel buraya bebeğim. Seni kardeşlerimle tanıştırayım. Öz kardeşlerimle."

Otuz Yedinci Bölüm

Siena

O'Connell'ların sahil kenarındaki mülklerinden birine rahat bir sessizlik içinde gidiyoruz. Stone'un öz ailesinin desteğine ve korumasına sahip olduğunu bilmek endişelerimi hafifletiyor. Kardeşlerine olan benzerliği inanılmaz. Hepsinin de ruhunuzu delip geçen, derinden yakıp düşüncelerinizi ve duygularınızı emen, sizi çıplak bırakan aynı parlak mavi gözleri var.

Ailenin reisi Bren, kısa saçları, keskin çenesi ve gömleğini sırtına kadar geren geniş, kaslı omuzlarıyla Stone'a en çok benzeyen kişi. Oscar daha zayıf, daha keskin hatlara sahip ve koyu renk saçları dalgalı. Bu bana, Stone'u ilk kez evimizin bodrum katındaki revir yatağında gördüğüm ve onu alıp götürmeden önce ipeksi saçlarını okşadığım anı hatırlatıyor; o zamanlar yüzünde umutsuz bir ifade ve şu anki kısa saç kesimi vardı.

Finn, zayıf yapılı, deri ceket ve bağcıkları çözülmüş askeri botlar giyen ve ağzında bir kürdan bulunan biridir.

Etrafında sizi anında ona ısıdıran neşeli bir aura vardır.

Son bir saatlik sürüş boyunca, Stone'un öz ailesini kendi ailemden daha çok sevdiğime karar verdim. Birbirleriyle çok rahatlar, yapmacıklıkları yok ve birbirlerine güvendikleri için gardlarını indirmiş durumdalar. Neşeli hareketleri Stone'un bile gülümsemesini bastırmasına neden oldu. Uzandım ve parmaklarımızı onun kucağına koyarken birbirine kenetledim. Başını bana doğru çevirdi. Sanki her zaman bu kadar mesafeli kalmışken ona neden açıkça sevgi gösterdiğimi anlamaya çalışıyormuş gibi, gözlerini kısarak beni süzdü. Birlikte geçireceğimiz potansiyel geleceğe dair heyecan içimde kabarıırken, taşmak üzereyken dudağımı ısırdım ve Stone'un dudağı sanki düşüncelerimi duymuş gibi seğirdi. Beni kucağına kaldırdı ve ani hareketle çığlık attım, ardından emniyet kemerini üzerime dolayarak beni yerimde tuttu.

Penisinin sert çıkıntısı aramızda duruyordu ve düşüncelerim anında onun gönüllü alıcısı olma fikrine doğru kayarken yüzüm kızardı. Bebek sahibi olmamızdan bahsetmişti ve şimdi, O'Connell'lar arkamızda olduğuna göre, birlikte bir gelecek ufukta görünüyordu.

Öncelikle ailemizle olan sorunları aşmamız gerekiyor.

Taş

O'Connell'ın sahil evi, New Jersey kıyısında muhteşem bir mülk. Bren, mülkü sürekli büyüyen ailesi için aldığını, ancak tespit edilmemek için sahte bir isim altında olduğunu açıkladı; esasen, burası bir güvenli ev. Sienna ona kaç çocuğu olduğunu sorduğunda, "çok fazla" diye cevap verdi ve bu açık sözlülüğü beni gülümsetti.

Kardeşlerim arasında en iyi bağı kurduğum kişi o gibi görünüyor. Birbirimize çok benziyoruz. Ailenin en küçüğü olmama rağmen bu çok açık. Düşünceli ve soğukkanlıyım, geri çekilip izlemeyi severim. Belki bu kısmen şartlanmamdan kaynaklanıyor, ama aynı zamanda insanları izlemekten ve tepkilerini gözlemlemekten de zevk alıyorum. Bu şekilde, niyetlerini anlayabilir, davranışlarının belirleyici işaretlerini görebilir ve gerçekten ihtiyaç duymadan önce onlarla nasıl başa çıkacağınıza karar verebilirsiniz.

Oscar da böyle, ama aşırı derecede; adamın otizm spektrumunda olduğu oldukça açık.

İki erkek kardeşim daha var, Cal ve Con. Henüz tanışmadığım tek erkek kardeşim Con ve anlaşılan, çocukluğumuzda çok yakın olduğumuz için benim ölümümü diğerlerinden daha ağır atlatmış. Bu yüzden onu koruyorlar.

Onların yanındayken aklımda en ufak bir tanıma belirtisi bile olmuyor. Hafıza kaybı vakalarında olduğu gibi, anılarım

birdenbire canlanmıyor. Ve doğrusunu söylemek gerekirse, umurumda değil.

Öldüğü sanılan ve şimdi aniden hayatlarına geri dönen kardeşleri olmam umurumda değil. Tek umrumda olan Sienna ve birlikte bir gelecek kurabileceğimiz güvenli bir yer bulmak. Eğer bu, mafya versiyonu Brady Bunch ile mutlu bir aile oyunu oynamak anlamına geliyorsa, öyle olsun.

Güvenliğimiz karşılığında Oscar, anneleriyle görüşmeyi kabul etmemi sağladı ve tüm bu durum beni endişelendirse de, istediğimi elde etmek için yapmam gerekeni yapacağım.

Oscar bana Azrael ve Vector'ın araçlarına takip cihazı taktığını ve her ikisinin de bu yöne doğru gittiğini söyledi. Hatta Reece adında bir adamla konuştuğunu ve Reece'in tüm sokak kameralarına giriş yaptığını, sadece bu iki aracın buraya doğru geldiğini tespit ettiğini belirtti.

Şaşırmadım; Vector beni her zaman hafife aldı, bu yüzden muhtemelen beni Sienna ile yalnız bulmayı bekliyorlardı, yanımda bir ordu dolusu adamla değil.

Sienna'ya hızla yaklaşma telaşıyla yanımda sadece yedek kıyafetlerim olan bir sırt çantası vardı ve Sienna'nın da benim tişörtüm dışında hiçbir şeyi yoktu. Çantayı süitlerden birindeki yatağın üzerine bıraktım ve odanın etrafına göz gezdirdim, sanki bir şey gözüme çarpacak ve bana ne giyeceğine dair bir ipucu verecekmiş gibi. Elimle başımı ovdum, planımın bu kısmının hiç de iyi düşünülmemiş olduğunu fark ettim.

"Neden gidip banyo yapmıyorsun ya da benzeri bir şey yapmıyorsun?"

O bir ayağından diğerine geçiyor, ben ise gözlerini ondan kaçırıyorum, oysa her şeyden çok gözlerinin üzerimde olmasını istiyorum. Başka bir adamla evli olduğu bilgisi içimi kemiriyor. İhanet, özümde derin bir boşluk bıraktı.

"Azrael'e zarar verecekler mi?" diye soruyor.

Omurgam dikleşiyor ve tüm dikkatimi ona veriyorum. Elbette ona yalan söyleyebilirdim, ama ona hiç yalan söylemedim. O, gerçekten kendim olabildiğim tek kişi. Bunu şimdi değiştirmeye niyetim yok.

"Bilmiyorum."

Dudakları titriyor. "Bu bir savaşa yol açacak, Stone. Kazananı olup olmayacağından emin olmadığım bir savaş. Bir kardeş bulmuşken bir diğerini kaybetmek gerçekten istiyor musun?" O'Connell'lar Azrael'e zarar verirse çıkacak olan büyük fırtınadan bahsediyor ve umursamadığımı söylemek istesem de, umursuyorum. Taştan yapılmış olabilirim ama bunu her zaman hissetmiyorum.

"Onlardan bolca var." Beş O'Connell kardeşi kastederek sinsi bir gülümsemeyle omuz silktim.

Gözlerini devirip koluma vuruyor; bu oyunbazlığı ve yüzündeki gülümsemeyle parıldayan gözleri, onda sevdiğim şeylerden bazıları.

İleriye doğru bir adım attım ve kalın avuçlarımla yanaklarını kavradım. "Çözümün ne olduğunu bilmiyorum, Sienna."

Gözleri yaşlarla doldu ve eğer onları yok edebilseydim, ederdim. Bunlar, onunla sevişirkenki gözyaşlarından farklı. Kalbinizi söküp paramparça eden gözyaşları bunlar.

"Ara sıra birinde çözüm olabilir."

"Tuhaf olan mı?" Kaşı kalktı ve burnu kırıştı.

"Evet, Bay Kişilik."

"Oscar'ı mı kastediyorsunuz?"

"Evet."

Nefesini verirken başını yana eğdi ve gözlerinde şefkat parladı. "Onları hiç hatırlamıyor musun?"

Ellerimi yüzünden çekiyorum. "Hayır."

"Şey, onların seni sevdiğini anlayabiliyorum," diyor emin bir şekilde.

Gözlerime bakarken homurdanıp kaşımı kaldırdım.

"Böyle yapmasalardı, bunların hiçbirini yapmazlardı." Kapıyı işaret ederek, "Hem de gözlerinden anlıyorum,"

dedi.

"Onların o kahrolası gözlerinin içine bakmanı istemiyorum, Sienna," diye hırladım.

Çıplak ayaklarının ucunda dönerek tahminen banyoya doğru yöneldi. "Ben altın küvette kederimi boğarken siz de mafya işleriyle uğraşın." Ses tonunda bir neşe vardı ama sözleri neredeyse ürkütücüydü. Sevdiğiniz birini banyoda, onun düşüncelerini ve sözlerini uygularken bulmayı hayal bile edemiyorum.

Kapıdan çıkarken, öz kardeşlerimin, bulunmuş kardeşimin yaşamasına izin verme ihtimalini hesaplamaya çalışıyorum.

Belki onlara bilmeye değer bazı bilgiler verirsek, beklenmedik bir ateşkesin sağlanmasına yol açabiliriz.

Otuz Sekizinci Bölüm

Taş

Açık veranda kapılarını örten tül perde akşam esintisinde dalgalanıyor ve çalan hafif klasik müzik ürkütücü bir atmosfer yaratıyor. Bunun altında, kanım intikam hırsıyla kaynıyor. Vector ve Azrael, intikam vaadiyle özenle tasarlanmış bir inin içine girmek üzere olduklarının farkında değiller.

Bacaklarım açık bir şekilde, bir kral gibi koltukta oturuyorum, bardağımdaki kehribar rengi içeceği yudumlarken bir yandan da buzun üzerinde çeviriyorum. Dışarıdan sakın, soğukkanlı ve kontrollü görünsem de, içten içe tam tersiyim. Şüphe ve endişe dalgalanıyor içimde, bir yandan da Vector'a yıllarca çektiğim dehşet ve işkenceyi nihayet serbest bırakma düşüncesiyle bir heyecan dalgası yükseliyor. Elbette, kabuslarımdaki tek suçlu o değil, ama Don öldü ve Benito dokunulmaz... şimdilik. Bu yüzden, aklımda bu düşünceyle, damarlarımı zehir gibi saran zehri, bedenime o kadar çok acı çektiren ve ölümün beni

karşılmasını dilediğim adama aktarabileceğim. Aslında hiç ölmek istememiştim, Sienna'yı bir daha asla görememekten çok korkmuştum, ama yaşamak da istememiştim. Gerçekten yaşamadığım bir gri alanda var oluyordum, sadece onun tutsağıydım.

Avluda yankılanan ayak sesleri duyuluyor ve ben harekete geçmeye hazır bir şekilde daha dik oturuyorum; perde aralandığında ve kardeşimin yüzü ortaya çıktığında, bir anlık suçluluk duygusu gözümün önünden geçiyor.

Azrael birçok şeydir; sadist olması, uzun övgü listesinin en başında yer alır, ama biliyorum ki o da benim gibi asla bir seçeneğe sahip değildi. Biz, sözde babamızın olmamızı istediği versiyonlar olmak üzere yaratıldık. Azrael'in ailesi, O'Connell'ların amcasıyla, bir düşmanla bağlantılıydı ve ben gençken bir alışverişi ortaya çıkardığımda vuruldum ve ölüme terk edildim. Don'un hayatta kalma belirtileri gösterdiğimi keşfetmesiyle, maaşlı sağlık ekibi onu bilgilendirdi. Don, saygılarını sunmak bahanesiyle hastaneye geldi, ancak oksijensiz bırakıldığımı ve iyileşme belirtileri gösterdiğimi keşfetti; varlığımı gizli tuttu, sonra ailesini yalanlarla doldurdu. Beni Carrera revirine yerleştirirken, sözde cenaze düzenlemelerimi devraldı. Daha sonra, bir düşmanı kontrol etmenin en iyi yolunun, kendi kanından olan birini kendi adamlarından biri gibi kullanmak olduğuna karar verdiler.

Elbette, bana söylenenlere inanmaya şartlandırılmışım. Bir katil, taştan bir adam olmaya, kötülük dolu bir ailede hayatta kalmak için her şeyi yapmaya hazır olmaya eğitildim. Cezalarını çektim ve acılarına katlandım çünkü istemedim de olsa bana yaşama sebebi verdiler ve bana Sienna'yı verdiler. Yıllarca ona karşı hislerim yüzünden kendimi işkenceye maruz bırakırken, bu hislerin beni ne kadar canavarca hissettirdiğinden nefret ederken, onları asla sorgulamadım; onlara güvendim.

Ona güvendim.

"O benim kız kardeşim değil." Bu bir soru değil, bir ifade ve bunu içimdeki tüm kinle söylüyorum.

Odaya girerken omuzları düşüyor, bir elinde silah, diğer eli ise bıçağını çıkarmak için titriyor; bu, artık ustalaştığım bir işaret.

Başımı bara doğru eğdim ve koyu renkli gözleri hareketimi takip etti. Başını salladı ve keskin yüzündeki çizgiler kederle belirginleşti. Bunun benim sonum olduğunu düşünüyor, ama yanılıyor. Bu sadece başlangıcım.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Taş

Bardağı dudaklarıma götürürken Azrael bana bakıyor, sonra boğazını temizlemeden önce yutkunuyor. "Birbirinize nasıl baktığınızı gördüm."

Söyleyecek çok şeyim varken konuşmamak için yanağımın kenarını ısııyorum.

Kıkırdar ama bu kıkırdamada mizah yoktur. "Sen ona aşıktın." Gözleri gözlerime kenetlenir. "Ve o da sana." Her zaman çok dikkatli olduğumuzu düşünürken, birinin özel anlarımıza şahit olduğunu duymak yanaklarımı kızartır. "Kız kardeşine aşık olamazsın, Stone."

İçimde öfke alevleniyor ve şakağımdaki acı, her zaman çok kontrollü olmama rağmen tepki vermeme neden oluyor. "O benim kız kardeşim değildi ki!" Bardağımyı duvara fırlatıyorum.

Azrael kıkırdamadan duruyor. "Öyle olmak zorundaydı. Görmüyor musun lan?"

Kalbim gümbür gümbür atıyor.

“Öyle olmak zorundaydı. Eğer senin ailen olmaktan başka bir şey olsaydık, ölmüş olurdun.” Sözlerinin acı gerçekliği göğsüme saplandı. Elbette bunu biliyordum, ama duymak farklı bir etki yarattı. “Eğer sen alınsaydın, onun da yaşayacak bir şeyi kalmazdı.” Yutkundum. “Sen kız kardeşime ışık getirdin. O, senin sayende doğduğumuz karanlıktan beslendi. Onu yok etmek istemedim.”

“Onu evlendirdin,” diye alaycı bir şekilde söylüyorum. “Onu evlendirdin! Onu benden aldın!” Sonra, kalbimdeki ve alnıma kadar yayılan acıdan kurtulmaya çalışırken başımı sallıyorum.

Öne doğru bir adım attı. “Başka seçeneğim yoktu. Hiç yoktu.” Kaba sesi, öfke ve nefret doluydu. “Eğer onu kendi seçtiğim biriyle evlendirmeseydim, babamız seçerdi. Sence Jeremy gibi yumuşak birini mi seçerdi?” Kaşını çattı. “Ha? Sence Sienna'ya özgürlük verebilecek birini mi seçerdi? Ona hiç ilgi duymayan birini mi seçerdi, tıpkı onun da kendisine ilgi duymadığı gibi?”

Sözleri beni ürküttü ve geriye doğru sendeledim. “Ne?”

“Onu bilerek seçmediğimi mi sanıyorsun, Stone?” Elini saçlarının arasından geçirip karıştırdı. “Onu seçtim çünkü o onu istemiyordu. Onun mutlu olma şansı en yüksek olan seçenek buydu.”

Öfkem diniyor ve yerini yeni bir duyguya bırakıyor. Minnettarlık mı?

“Akşamki nikah törenine katılmaya zorlanıp zorlanmadığını sordun mu?” Düğün gecesinden sonra kanlı bakire çarşaflarının teslim edilmesi geleneğinden bahsediyor. “Elbette zorlanmadı. Bu Jeremy'nin bir şartıydı.” Avını izleyen bir yırtıcı gibi beni dikkatlice süzüyor. “Önerilen bir şarttı,” diye ekliyor. Hiç onunla yatmadı mı?

Tekrar yutkundum. “Nerede o?”

Başımı antreye doğru eğdim. “Üst kat.”

Bana başıyla onay verdi ve işte o an beni öldüreceğini anladım; gözlerinde bunu gördüm. Gözlerinden suçluluk

sızıyordu ve sanki düşünceleri kovup eğitiminin devreye girmesine izin veriyormuş gibi göz kırptı. Artık onun kardeşi değilim. Onun düşmanıyım. "Onunla ben ilgilenirim," diye fısıldadı ve silahını kaldırdı.

Silahını başıma doğrultmadan önce, arkasından hafif bir tıkırtı geldi. "Bırak onu," diye fısıldadı Finn. Ardından Azrael'in boğazına bir bıçak dayandı ve Azrael bıçağını çekmemeye karar verip silahını yere bıraktı. Silah mermer fayanslar üzerinde kayarak Azrael'in ulaşamayacağı bir yere gitti.

Finn, Azrael'in ellerini arkadan bağlarken ben de tüm boyumla doğruldum ve çalışma odasının kapıları aniden açıldı.

Bren, kanlar içinde kalan Vector'ı yere sert bir şekilde fırlattı. Elleri kablo bağlarıyla arkadan bağlanmıştı ve gözlerini Oscar'a çevirdiğimde, yüzündeki kanı bir mendille siliyordu, yüzünde acı bir ifade vardı. "Hepsinin işi halledildi." Keskin sesi, yerde çırpınan Vector'ın seslerini bastırdı.

Finn onu yemek sandalyesine ittiğinde Azrael dişlerini göstererek, "Stone, neler oluyor böyle?" diye çıkıştı.

Sonra ona dişlerimi göstererek parlak bir şekilde gülümsüyorum ve kaşları çatılıyor, başı geriye doğru atılıyor. Özellikle de bu kadar özgüvenli bir gülümsemeyle beni gülümserken bulmak garip olsa gerek.

"Seni ailemle tanıştırıyorum." Ona doğru eğildim, yüzlerimiz nefes nefese kaldı, mavi gözlerim onun siyah gözlerine kilitlendi. Yüzünde bir aydınlanma belirdi. "Gerçek ailemle."

Geri çekilip üzerine eğildiğimde yüzü bembeyaz oldu. "O'Connell'lar," diye fısıldadı, sesindeki şok açıkça belliydi.

"Aynen öyle." diye sııttım.

"Nasıl? Ne?" diye fısıldadı inanmaz bir şekilde, gözleri bir kardeşinden diğerine gidip geliyordu.

Vector'dan derin bir kıkırdama sesi yükseldi ve bu tanıdık ses karşısında kanım dondu. Sırtımdaki tüyler diken

diken oldu ve vücudumdaki her hücreye rahatsızlık yayıldı. Bu acımasız bir alay, farkındalıkla yoğrulmuş iğneleyici bir hareketti.

Azrael'in göğsü kabarır ve burun delikleri genişlerken zehirli bakışları Vector'a yönelir.

Azrael'in kim olduğumu bilmediğini öğrenmek omuzlarımdaki gerginliği azalttı. Bunun onu kızdıracağını biliyorum, çünkü tüm bilgilere sahip değildi. Ama bu tam da Benito'nun tarzı. Sadece bilmenizi istediği şeyleri söyler ve açıkçası, varisinin bilmesini istemedi.

Neden sorusu ise ayrı bir soru.

Azrael, "Onu konuşturun!" diye emretti.

Bren öne çıkıp Azrael'in saçından yakalayarak başını geriye doğru zorladığında, vücudumdaki her ölü hücre canlanıyor. Bir zamanlar yenilmiş olan her parçam şimdi zafer kazanmış durumda. Az önce beni bu kadar kolayca öldürmeye hazır olan Azrael'i koruma ihtiyacı beni öne doğru itiyor.

"Hiçbir şeyi kontrol edemezsin," diye öfkeyle söylendi Bren, sakın tavrı bir anda kaybolmuştu ve bu beni her zamankinden daha çok tedirgin etti. Bu adamları, neler yapabileceklerini, tavırlarını veya azimlerini bilmiyorum. Ama Azrael'i tanıyorum ve biliyorum ki, ölmek pahasına bile olsa, kimse için geri adım atmayacak.

Dudaklarımı yalıyorum ve nasıl oynayacağımı bilemeden rahatsız bir şekilde bir o yana bir bu yana kıpırdanıyorum.

"Haklı." Oscar öne çıktı, araya girmemi engelledi. Gözlüklerini burnuna doğru itti, bilgisayar meraklılarından biri gibi görünüyordu ve saatine bakarken gülümsedim. "Çocuklarım uyanmadan önce işlerin bitmesini gerçekten çok isterdim. Paige'in sabah rutinlerine katılmasından hoşlanmıyorum. Açıkçası, her şeyi mahvediyor."

Onun bir ailesi var. Geriye doğru sendeliyorum: hepsinin ailesi var, benden çalınan şeye sahipler. "Çocuklarınız mı var?" diye mırıldanıyorum, özenle inşa edilmiş adamın

duvarlarını yıkıp bir aile ortamı kurabileceğini hayal edemiyorum.

“Hepimizin var. Tanışacağın bir sürü yeğenin var, kardeşim.” Finn sırtıma vuruyor ve içimde bir kıvılcım çıkıyor. Belki de umut?

“Don.” Azrael’in sesi havayı yarıp geçti. “Bunu o yaptı, değil mi?”

Vector'ın yüzü neşeyle parlıyor ve ellerim yumruk haline geliyor, onun mutluluğunu parça parça yok etmek için çaresizce uğraşıyorum.

“Evet, öyleydi. Küçük yeğeniyle de ilişkiye girmeyi çok severdi. Değil mi Stone? Yoksa sana Keenan O'Connell mi demeliyim?”

Doğum ismimi alaycı bir şekilde dudaklarından dökmesi beni çok kızdırdı, ama güçlü kollar beni kavrayıp yerimde tuttu.

“Onu yok edeceksin. Beni duyuyor musun? Özür dileyerek ciyاكلarken onu paramparça edeceksin, sonra gözlerindeki ışığı söndüreceksin ve bunu kalıcı bir anı olarak alacaksın, bu dünyada dolaşan kötülüğün ta kendisini öldürdüğünü bilerek. Bunu yapacaksın evlat. Ama önce ondan ihtiyacımız olanı alalım, tamam mı?” Bren’in sözleri kulağıma fısıldanıyor, güçlü elleri kollarımı arkamda bağlıyor, beni yerimde tutuyor ve ben de onun beni orada tutmasına izin veriyorum. Neden? Emin değilim, ama bu anda, onu kolayca dokunuşumdan uzaklaştırabileceğim bir anda, o beni yere bağlıyor.

“Tamam,” diye fısıldadım karşılık olarak ve sesimin ne kadar kırık çıktığına nefret ettim. Kollarımı bıraktığında, ona doğru döndüm. “Bana bir elektrikli çubuk lazım olacak.” Yüzü buruştu, sonra sanki biliyormuş gibi düştü.

“Onu bodruma götürün.” Başını Finn'e doğru eğerek işaret etti, Finn de başını sallayıp Vector'ın arkasındaki ipe tutundu ve Vector'ın çırpınışlarına rağmen onu odadan dışarı sürükledi.

Azrael'in gözleri gözlerimle buluştu ve başını salladı. "Sırların sadece bir kısmını biliyordum, yalanların tamamını değil." Sanki iki farklı şeymiş gibi konuşuyor. Acaba kafasında bunları böyle mi haklı çıkarıyor? Ne kadarını biliyordu?

En önemlisi, bunun şu anda gerçekten bir önemi var mı?

Sandalye hareket etme sesi dikkatimi Oscar'a çekiyor ve daha önce boşalttığım koltuğa oturuyorum.

Oscar'ın yumuşak sesi Azrael'in karşısındaki odada yankılandı. "Yaşamak istiyorsan, Azrael, dikkatlice dinlemenı öneririm. Senden istediğim şey şu."

Kırkınıc Bölüm

Taş

Oscar, Azrael'in yaşamasına ve hepimizin yolumuza devam etmesine olanak sağlayacak planları detaylandırmak için neredeyse bir saat harcadı.

Azrael'de ne gördüklerini ve onu öldürmemeye karar vermelerine neden olan şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Belki de ona duyduğum şefkatti. Ya da belki de, nihayetinde, bir savaş istemiyorlardı. Her ne olursa olsun, bunun için minnettarım ve Azrael'in itaati, birbirimizi koruduğumuzu bilerek hepimizin güven içinde yaşayabileceğini garanti ediyor.

Azrael, hapsedildiğim eğitim kampının yerini verdi; Don'a ait olan, en ağır cezalarımı çektiğim ve nedense Bren'in de kalbine yakın olan o kamp. Kamptaki çoğu insana isim yerine renk ve numara verildiğini, hem erkeklerin hem de kadınların erkekleri cinsel olarak memnun etmek üzere eğitildiklerini, daha sonra fahişe veya asker olarak satıldıklarını, hiçbirinin bu konuda seçme

şansı olmadığını konuştuğumuzda, Azrael'in öfkeyle nefes alışverişini fark ettim. Onlar bir insan ticareti çetesinin köleleriydi ve bazı durumlarda açık artırmalarda satılan mallardı.

Azrael, Oscar'ın kurguladığı ve benim Sienna'yı ararken ortalığı kasıp kavurduğum olayları kabul etti. Azrael, işgal sırasında evinde büyük bir kargaşa yarattığımı ve Azrael ile Vector'ın beni öldürme girişimlerine karşı koyduğunu, ancak Vector'ı da ortadan kaldırmadan önce bunu başaramadıklarını anlatacak.

Sienna, kocasının ölümüne o kadar üzülmüştü ki intihar etti, ancak kocası hayatta kaldı ve hikayemizi doğruladı. Bu da onun, müstakbel metresi ve yakında eşi olacak kadınla olan gizli sırrını saklayarak hayatına devam etmesine olanak sağladı.

Bu arada Azrael, Vector'ünün kalıntılarıyla birlikte, yanmış başka bir adamın cesediyle de eve dönecek ve daha sonra Oscar'ın bağlantıları sayesinde DNA testleri bunun ben olduğumu kanıtlayacak. Eğitim kampında ölen zavallı ruhlardan biri Sienna'nın bedeni olarak kullanılacak ve bu da hem bana hem de ona yeni bir başlangıç yapma imkanı sağlayacak. Bunu hayal ettiğimde göğsümde yeşeren umut duygusuna engel olamıyorum.

Şimdilik, bu hevesin içime işlemesine izin veriyorum; içimdeki canavar ortaya çıkacak ve sonunda işkencecime haddini bildireceğim ve umarım bu sayede de huzura kavuşacağım.

Sonunda, özgürlüğümüz kapıda beklerken, hem kan bağı olan hem de sonradan tanıştığım kardeşlerimin desteğini hissediyorum. Bodrum katına doğru ilerlerken, düşman olsak da tek vücut olarak bir araya geldiğimiz son an olup olmayacağını merak etmeden edemiyorum.

Benito şimdilik hayatta kalabilir, ama bugünden sonra biliyorum ki onun da zamanı gelecek. Oscar'a ve planlarına güveniyorum ve ne kadar acı verse de Azrael'e de güveniyorum. İçinde kötülük olabilir, ama Sienna'yı ve

nihayetinde beni de koruma şekliyle, içinde iyilik olduğunu biliyorum. Ölüm meleğinin adını taşıyor olabilir, ama onun daha fazlası olduğuna dair umudumu koruyorum.

Adım Stone olabilir, ama ayaklarımız bodrumun beton basamaklarına değdiği anda kalbimin taştan yapılmadığını ilk kez fark ediyorum. Aşkla yontulmuş, ama nefretle de yoğrulmuş, acı tatlı bir gerçeklik yaratıyor. Ama geçmişim ve bugünüm olmasaydı, Sienna ile sahip olduğum geleceğe sahip olamazdım ve bunun için minnettarım.

"Bazen içimize dönüp kalbimizin ritmini takip etmeliyiz. Eğer dikkatlice dinlersek, bizi eve götürebilir."

Kırk Birinci Bölüm

Taş

Finn, Vector'ı zincirlerle asmış, bir yandan diğer yana sallanıp durmasına neden oluyor.

"Buraya bu kadar çabuk getirilecek bir elektrikli hayvan dürtme aletinin fiyatının ne kadar saçma olduğunu tahmin bile edemezsin," diye homurdanıyor Bay Kişilik, ben de sırtırken Finn gözlerini deviriyor.

"En azından tekrar kullanılabilir. Bren bunu çocuklarını hizaya sokmak için kullanabilir, değil mi yaşlı adam?"

Mafya babası kayıtsızca homurdanır, ama benim sırtmam kaybolur ve sözleri karşısında kanım donar. Sanki bir şeyin beni tetiklediğini fark etmiş gibi, sözleri aceleyle ağzından dökülür: "Kahretsin. Şaka yapıyorum, evlat."

Vector başını kaldırdı, kanlı yüzü buruşmuştu ama şişmiş gözleri hâlâ bana dikilmişti ve bakışları altında irkildim. Kan tükürdü ve çarpık dişlerini göstererek manyakça sırttı. "Bunu onlarla da mı mahvedecek?"

Herkes ona bakakalmış, sözlerini anlamakta güçlük çekiyordu; adeta çıt bile duyulmazdı. Ama ben anlayabiliyorum, çünkü ben de aynı şeyleri yaşadım ve benden çok daha genç olan başkalarının da aynı şeyleri yaşadığını gördüm.

Ağzım kuru ama dudaklarımı ıslatmak için beceriksizce bir girişimle yalıyorum.

“Ne dedin lan?” Finn elinde bıçakla öne doğru adım attı. Sesi ölümcül, gözleri ise daha da ölümcüldü, ama ben elimi kaldırıp yolunu kestim.

Vector'ı ve yaptıklarını yeterince biliyorum ve yeterince şahit oldum, bu yüzden hareketlerini ve niyetlerini biliyorum. “Seni kışkırtıyor, umarım onu çabucak öldürürsün.” Finn donakalır ve bakışları ona sert bir şekilde başını sallayan Oscar'a kayar.

“Hayır. Bu kadar kolay kurtulamazsın, Vector. Ölümün için yalvarıp yakarman varken, acının dinmesi için ağlaman varken ve kesinlikle seni parçalara ayırırken domuz gibi ciyaklaman varken kurtulamazsın.” Kafası öne düştü ve ben onu saçından yakalayıp yüzüme bakmaya zorladım. “Bu günahlarından tövbe etmek demek, şerefsiz herif, ve ben bunun her anından zevk alacağım.”

Nefes alışverişi kesik kesik ilerlerken, bana acı çektirmekten zevk alan canavara, onlarca hatta yüzlercesine, öfkeyle bakıyorum. Arkamı dönüp işkence aletlerinin bulunduğu masaya doğru ilerlerken, bu gece bir canavarı öldürerek dünyaya huzur getireceğimi biliyorum. Dünyayı kötülükten arındırıp iyiliğin kötülükten daha uzun süre yaşamasını sağlayacağım.

“Üzerindeki kıyafetleri kes. Onu çıplak istiyorum. Sanırım penisinden ve testislerinden başlayacağız. Onları ne kadar sevdiğini biliyorum.” Omuzumun üzerinden ona göz kırptığımda ürperdi ve göğsümün derinliklerinden zorla bir kahkaha yükseldi.

Masaya bakarken, bu anı ne kadar çok dilediğimi, asla gerçekleşmeyeceğine inandığımı ama bir gün

gerçekleşeceğini umduğum zamanları düşünüyorum.

Beni yere yatırıp elektrikli sopayla alay ettiği, ucunu ısıtıp sonra da vücudumu saran dehşete gülerek bıraktığı zamanı hatırlıyorum. Sonunda da, idrarım her yerime bulaşana kadar sopayı testislerime bastırdı.

Küçük bir çocukken kafamı buz gibi soğuk suya soktuğu ve beni yakmayı bırakması için ona yalvarmak zorunda kaldığım zamanı hatırlıyorum.

Göğsüme ütü dayayıp, meme ucumu keseceğini söyleyerek güldüğü an.

Vector'ın yanına döndüğümde, çıplak ve titreyen bir haldeydi. Genellikle kibirli ve güçlü olan adam, tam anlamıyla bir korkak gibi görünüyordu.

"Bunu yapmak istemezsin, Stone. Aslında istemezsin."

Onun beni durdurma girişiminin yarım yamalak oluşuna neredeyse kahkaha atıyordum. "Ama öyleyim, Vector." Bıçağımın gövdesine ilk darbesiyle acı içinde çığlık attı ve gözlerimi devirmek istedim. Daha ışın başındayız bile.

Dramatik hareketleri yatıştıığında, penseyi gözlerinin önünde sallıyorum ve benden uzaklaşmaya çalışıyor, bu da sadece daha çok savrulmasına neden oluyor. "Ağzına tıkaç tak." Deri O-halkalı ağız tıkacını işaret ediyorum. Bu, penisinin kalıntılarını ağzına sokmama olanak sağlayacak.

Finn'in adımlarındaki canlılık ve o kibirli ağzından sarkan kürdan, kan bağı olan ailemin ne kadar sert insanlar olduğunu anlamamı sağlıyor ve masum insanlara zarar vermeye bu kadar karşı olmaları, onları daha da yakınlılaştırmak istememe neden oluyor. Bu garip, çünkü bunu her zaman sadece Sienna'dan istemiştim, ama belki de bu, onlarla kuracağım çarpık, sapık bir ilişkinin ilk adımıdır.

Vector'ın gözleri fal taşı gibi açılmıştı, ağzındaki bezle boğuşuyordu ve kapı kapandığında başımı çevirip baktığımda Oscar'ın odadan çıktığını gördüm.

"Çok hassas herif. Her zaman eğlenceli kısımdan mahrum kalıyor." Finn kaşlarını oynatarak sırtıyor ve ben

de onun bu şakacılığına gülüyorum.

Ardından, pürmüzü kapıp Vector'a doğru geri yürüdüm. Alevi yakmak için düğmeye bastığımda yüzü buruştu. "Umarım yanmaya hazırsındır, şerefsiz." Sırıttım ve alevi göğsüne tuttum.

Ağızına tıklan bezin arkasından ulumalar duyuluyor ve alevi derisine daha da bastırdığımda idrar bacaklarından aşağı akıyor, odayı yanmış et kokusuyla dolduruyor. Yarası derinleşip iyice açılana kadar durmuyorum, sonra arkasına geçip omzuna da aynı acımasız muameleyi yapıyorum.

Azrael'e doğru döndüm ve onu süzdüm. Ayak bileklerini çaprazlamış, ameliyat masasına yaslanmış duruyordu. Sakin ve kontrollü bir şekilde bana baktı, sonra da bana bilmem gereken her şeyi anlatan keskin bir baş sallaması yaptı.

Bunu başaracaksın.

Bu adalettir.

Bu bir intikam.

Bu, geleceğinize ve ötesine doğru atılmış bir adımdır.

Odadaki herkesin gözü üzerimdeyken, penisinin ucunu penseyle sıkıştırıp, acıyı olabildiğince uzun süre uzatmak için yavaşça aşağı doğru bastırıyorum.

Ağızındaki bezin arkasından inliyor, çenesinden salya ve sümük akıyor. "Tuzu uzat." Elimle Bren'e uzanıyorum, o da ılık çalıp tuz kovağını alıyor. "Bu uzun bir süreç olacak. Öyle değil mi, Vector? Zevkin olabildiğince uzun sürmesini sağlamalıyız."

Bren bana bir iğne uzatıyor, şişe vücudunu hayata döndürecek ve cinsel organını sertleştirecek güçlü bir adrenalinle dolu; bu da yapacağım şeyi onun için daha zor ve acı verici hale getirecek. İğneyi alıp Vector'ın boynuna saplıyorum. Tüm kontrolün, ona karşı tüm özgürlüğün bende olduğunu bilmenin verdiği bir güç hissi beni sarıyor.

Göğsünün bir yerinde inilti yükseldi ve bıçağımın ilk darbesinden kan gövdesinden aşağı sızdı. Bren'den tuz kovağını kaptım ve Vector'ın penisinin ucunu içine batırdım,

çıkardığı ulumaya bayılıyordum, verdiği acının da farkındaydım. Daha çok şey gelecekti, ona yapacağım çok daha sapıkça şeyler vardı ve etrafında dönüp arkasında durduğumda donakaldı. "Mm, bu göt sikilmek için yalvarıyor." Sesim karanlık ama robotik çıktı ve Bren'in ifadesiz yüzünün iğrenmiş bir sırıtışa dönüşmesinden, satır aralarını okuyabileceğinden emindim.

"Elektrikli elektrikli çubuk şarj edilmiş mi?" diye soruyorum kimseye özel olarak.

Finn onu kapar ve düğmeye basar. Elektrik akımı rutubetli bodrumun duvarlarından yankılanır. Bu ses beni ürpermek için kendimi zor tutar.

Eğilerek Vector'ın bacak bağlarını kestim ve hızla yere sabitlenmiş ayak bileği kelepçelerine yerleştirdim. Tekme attı ama beni durduramadı. Yeni pozisyonunda poposuna çok daha kolay ulaşabildiğim için denemesi bile komikti.

Ardından, masadan çekici alıp sapı benden uzağa bakacak şekilde çevirdim. "Merak etme Vector. Seni küçükten başlatıp yavaş yavaş büyük bir piç kurusuna dönüştüreceğim ve arada sırada da o sikine biraz ilgi gösterebiliriz."

Cinsel organı artık büzüşmüş değil, dik duruyor ve keder dolu gözleri benimkilerle buluşarak bana karşı daha nazik olmam için yalvarıyor.

Hiç şansın yok, şerefsiz.

Etrafında dolaşarak, çekiç sapını kalçalarının arasına yerleştirdim. Çığlık attı ve kaçınılmaz olandan kurtulmak için çabaladı. Yavaşça, anüsünün direncine rastlayana kadar içeri ittim, sonra yüzümde sinsî bir sırıtışla onu içine soktum. Ondaki çıkan çığlık ve çırpınış şekliyle vücudumdaki her hücre zevkle doldu. Onu anüsünün içine, itebildiğim kadar soktum, her santimini hissetmesi için ona zaman verdim, sonra yavaşça geri çektim, tahtanın her kıymığını hissetmesine izin verdim. Kanla kaplıydı, ayrıca sadece tahmin edebileceğim kadarıyla kas ve muhtemelen bir tür organ da vardı.

Finn elektrikli sopayı tekrar çalıştırdığında Vector daha da çok işiyor ve Finn'in benimkine benzeyen parlak mavi gözleri aydınlanıyor. Vector için bunun ne kadar acı verici olacağını biliyorum, çünkü beni acımasızca yaktıktan sonra tuzla kaplanmayı atlatmıştı. Karma geliyor ve bunun bilinciyle gelen o coşku hissini doyasıya yaşıyorum.

Penisinden bir parça daha alıp kanlı parmaklarımla boğazına zorla sokma işlemi arasında aynı hareketi tekrarlıyorum. Birkaç kez kusuyor ve kusmuğumu yemek zorunda kaldığım görüntüsü aklıma geliyor; sanki düşüncelerimi duymuş gibi Azrael yanıma gelip bana bir kaşık uzatıyor.

Tam onu almak için döndüğüm ve parmaklarımız buluştuğu anda, daha önce bana bir kaşık uzattığı anın hatırası eski bir film gibi zihnimde belirdi. Benito bizi gözetliyordu ve Azrael bunun gerekli olup olmadığını sordu. *"Elbette gerekli. Bir şeyleri dağıtıp da temizlemeye istekli olmamak olmaz. Şimdi, ye bakalım Taş. Seni tekrar aç bırakmak istemeyiz, değil mi?"*

Azrael boynunu yanlara doğru çıtladır; bu, rahatsız olduğunda onu ele veren bir işarettir.

Elinden kaşığı alıp kusmuğu Vector'a veriyorum. Penisinin her santimi zorla boğazına sokuluyor ve Bren, Vector'ın hayatını uzatmak ve çırpınan bedenine saldırıma devam etmemi sağlamak için açık yaranın üzerine tişörtünü ve bantı yapıştırıyor.

Kanlı kıkına bakarken, elektrikli sopayı işaret ettim ve Finn onu elime verdi. Acıyı en yoğun şekilde yaşatmak için kullanılan böyle bir aleti tutacağımı hiç düşünmemiştim, ama onu eğip ittim ve Vector'ın açık kıkının içine doğru hızla ilerledim. Sırtı gerildi, ondan gelen ses boğuktu ve ancak cehennemin sesi olarak tanımlanabilirdi, bu yüzden parmağım güç düğmesinin üzerindeyken, intikam duygusuyla ama aynı zamanda bir sözle gülümsedim.

"Seni içten dışa doğru diri diri yakacağım Vector, ve bunun her anından zevk alacağım."

Güç düğmesine basıyorum ve sonunda özgür hissediyorum.

Kırk İkinci Bölüm

Siena

“Onunla birlikte olmadın mı?” Stone, banyoya açılan kapıda durup ıslak yüzünü havluyla siliyor, sonra başını yana eğerek tişörtlü vücudumu süzüyor.

Kollarımı başımın üzerine uzatarak, onun keskin bir nefes alışını duyup gülümsedim. Ne zaman yukarı çıktığını bilmiyorum ama perdelerden süzülen güneş ışığından anladığım kadarıyla uykusuz kalmış.

Sonra yan tarafıma dönüp kaşımı kaldırdım. "Kimle yattın?"

"Evlendiğin o herif."

"Ah, kocam Jeremy." Sırıttım ama gülümsemem kaybolmadan eli boğazıma dolandı.

"Beni zorlama, Sienna. Onun yaşamasına izin vermek için tüm gücümü harcadım." Daha da bastırıyor ve bu hareket beni korkutması gerekirken, korkutmuyor. Bunun yerine, bacaklarımın arasında şehvetle bir ıslaklık birikiyor. "Şimdi, şu lanet soruyu cevapla."

Hayır, onunla birlikte olmadım.

Gözleri şehvetle parlıyor, gözlerindeki mavi, karanlık bir okyanusun derinlikleri gibi daha da koyulaşıyor ve ben bu durumdan zevk alıyorum.

"Ben sadece seninle yattım."

Bana olan tutuşu gevşiyor ve başparmağı hafifçe dilimin üzerinde geziniyor; bu nazik dokunuş vücudumda bir coşku dalgası yaratıyor.

"Her zaman sadece sen oldun," diye fısıldıyorum.

Bakışları beni delip geçiyor, nazik dokunuşu altında titrememe ve tenimin yanmasına neden oluyor. "Sana kaba davrandım." Adem elması boğazına doğru kayıyor ve gözleri suçlulukla doluyor. Buruk sesinin şefkatli tonu ruhumu mutlulukla dolduruyor, yine de onu rahatlatmak istiyorum.

Başparmağı alt dudağımın üzerinde duruyor, nefesim dudaklarımın üzerinden titriyor. Dudaklarımı ağızma doğru kıvrarak başparmağını içeri çekiyorum. Sonra vücudu geriliyor, beni dikkatle izliyor ve beline sarılı havlu geriliyor.

"Sana telafi edeceğim, Sienna."

Ani bir cinsel uyarılma dalgası beni sardı, meme uçlarım sıkı tomurcuklar haline geldi ve o beni sırt üstü yatırdı, ben de başparmağını daha sert emmeye devam ettim ve o da tıslayarak karşılık verdi. "Hayatımın geri kalanını sana bunu telafi etmekle geçireceğim, güzel kızım." Başparmağını dilime bastırdı, ağızımı zorla açtı ve belime oturdu. "Bu küçük ağzın içine tükürmeme izin ver. Kendimi seninle paylaşmama izin ver."

Ağızma tükürüğünü boşaltırken boğazımda bir inilti düğümlendi. "Güzel kızım, başparmağımın etrafını yala." Ve ben de öyle yaptım; bu eylem o kadar ateşliydi ki, altında neredeyse nefes nefese kalıyordum.

Parmaklarını duyulabilir bir sesle çekiyor ama ağır ağırlığıyla beni yatağa yapıştırıyor ve yatakta aşağı doğru hareket ettiğinde, kalın parmaklarının giydiğim tişörtü parçaladığını görünce şok oluyorum. Başımı kaldırıp onu

izliyorum ve bakışları hâlâ benimkine kilitlenmiş durumda, etrafımızdaki hava bir vaatle doluyor. "Sana telafi edeceğim," diye tekrarlıyor, bu söz üzerine vajinamdan nem sızıyor. "Bu küçük vajinayı yiyip bitireceğim ve sana kimin sahibi olduğunu göstereceğim, sonra da onu beslemem için bana yalvarmanı istiyorum, o kadar çok meniyle dolduracağım ki rahmin bize bir bebek yapmaktan başka çaresi kalmayacak."

Aşık bir köpek yavrusu gibi başımı sallıyorum, pürüzlü ellerinin pürüzsüz tenimde yarattığı hissi çok seviyorum. Parmakları meme uçlarımla oynarken, öpücüklerini gövdemden aşağı, kasıklarımdan vajina dudaklarımın arasına doğru indiriyor.

Islak dili beni yalamak için uzandığında, dokunuşuna karşılık veriyorum. Klitorisime yaptığı her dokunuş beni orgazma yaklaştırıyor ve bir elimle başını yerinde tutarken diğer elimle parmaklarımı çarşafa dolarken dudaklarımdan zevk inlemeleri ve sesleri dökülüyor. "Ah Tanrım, evet," diye inliyorum ve dili beni adeta yutuyor. "Lütfen," diye fısıldıyorum.

Dilinin son bir hareketiyle kendimi kaybettim ve o da dudaklarını klitorisime yapıştırarak, büyük bir coşkuyla yalamaya başladı.

Ağır ağır çıkan nefesim odayı dolduruyor, sonra ayağa kalkıp havlusunu üzerinden çekiyor ve bana karşı tamamen savunmasız kalıyor. Yaraları, dövmeleleri ve yanık izleri—acıları—tüm çıplaklığıyla gözler önüne seriliyor. Dikkatli bakışlarım altında karın kasları kasılıyor ve yutkundığında tüm güvensizliklerinin açığa çıktığını anlıyorum. Kendini bana bir pişmanlık eylemi olarak gösteriyor.

"Amımı meninle doldurmanı istiyorum, Stone. Bana bebeğini vermeni istiyorum." Gözleri arzuyla parlıyor ve kalın penisini pompaladığında, dudaklarımı yalıyorum, sert uzunluğunun beni sonuna kadar germesini hissetmek için can atıyorum. Penisinin ucundan meni sızıyor ve ağzım onun içime boşalmasını hissetmek için sulanıyor. "Lütfen

beni bebeğinle doldur." Boğazından derin bir inilti çıkartıyor ve amım takdirle kasılıyor. Kükremesinin tonu o kadar vahşı ve erkeksi ki, penisinin her santimini almaya kendimi zorluyorum.

Yatağın üzerine diz çöker, bacaklarımı daha da açar. "Bacaklarını yukarı kaldır. İçine nasıl girdiğimi izlemek istiyorum." Dizlerimi kavrayıp olabildiğince geriye doğru çekerim, vajinamı iyice açar ve göğüslerimi birbirine bastırırım. Parmağı vajina açıklığımda aşığı doğru ilerler. "ok ıslaksın bebeğim. Boşaldığında çok güzel bir karmaşıa yarattın."

Dokunuşunda inliyorum. Sesindeki pürüzlölük, aynı anda yakılan binlerce kibrit çöpü gibi, beni alev alev yakıp neredeyse yanıp kül olmama neden oluyor. "Lütfen."

Bana acıyarak, sızan kalın penisinin başını vajinamın üzerinde yukarı aşığı okşadı. "Küçük götün sikilmek için yalvarıyor, Sienna. Benim güzel kızım da götünün doldurulmasını istiyor mu?" Nefesim kesildi. Bana kaşını çattı ve beni ne kadar sert siktiğini hatırlayarak inledim. "İyi bir 'kardeş' olacağım ve sana nazik davranacağım." Sesinin lezzetli tınısı ve kelimelerindeki tabu unsuru içimde bir heyecan dalgası yarattı ve penisi vajinamın damlayan açıklığının üzerinden kaydığında, kalçamı kaldırdım, bu da onun kıkırdamasına neden oldu.

"Güzel kızım çok muhtaç, menimi yalvararak istiyor, her şeyiyle açık ve savunmasız, değil mi bebeğim?"

Başımı telaşıla salladım. "E-evet, lütfen."

Son bir hamleyle pes etti ve içime girdi, acının şiddeti ve keskinliği ağızımı açık bıraktı ve vücudumu sarstı. Bu pozisyonda, yemin ederim onu midemde hissediyorum, ama daha fazla düşünmeden geri çekildi ve tekrar içeri daldı. "O göğüsleri ağızımla işaretleyeceğim, Sienna. Vücuduna içten dışıa sahip olacağım, bebeğim."

Sözleri karanlık ve sahiplenmeyle dolu. Bir vaadin içine gizlenmiş bir tehdit gibi ve ben bunun olmasını istiyorum, hatta yalvarıyorum. "Lütfen." Ondan başka hiçbir şey

istemiyorum, sadece onun izini taşımak istiyorum. Yıllarca sevgimizi sakladıktan sonra, her şeyden çok onu özgürce taşımak, olmak istediğimiz kişi olmak istiyorum. "Beni daha sert sik. Beni kendine ait kıl," diye yalvarıyorum. Vücudu üzerimde titriyor ve her kası geriliyor, saf saldırganlık her özelliğini ele geçiriyor. Sonra geriye doğru çekiliyor ve içime öyle güçlü bir şekilde giriyor ki, bacaklarımdaki kontrolü ve mantıklı düşünme yeteneğimi kaybediyorum, onun oluyorum.

Taş

Onu beceriyorum. Onu sert ve acımasızca beceriyorum. Kalçalarım hızlı hareket ediyor, sanki bir şey kanıtlamaya kararlıymış gibi ve öyle de yapıyorum. Onun benim olduğunu kanıtlıyorum.

Vajinası beni o kadar sıkı kavlıyor ki, daha fazla dayanamayacağımı biliyorum. Testislerim kasılıyor ve her boşalma anında penisim dışarı fırlayacak gibi oluyor. Tırnakları sanki bana tutunmaya çalışıyormuş gibi derimi tırmalıyor, ama yaralarım karşı hissettiğim acı, zevkimin yoğunluğunu daha da artırıyor.

Travmamın beni acıya karşı duyarsızlaştırdığı açık, bu yüzden o öne atılıp göğüs kasımın demir izinin üzerinden yan tarafını ısırduğunda, gözlerim bir coşku sisiyle kaplanıyor.

Vajinası kadife bir mengene gibi etrafımı sarıyor, her hareketimde beni içeride tutmaya kararlı ve başını geriye atıp yatak odasının duvarlarından yankılanan yüksek bir çığlık attığında, görüşüm kararıyor, penisim zonkluyor ve vajinası beni tamamen boşaltırken benim derinlere, içine fıskırıyor.

“Seni seviyorum, Sienna,” diye fısıldıyorum kulağına ve yüzümü boynunun kıvrımına gömüyorum, sonra ağır nefeslerim hafif hırıltılara dönüşüyor. “Hayatımın geri

kalanını sana seni ne kadar çok sevdiğimi kanıtlamakla geçireceğim.”

Çenemi parmaklarının arasına alıp beni kendine doğru çekti. Gözlerimiz birbirine kenetlendi. "Seni ilk gördüğüm andan beri seviyorum ve bir an bile tereddüt etmedim." Gözleri yaşlarla dolu bir şekilde gözlerime yalvarıyordu ve ben de dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım.

"Kahretsin," diye homurdanarak nefesimi verdim, bir yandan da kalçalarımı onun itaatkar bedenine sürtmeye devam ediyordum, boşalmamın bize bir hayat armağan etmesini diliyordum.

Özgürlüğün sınır tanımadığı bir birlikte yaşam.

Taş

Altı ay sonra...

"Kahretsin. 'Kız kardeşim' bebeğimle karnında çok güzel görünüyor."

Kolumu beline doladığımda nefesi kesildi.

"Şşş, duyabilirler!" diye tısladı.

Omzumu çevirip şöyle bir baktım. "Henüz buraya bile gelmediler."

Bana doğru döndü. Yanaklarındaki sağlıklı ışıltı, güzel yüzünde kalıcı bir özellik haline gelmişti ve bu düşünce kalbimi coşturuyordu. "Nereden biliyorsun? Bütün öğleden sonrayı burada beni yemek yaparken izleyerek geçirdin." Omzuna bir mutfak havlusu attı ve elini kalçasına koyarak o nefis göğüslerini ve şişkin karnını vurguladı. Beş aylık hamileydi ve tahmin edilenden çok daha büyüktü. Doktorlar tarihlerin doğru olduğundan emin olmak için defalarca ultrason çektiler ve geçen haftaya kadar sadece bir bebeğimiz olduğunu düşünüyorduk. Meğerse ikinci bebek saklanıyormuş.

İkizler.

Yemin ederim, o kadar çok bebek istedim ki, bir şekilde iki bebeğin dünyaya gelmesini bile irademle başardım.

"Yardım etmeyi teklif ettim." Omuz silktim, o da bana şakayla karışık vurdu ve göğsümden yüksek sesle bir kıkırdama yükseldi.

"Bütün gün bana göz dikip durdun."

Dudaklarım seğiriyor. "Ve seni benimle dolduracağım."

Yanakları kızardı ve başını salladı. "Ve bu da."

Araba kapılarının çarpma sesi vücudumu geriyor— ailemin, öz ailemin geldiği belli.

"Geldiler." Panik içinde nefesini verdi ve istemsizce güldüm. Sienna, İtalya'daki küçük bir köyde işlettiğimiz küçük kafeyi, ailemin ilk ziyareti için kapatmakta ısrar etti.

Oscar verdiği sözleri tuttu. Ölümümüz asla keşfedilmeyecek, bu da her zaman olmamız gereken şeye yeniden doğmamıza olanak sağlayacak.

Eli'nin parasıyla, İtalyan kıyısında, yerel halkın yaşadığı ve turistlerden yeterince uzakta olduğu için görülmekten endişe etmeyeceğim küçük bir kafesi olan küçük bir çiftlik satın aldım. Oscar, şüphe uyandırılması ihtimaline karşı bizi koruyor ve bu da Sienna'nın mutfaktaki tutkusuna devam etmesine olanak sağlıyor. Kayıp bir köpek yavrusu gibi peşinden koşmadığım günlerde, yerel bir gençlik merkezinde sorunlu çocuklar için boks dersleri veriyorum; hayatınızda örnek alabileceğiniz birinin olmasının önemini biliyorum, bu kişi yerel boks antrenörü bile olsa.

Elini havluya sildi ve karnına ve yenilebilir göğüslerine bakarken üstünü düzeltti. "Büyük mü görünüyorum?"

"Hamilesin."

Gözlerini kısarak, "Hiç yardımcı olmuyorsun," dedi.

Ona genişçe sııttım. "Çok ateşlisin. O kadar ateşlisin ki, sikim sertleşiyor." Sonra elini kot pantolonumun bel kısmına koydum.

Gözleri irileşerek başını salladı. "Annen dışarıda. İyi bir izlenim bırakmalıyız." Kapıyı işaret etti ve ben gözlerimi

devirdim.

Kadını tanımıyorum ki. Sadece Oscar'a verdiğim sözü tutuyorum. Eminim ki yeni kimliğimizle ilgili sayısız evrak arasında, Bay Kişilik bana ailemizle görüşme hakkı karşılığında bizi gizli tutmamı vaat eden bir sözleşme imzalattırmıştır. Baskıcı herif.

Kapıya doğru ilerliyoruz ve güneşe çıktığımızda, göz kamaştırıcı ışığı engellemek için elimi kaldırmaktan başka çarem kalmıyor. Ancak elimi indirdiğimde onu görebiliyorum.

O.

Parlak mavi gözleri dökülmemiş gözyaşlarıyla dolu. Dudakları titriyor ve bedeni hareketsiz kalıyor, beni çaresiz bırakıyor. Elini tutan adamdan boğuk bir ses gelince, bakışlarım ona çevriliyor.

İle.

Nefesim kesildi.

Bacaklarım titremeye başlayınca dengemi sağlamak için duvara tutundum ve tıpkı bir tsunami gibi anılar ardı ardına üzerime çöktü.

"Bak, Baba! Con, Keenan'a tahtadan bir tekne yaptı."
Finn gülümsedi.

"Bunu sen mi çizdin? Muhteşem olmuş, Keenan." Bren bana gülümsüyor.

"Şu gamzelere bak. Birçok kalbi kıracaksın. Tıpkı benim gibi." Con göz kırptı.

Da, Oscar'a dönüp başımı okşadı. "O şimdiden senin kadar zeki."

Her anı bir öncekinden daha acı verici ve yürek burkan.

Cal, yüzümden bir damla yaş süzülürken çenemi yukarı kaldırdı. "Keenan, belki en gençsin ama en yaşlı kadar önemlisin."

Zihnimi altüst eden anıları anlamaya çalışırken yüzümde şiddetli bir acı hissediyorum.

"Bütün yeşillikleri yersen, Bren ve baban gibi iri ve güçlü olacaksın." Anne gülümsedi, parlak mavi gözleri

gururla parladı.

"Artık bir adamsın, üzerinde aile amblemin var." Babam kolumdaki dövmeyle sırtarak bakıyor ve ben de göğsüm kabarırken ona gülümsüyorum.

"Peki, cüzdanını aldıktan sonra nereye gideceğiz? Yiyeceğe ihtiyacım var!" diye şakayla karışık Con'a döndüm ve o da SUV'yi ailenin deposuna sürdü.

Vurulduğum gecenin anısı göğsümde şiddetli bir acıya neden oluyor ve sendeledim, duvara çarptım. Göğsüm sıkıştı ve yere düşerken görüşüm bulanıklaştı, çaresizce keskin nefesler almaya çalıştım ama nafile. Ciğerlerim sanki çökecekmiş gibi hissediyorum.

"Kahretsin, iyi mi?" Ayak sesleri bana doğru hızla yaklaşıyor ve bir anda güçlü kollar beni sarıp, sıcak ve sağlam bir göğse doğru çekiyor. "Nefes al. Biz buradayız kardeşim ve seni asla bırakmayacağız. Asla." Con'un sesi kulağıma titriyor ve boğazımdan derin, yürek burkan bir ses çıkıyor. Kalbinin benimkine karşı atışı ve beni sıkıca tutması, asla terk etmek istemediğim duygular. Ev gibi hissettiriyor.

Daha önce ezilmiş olan göğsüm şimdi yeniden canlanıyor. "Sen bizim kardeşimizsin Keenan ve kahretsin, seni sevmeyi asla bırakmadık." Yerde diz çökmüşken yüzümü ellerinin arasına alıyor ve alnını benimkine yaslıyor. "O gün bir parçam öldü." Gözlerinden yaşlar sel gibi akıyor ve duyguları beton zemine, taş duvarlarıma bulaşılıyor. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim." Kızarmış yüzünden yaşlar süzülüyor. "Seni depoya gönderdiğim için özür dilerim." Burnunu çekiyor ve başını sallıyor. "Bilseydim, seni asla cüzdanımı almak için oraya göndermezdim. Yemin ederim." Çaresiz gözleri gözlerimi arıyor, bana gerçeği yalvarıyor.

Onun taşıdığı suçluluk duygusunun ağırlığını düşündükçe içim burkuluyor ve başımı sallıyorum. "Senin suçun değil." Bu davranışların beni tam buraya, her zaman olmam gereken yere, Sienna'nın yanına nasıl getirdiğini

hayal ederken başımı sallıyorum. "Üzülme. İhtiyacım olan her şeye burada sahibim. Ailem var."

Boğazı düğümlenip öksürdü, sonra gözyaşlarını ve sümüğünü sildi ve bana kendinden emin bir bakışla baktı. "Bugün bizi yeniden bütünleştiriyorsun küçük kardeşim. Ailemizi tamamlıyorsun."

Hep arzuladığım sözleri duymak, nihayet bir yere ait olmak ve bunu ruhumun derinliklerinde hissetmek, zihnimi olasılıklarla dolduruyor. Ya da belki de bunlar anılar.

Bir malikanede birlikte geçirdiğimiz zaman.

Büyük bir masa etrafında aile yemekleri, havayı kahkahalar dolduruyor.

Hepimiz bir aradayız.

Kendini tutamıyormuş gibi, göğüslerimiz birbirine değene kadar beni kendine doğru çekiyor. Ondan daha uzun ve daha iri olduğum açık, ama o an dünyanın en güçlü adamı gibi geliyor. Sonra beni kaldırıp yanına dikiliyor.

Annemin tanıdık parfüm kokusu, rüyalarımda beliren, kabuslarımı kovan ve farkında olmadan beni umutla dolduran kadını görmek için başımı yana eğmeme neden oluyor.

Yüz hatları hatırladığımdan daha yaşlı. Gözlerinde bir tedirginlik var, karakteristik topuzunda daha fazla beyaz tel belirmiş, ama aynı zamanda bir rahatlık da var. Her zaman vardı zaten.

"Oğlum?" Yumuşak eli yanağıma dokunurken diğer eli kalbini tutuyor, sanki bunu yapmak ona acı veriyormuş gibi; gözlerinden yaşlar süzülerek çakılların üzerine damlıyor. Nazik dokunuşunun ardındaki güçle gözlerimi kapatıyorum, göğsüme sapanan bu dokunuş nefesimi kesiyor.

"Oğlum, acını dindirmek için her zaman yardım edeceğim," diye fısıldadı, yırtılmış dizime nazikçe bir yara bandı yapıştırırken.

"İyi mi?" Con, suçluluk duygusuyla dolu bir ifadeyle kapı aralığından başını uzattı. Kaykayı çok sert itti ve ben de fırlayıp yere kötü bir şekilde düştüm.

Anne ona doğru döndü, hafifçe gülümsedi ve saçlarını okşadı. "İyileşecek. Onu koruyacak büyük abileri var."

Con mutfağa girer, bacaklarını iyice açar ve kollarını göğsünde kavuşturur. "Kimsenin ona zarar vermesine asla izin vermeyeceğim. Asla."

Bu anı midemi bulandırıyor, onların ne kadar feci şekilde başarısız olduklarını biliyorum ve gözlerimi tekrar açacak gücü bulduğumda, yüzü hayret dolu ve alt dudağı titriyor. "Buradasın," diye fısıldıyor inanmaz bir şekilde ve ben sadece başımı sallayarak karşılık verebiliyorum.

Onlara incindiğimi söylemek istiyorum ama hiç gelmediler. Acı çektiğimi ve merhamet için yalvardığımı söylemek istiyorum ama gözlerindeki acıyı görüyorum. Bunu görüyorum ve kendi acımı yutarak bunu kucaklıyorum. Ailem iyi, ilgili insanlar, benim için yas tuttular ve sonuçta beni istiyorlar.

Boğazım kuru ve kaşınıyor, konuşmak için boğazımı temizledim. "Buradayım anne." Rahatlama. Yüzü sanki reddedilmeye hazır gibi bir rahatlama ifadesiyle doldu ve bundan nefret ediyorum. "Buradayım. Hiçbir yere gitmiyorum."

Ona "anne" demek benim için tanıdık ve doğal bir şey ve kardeşlerim etrafımızda bir çember oluştururken içime bir güven duygusu yayılıyor. Onların açık destek ve koruma işareti beni sarıp sarmalıyor, içimde bir ürperti yaratıyor. Küçük eli benimkine kenetleniyor, beni güçleriyle destekliyor.

Oscar haklıydı; onlara güvenebilirim. Onlar benim için buradalar.

Onlar aile.

Ait olmama hissinin her zerresi göz açıp kapayıncaya kadar yok oluyor.

Ve işte böylece, evime vardım.

Onların ışığı beni karanlığın içinden geçirdi ve bizi bir araya getirdi.

Çektiğim cehennem, işkence, yaşadığım her kabus beni bu ana getirdi.

Ama Sienna'nın gözyaşlı gülümsemesi gözüme çarptığında, buraya nasıl geldiğimle ilgili hiçbir şeyi değiştirmek istemediğimi anladım.

"Bazen içimize dönüp kalbimizin ritmini takip etmeliyiz. Eğer dikkatlice dinlersek, bizi eve götürebilir."

SON

Epilog

Siena

Çocuk odasına sessizce girerken, Eli ve Evie'nin birbirlerine sokulmalarını izlerken kendi kendime gülümsüyorum. Stone gece lambalarını ayarlıyor ve aydınlatılmış hayvan figürleri yatak odalarının tavanında dans ederken yumuşak bir ninni çalmaya başlıyor. Yumuşak, memnun mırıltıları odayı dolduruyor, gözleri uykulu hale geliyor ve birbirlerine sokularak teselli arıyorlar. Şimdi yedi haftalıklar ve Eli, beşikte küçük kız kardeşinin yanında çok daha büyük görünüyor. Onun en büyük koruyucusu olacak.

Stone'un kalın eli boğazımı kavradı ve beni göğsüne doğru çekti. "Bak ne güzel bebekler dünyaya getirdik, Sienna!"

Onun kollarının arasında gülümserken ağzımdan bir inilti kaçıyor. Onun bu yönünü seviyorum, kontrolcü ve baskın tarafını, ki bunu kontrol altında tutmaya çalışıyor ama seks söz konusu olduğunda feci şekilde başarısız

oluyor. Sanki zihni bedenini ele geçiriyor ve beni tüketme ihtiyacıyla vahşileşiyor.

Ve ben buna bayılıyorum. Aman Tanrım, buna bayılıyorum!

İç çamaşırım tahrikten ıslanmıştı ve o bizi kapıya doğru geriye doğru yürütüyordu. Koridora çıkar çıkmaz beni kendine doğru çevirdi ve gözlerindeki parıltı beni mahvetti. Parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım, sonra kollarımı boynuna doladım. Hızlıca hareket etti, yazlık elbisemi başımın üzerinden kaldırdı ve ben de emzirme sütyenimin kopçasını açtım, onu orada da hissetmek için can atıyordum. Ona süt verme arzusu, bebekler için duyduğum kadar güçlüydü. "Kahretsin, Si," diye inledi, kot pantolonunu açıp penisini boxer'ından çıkarırken ben de iç çamaşırımı yere doğru kaydurdım.

Sonra beni duvara yasladı ve hiçbir hazırlık yapmadan, sert bir şekilde üzerine çöktü, başım alçıya çarpıp inledi. "Kahretsin, çok sıkısın Prenses."

"Aman Tanrım," diye şehvetle inliyorum ve o da uysal bedenime saldırısına başlıyor.

"Göğsünü ver bana." Ağır göğsümü açık ağzına doğru kaldırdım ve o da bana doğru eğildi. Meme ucumu ağzına alıp emmeye başladı, ben de tıraşlı başını okşadım. "Kahretsin, evet." Yukarı baktı ve gözleri benimkilerle buluştu, bana aynı sevgiyle parlıyordu. Dudaklarının kenarından süt damlıyordu ve bu manzarayı görünce inledim. İçime girdi. "Kahretsin, ne kadar iyi bir anne." Dili acıyan meme ucumu okşadı, sonra ağzına keskin süt çekimleri yaptı ve titreşimler beni onun etrafında kasılmaya itti.

Bedenim artık onun, onun kullanma ve kontrol etme hakkı.

"Sana bir bebek yapacağım, Si." Nefesim kesildi. Daha fazla çocuk sahibi olmaktan bahsetmesi ilk defa değildi ve kalçaları daha sert hareket edip penisi içime daha derine

indikçe, her kelimesinin doğru olduğunu biliyordum. Hareketlerinin ardındaki gücü hissediyordum.

"Aman Tanrım. Seni istiyorum Stone. Tüm vücudunu."

Daha sert vuruyor ve beni saran coşkuyla gözlerim istemsizce kapanıyor. "Evet, Si. Sana her şeyimi veriyorum, güzel kızım. Hepsini al."

Vücudum onu sıkıca kavlıyor, yerinde tutuyor ve bana verebileceği her zerreyi sömürüyor, ve Tanrım, o da fazlasıyla veriyor. Penisi her zamankinden daha derine inerken, sıcak meni akıntıları içimde titreşiyor ve zihnimi coşkuyla bulanıklaştırıyor.

"Her şeyim senin, Si." Nefesi göğsüme doğru hırıltılı bir şekilde çıkıyor ve ben de başını okşuyorum. "Her lanet olası parçam."

"Hım, Azrail seni hiç almadı, ama ben aldım." Gülümsedim ve gözlerimi açıp adamıma baktım.

"Kesinlikle haklısın, güzel kızım. Taş duvarlarımı yıktın." Gülümseyerek doğruldu ama benden ayrılmadı. Kollarını kalçalarımın doladı ve bizi yatak odasına götürdü.

Beni nazikçe yatağa bırakıyor ve altıyla beni adeta bir kafese hapsediyor.

Parmaklarımı gamzelerinin ve yara izleriyle dolu çene hattının üzerinde gezdirirken, ondan kaçan ürpertiye zevkle izliyorum. "Seni yıkmadım Stone. Seni güçlendirdim ve birlikte yenilmez olacağız."

Dudakları huzurlu bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ruhum sende, Si."

Dudaklarına bir öpücük konduruyorum ve kollarının arasına karışıyorum. "Ve kalbim sana ait."

Genişletilmiş Epilog

Azrael

Ellerimi ceplerime sokarak tepenin üzerinde durdum ve kardeşim Stone'un öz ailesini evine karşılamasını izledim. Burası, yerel halk için kafe olarak da hizmet veren küçük bir sahil evi ve Sienna'nın müşterilerine kendi tarifleriyle yemekler sunduğunu hayal ederken içime alışılmadık bir sıcaklık yayıldı.

Eşine doğru ısı ısı gülümsüyor ve karnındaki büyük şişliği görünce boğazımda bir yumruk oluşuyor, bu da hamile olduğunu gösteriyor.

Güvendeler. Birlikteler ve daha önce sadece hayalini kurdukları bir hayat kuruyorlar. Onlarla gurur duyuyorum. İkiisiyle de.

"Gülümseyecekmışsin gibi görünüyorsun," diye takılıyor Çar ve ben ona ters ters bakıyorum, bu da onun başını geriye atıp karanlık bir şekilde kıkırdamasına neden oluyor ki, itiraf etmeliyim ki bu son derece sadistçe bir kahkaha.

Sienna, Stone'un elini tutarak onu içeriye götürür ve ailesinin geri kalanı da onu takip eder.

"Mutlu görünüyorlar." Çar onlara doğru işaret etti.

"Öyleler." Katılıyorum, ama kalbimin nasıl gümbür gümbür çarptığını ve kıskançlığın kan dolaşımımı nasıl sardığını, kararmış damarlarımda zehir gibi nasıl süzüldüğünü itiraf edemiyorum.

Babamızın ve La Familia'nın kısıtlamalarından kurtulma düşüncesi hiç bu kadar çekici gelmemiştir, özellikle de evde beni bekleyenleri düşündüğümde; çünkü ya ben de istediğimi yapmakta özgür olsaydım?

Kölem özgür olsaydı ne olurdu?

Beni seçer miydi?

"Kıskanç görünüyorsun," diye belirtti Çar.

Başımı omzunun üzerinden çevirip gözlerine baktım. "Öyleyim."

Başını geriye doğru atıyor, bakışları yavaşça üzerimde geziniyor, sanki beni ilk kez görüyormuş gibi. Gözleri şefkatle doluyor, sonra dudaklarını yalıyor. "Ona sahip olamazsın." Elbette özgürlükten bahsediyor ve ben başımı sallıyorum, kalbim her zamankinden daha hızlı atıyor. Ona sahip olamam.

"Sen de yapamazsın," diye karşılık verdim, yakında gerçekleşecek olan görücü usulü evliliğine gönderme yaparak ve bu hatırlatma karşısında yüzünü buruşturdu.

"Azrael, sen ailenin varisisin ve kelimenin tam anlamıyla ölüm meleğinin adını taşıyorsun." Ayaklarını bir o yana bir bu yana salladı ve sesini alçalttı. "Babamız öldüğünde liderimiz olmak için doğdun."

"Biliyorum." Gözlerimi ondan ayırmadım ve aramızda bir şey geçti. Zamanımın yakında geleceğini kabul eden sessiz bir konuşma. Babamızın daha fazla yaşayamayacağını, özellikle de bu kadar kontrolsüzken. O'Connell'lar da intikam hırsıyla dolu oldukları sürece.

Onun anlamadığı şey şu ki, ben ölüm meleğinin adını taşıyor olabilirim, ama onun adı hükümdar, krallığın

imparatoru anlamına geliyor.

Çar lider olmak için doğdu; ben de onu lider yapmak için doğdum.

[Azrael'i](#) şimdi ön sipariş verin!

DAHA FAZLA?

Oscar'ın Keenan'ın aslında hayatta olduğu haberini nasıl verdiğini öğrenmek ister misiniz?

Ek bir sahneye erişmek için aşağıdaki bültenime kaydolun:

[Sırlar ve Yalanlar Sahnesi.](#)

Sayfayı çevirerek **Sırlar ve Yalanlar** kitaplarının tam listesine ulaşabilirsiniz; burada Stone'un biyolojik ailesinin hikayelerini bulacaksınız.

Stone'un spor salonu arkadaşları Cole ve Jace'in kendi dizileri olduğunu biliyor muydunuz?

Buradan başlayabilirsiniz: [ACIMASIZ BAĞLILIĞIN İÇİNDE GİZLİ](#)

BJ ALPHA tarafından da yayınlandı.

MAFYA BABALAR

[Babamın Bağımlılığı](#)

[MÜLK](#)

[ALDATMA](#)

[EGEMENLİK](#)

SIRLAR VE YALANLAR DİZİSİ

[CAL Kitabı 1](#)

[CON Kitabı 2](#)

[3. Kitabı Bul](#)

[BREN Kitap 4](#)

[OSCAR Kitabı 5](#)

[SON YEMİN](#)

[O'CONNELL'İN SONSUZA DEK](#)

DOĞAN DİZİSİ

[DOĞUŞTAN DİKKATSİZ](#)

ACIMASIZ DÜET

[ACIMASIZ BAĞLILIĞIN İÇİNDE GİZLİ](#)

[ACIMASIZ BAĞLILIKTA AŞK](#)

ACIMASIZ DÜETİN İKİNCİ BÖLÜMÜ

[ACIMASIZ SIRLAR](#)

[ACIMASIZ YALANLAR](#)

STORM ENTERPRISES

[SHAW Kitap 1](#)

[TATE Kitabı 2](#)

[OWEN Kitap 3](#)

[REED Kitabı 4](#)

DİZİDE GİZLENMİŞ

[NEFRETLE ÖRTÜLÜ](#)

AİLE KARIYERİ

[TAŞ Kitap 1](#)

[AZRAEL Kitap 2](#)

Teşekkürler

Her şeyin başlangıcı olan Tee'ye sonsuza dek teşekkür ederim.

Her şeyin başladığı yerden başlamalıyım, TL Swan. Kitaplarınızı okumaya başladığımda, kendimi içinden çıkmaya ihtiyacım olan bir yerde olduğumun farkında değildim. Hikayeleriniz beni kendime getirdi.

Sürekli desteğiniz ve 'Cygnet Inkers' olarak oluşturduğumuz ağ sayesinde, mümkün olabileceğini hiç düşünmediğim bir şeyi başarabildim; gerçekten de devrin bittiğini sanıyordum. Bana yarının sadece başlangıç olduğunu hatırlattınız.

ÖZEL MANSİYON

Jaclyn, her zaman olduğu gibi, sana birçok yönden minnettarım. Yanımda olduğun için çok şanslıyım.

Lilibet, sürekli desteğin için teşekkür ederim, bana ilham veriyorsun. Teşekkürler.

Jo, her şey için, özellikle de bu albüm için teşekkür ederim. Gerçekten de çılgın bir yolculuk oldu. Yaptığın her şey için minnettarım.

Vicki ve Elle, beni desteklediğiniz için size teşekkür etmek amacıyla buraya kısa bir not bırakmak istedim. İkinizin de yanımda olması beni motive etti. Teşekkür ederim.

Benim İnanılmaz Takımlarım.

Bu albüm çıkışı biraz farklı oldu ve yalan söylemeyeceğim, oldukça stresliydi. Beni desteklemeye

devam eden herkese ne kadar minnettar olduğumu kelimelerle ifade edemem. Teşekkür ederim.

Sevgili Okuyucularım!

Bu gruba ve içindeki herkese sahip olduğum için kendimi çok şanslı hissediyorum. Teşekkür ederim!!!

Benim dünyama.

Çocuklar, beni çok gururlandırılıyorsunuz. Umarım ben de sizi gururlandırıyorumdur. Hayatta ne yaparsanız yapın, her zaman yanınızdayım.

Anne

Yemek yapma yeteneğinizi yeniden keşfettiğinizden beri hazırladığınız tüm yemekler için teşekkür ederim. Ha ha.

Özellikle son birkaç ayda benim için yaptıkların için çok teşekkür ederim. Seni daha çok seviyorum.

Kocama, BJ'deki J harfine.

Bir başka yayın daha ve hayallerimize doğru atılmış bir adım daha; bu süreçte birlikte öğrenmeye devam ederken, geçtiğimiz birkaç ay boyunca elimi tuttuğunuz için teşekkür ederim.

Sensiz ben BJ Alpha olamazdım. Seni çok seviyorum!

Ve son olarak...

Sevgili okurlarım, hepinize teşekkür ederim. Ssiziz bunu gerçekten başaramazdım.

Her zaman sevgiyle

BJ Alpha. X

Yazar Hakkında

BJ Alpha, eşi, iki ergen oğlu ve üç evcil hayvanıyla birlikte İngiltere'de yaşıyor. O, ateşli, baskın erkekler ve hırslı kadınlar hakkında yazmayı ve okumayı çok seviyor.

Beni sosyal medya sayfalarımđan takip edin:

Facebook: [BJ Alpha](#)

Facebook okuyucu grubum: [BJ Alpha'nın Cesur Okuyucuları](#)

Instagram: [BJ Alpha](#)



Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey



Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM